DIEVA MISIJA – MANA MISIJA

Globālā misijas centra direktori

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2023. GADA 4. CETURKSNIM

BEIDZ RUNĀT UN SĀC KAUT KO DARĪT!

Pirms vairākiem gadiem viens no mūsu adventistu žurnāliem publicēja līdzību par šausmīgu purvu. Kad cilvēki gāja pa taku caur to, viņi bieži tika pārvarēti un iekrita tajā. Viņu pirmsnāves kliedzieni bija dzirdami visā tuvējā ciematā. Tas bija briesmīgi.

Ļaudis noturēja ciemata sapulci. Patiesībā viņi noturēja daudzas sanāksmes. Analizējot cēloņus un meklējot risinājumus, tika radītas dažādas teorijas un sarakstīti daudzi dokumenti. Bet nekad nekas netika darīts, izņemot to, ka turpinājās sanāksmes un runāšana. Gadi gāja, diskusijas turpinājās. Cilvēki par šo tēmu rakstīja disertācijas. Tika piesaistīti vieslektori. Tika rīkoti labdarības tirdziņi un vākti līdzekļi, lai nodrošinātu maltītes tiem, kas daudzas stundas uzupurīgi sēdēja sapulcēs. Visbeidzot pat saziedoja naudu skaņu izolējošas sapulču telpas būvniecībai, lai mirstošo un pazudušo saucieni nepārtrauktu diskusijas. Bet neviens neko nedarīja, lai reāli palīdzētu grūtībās nonākušajiem. Un neviens nedarīja neko, lai izbeigtu cilvēku bojāeju purvā. Viņi vienkārši runāja.

Draudze kopumā un īpaši jūsu sabatskolas grupa nevēlas būt tādi kā šī ciemata iedzīvotāji. Mums patīk kopā pavadītais laiks lūdzot, domājot, līdzdalot un pārrunājot. Bet mēs ilgojamies iet tālāk par to un kaut ko darīt to labā, kas ir ap mums, kā arī kopā ar viņiem. Mēs gribam ienest pāmaiņas savā kopienā un visā pasaulē. Mēs gribam, lai darbs tiktu pabeigts, un mēs gribam, lai Jēzus atgriežas.

Šī ceturkšņa pieaugušo sabatskolas materiāls ir veidots tā, lai pievērstu uzmanību iziešanai ārpusē un darīšanai. Mēs pētīsim daudzus Bībeles stāstus. Mēs lasīsim aizraujošas pieredzes un ilustrācijas. Mēs uzzināsim par pieejamajiem resursiem, kas var palīdzēt mums aizsniegt savus tuvākos (īpaši tos, kas nav kristieši). Bet tie būs tikai veidi, kā ilustrēt un mūs motivēt. Patiesais fokuss, patiesā katras tēmas sirds ir līdzdalīta katras nedēļas ceturtdienā – izaicinājums iziet ārā un patiešām kaut ko darīt.

Mēs līdzdalīsim teoloģiskus ieskatus un nodrošināsim instrumentus un idejas, ar ko jums strādāt. Katru ceturtdienu jūs saņemsiet rūpīgi pārdomātu, progresējošu izaicinājumu. Sākumā tas būs viegls. Ceturksnim turpinoties, izaicinājums mazliet (un arī ne

tik mazliet) pieaugs. Mērķis ir, lai mēs katrs pieņemtu šo izaicinājumu, lūgtu pēc Svētā Gara, lai tas mūs vadītu, īstenotu dzīvē to, ko esam mācījušies, un tad nākamajā nedēļā veltītu dažas minūtes, lai pārrunātu, kā mums ir veicies. Tas nebūs laiks, kad lielīties, bet laiks, kad dalīties – gan tajā, kas izdevās, gan arī tajā, kas neizdevās. Šīs liecības sniegs idejas citiem un papildinās lūgšanu sarakstus (gan personīgos, gan kopīgos).

Galu galā mūsu vēlme ir, lai šis ceturksnis paliek atmiņā, bet ne ievērojamo domu, saistošo stāstu vai dziļo teoloģisko konceptu dēļ. Tādu būs daudz. Bet mūsu vēlme ir, lai mēs visi atskatītos atpakaļ uz šo ceturksni kā uz laiku, kad Svētais Gars pieņēma mūsu pazemīgās pūles un darīja misijas brīnumus Viņa vārda godam un slavai.

Globālās misijas centru Ģenerālkonference dibināja 1980. gadā. Tas darbojas Ģenerālkonferences Adventistu misijas biroja vadībā. Šobrīd ir seši šādi centri. To mērķis ir palīdzēt draudzei efektīvāk izveidot jaunas ticīgo grupas pasaules lielākajās nekristīgajās populācijās.

Kamēr tapa šis materiāls, tā autori ir bijuši šo centru direktori (Petras Bahadur, Richard Elofer, Kleber Goncalves, Clifmond Shameerudeen, Doug Venn, Amy Whitsett, Greg Whitsett), palīdzot Adventistu misijas direktoram Gerijam Krauzem (Garry Krause), pensionētam Globālās misijas centru direktoram Homēram Trekartinam (Homer Trecartin) un Globālās misijas plānošanas direktoram Džefam Skoginam (Jeff Scoggins). Vairāk informācijas www.GlobalMissionCenters.org.

Ja nav norādīts citādi, Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

1. TĒMA 30. SEPTEMBRIS – 6. OKTOBRIS

DIEVA MISIJA MŪSU DZĪVĒ: 1. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 3:9–15; 1. Moz. 28:15; 2. Moz. 29:43, 45; Mt. 1:18–23; Jņ. 1:14–18; Jņ. 3:16; Jņ. 14:1–3.

ATMIŅAS PANTS:

"Un Dievs Tas Kungs sauca cilvēku, sacīdams: 'Kur tu esi?'" (1. Moz. 3:9)

Misijas sākums un nolūks ir tikai Dievā. Šī misija nesākās ar Ābrāma aicināšanu (1. Moz. 12:1–4) vai ar iziešanu no Ēģiptes (2. Moz. 12:31–42). Tā pat nesākās ar Jēzu Kristu uz zemes (Mt. 1:18–25) vai ar Pāvila misijas ceļojumiem (Ap. d. 13:4 – 14:26). Šī misija sākās ar pašu Dievu, kad Viņš izsauca Visumu esamībā un vēlāk radīja cilvēci (1. Moz. 1:26, 27).

Rakstos mēs redzam Dievu, kas mērķtiecīgi meklē cilvēku un vēlas būt kopā ar Saviem bērniem. Jau pašā iesākumā Viņš dibina attiecības ar Ādamu un Ievu. Pat pēc tam, kad ienāk grēks, Viņš turpina Savu misiju, bet tagad tā ir Viņa attiecību atjaunošana ar cilvēkiem. Dieva misija reiz tiks pabeigta (Atkl. 21., 22. nodaļa), un tieši tāpēc mums vajadzētu būt motivētiem pasludināt pasaulei mūžīgo evaņģēliju (Atkl. 14:6, 7).

Tāpēc jebkuras misijas pūlēm ir jābūt vērstām uz attiecībām ar Radītāju un pareizu izpratni par Viņa misijas būtību un raksturu. Bet, pirms mēs izprotam Dieva misiju, ir būtiski labāk izprast misijas Dievu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. oktobrī.

Dievs, kas mūs meklē

Dievs rada mūs pēc Sava tēla un līdzības. Viņš mums iedeva pilnīgu pasauli, un Viņa nolūks bija, lai mēs dzīvotu pilnīgā savienībā ar Viņu, attiecībās, kas koncentrējas Viņa visdārgākajā īpašībā: mīlestībā. Bet, lai mīlestība būtu reāla, Dievs iedeva mums vēl vienu dārgu dāvanu: brīvo gribu – brīvību izvēlēties, pa kuru ceļu iet. Protams, Dievs Ādamam un Ievai iedeva skaidrus norādījumus par briesmām un nāvējošajām nepaklausības sekām (1. Moz. 2:16, 17). Savukārt sātans ar krāpšanu pārliecināja Ievu, ka viņa var ēst no labā un ļaunā atziņas koka augļiem bez kādām negatīvām sekām. Tieši pretēji, viņš apgalvoja, ka viņi būs "kā Dievs, zinādami labu un ļaunu" (1. Moz. 3:5). Diemžēl Ieva izvēlējās nepaklausīt un deva augli Ādamam, kurš izdarīja tieši tādu pašu izvēli. Ideāli radītā pasaule tika aptraipīta ar grēku.

Tajā brīdī Dieva sākotnējais plāns un nolūks attiecībā uz mūsu planētu izmainījās. Nu vajadzēja īstenot glābšanas misiju, kas bija izveidota "pirms pasaules radīšanas" (Ef. 1:4).

Izlasi 1. Moz. 3:9–15. Kādi bija pirmie Dieva vārdi Ādamam pēc viņa un Ievas krišanas, un kāpēc šis apgalvojums ir teoloģiski tik nozīmīgs arī mūsdienās? _____

_____

_____

_____

_____

Protams, Dievs precīzi zināja, kur viņi atradās. Ādams un Ieva, atrodoties baiļu varā, bija tie, kam vajadzēja ieraudzīt, kas notiek. Bet viņiem arī bija jāsastopas ar grūtībām, lai varētu saprast sava grēka briesmīgās sekas. Sātanam arī bija jātiek sakautam. Šī iemesla dēļ Dievs sāka atklāt Savu misiju: glābšanas plānu (sk. 1. Moz. 3:14, 15 – vienīgo cerību "salīdzināt pasauli ar Sevi" (2. Kor. 5:19, NKJV)).

Tomēr mums ir jāpievērš uzmanība faktam, ka pirms sadursmes un salīdzināšanas apsolījuma Dievs nāca meklēt kritušo cilvēku. Neskatoties uz šķietami bezcerīgo situāciju, Dievs, iztaujājot Ādamu, īpaši uzsver divus jautājumus: mūsu kritušo stāvokli un Viņa kā misionāra raksturu. Mēs esam pazuduši, un mums ir izmisīga vajadzība pēc glābšanas. Viņš ir tas, kas ar apņemšanos glābt un būt kopā ar mums mūs atrod.

Visā vēsturē Dievs turpina jautāt: "Kur tu esi?" Ko tas nozīmē tev personīgi, un kā tu Viņam atbildi? _____

_____

_____

_____

Dievs, kas ilgojas būt ar mums

Izlasi 1. Moz. 17:7, 1. Moz. 26:3 un 1. Moz. 28:15. Kas šajos pantos bija galvenais fokuss Dieva apsolījumā Ābrahāmam un viņa pēcnācējiem? _____

_____

_____

_____

_____

Vecās Derības stāstījumā Dievs turpina rīkoties saskaņā ar Savu misionāra dabu, lai piepildītu Savus nolūkus. Piemēram, pēc plūdiem Bābeles ļaudis nolēma sapulcēties vienuviet un celt pilsētu un torni, kas sniegtos līdz debesīm. Dievs iejaucās, sajaucot viņu valodu, ar mērķi izkaisīt viņus pa visu pasauli (1. Moz. 11:1–9). Tad Viņš paplašināja Savu misiju, aicinot Ābrāmu (kurš vēlāk kļuva par Ābrahāmu) būt par Viņa svētību kanālu visai pasaulei (1. Moz. 12:1–3). Dieva apsolījumi Ābrahāmam un viņa pēcnācējiem bija daudzkārtēji, bet viens no tiem īpaši izceļas. Dievs vairākkārt viņiem pasludināja: "Es būšu [jūsu] Dievs," "Es būšu ar jums," "Es esmu ar jums" (sk. 1. Moz. 17:7, 8; 1. Moz. 26:3; 1. Moz. 28:15).

Vēsturei turpinoties, Jāzeps nonāk Ēģiptē – bet kā glābšanas instruments Savai tautai. Katrā Jāzepa pieredzes solī, pat visgrūtākajos dzīves brīžos, kā apstiprina Bībele, Kungs bija ar viņu (1. Moz. 39:2, 21, 23). Vairākas paaudzes vēlāk, piepildot Savu misiju, Dievs sūtīja Mozu pie faraona kā Viņa tautas atbrīvotāju no Ēģiptes verdzības. Mozus "uzdevuma" laikā Dievs viņam teica: "Es būšu ar tevi." (2. Moz. 3:12) Laiku pa laikam Jahve apstiprināja Savas dziļās ilgas būt ar Saviem ļaudīm.

Izlasi 2. Moz. 29:43, 45. Kāds bija viens no galvenajiem Vecās Derības svētnīcas nolūkiem? Dievs nolēma būt ar Saviem bērniem īpašā veidā. Viņš apstiprināja Mozum Savas ilgas mājot Israēla bērnu vidū, liekot būvēt telti un iedibināt ļoti apzinātu un mērķtiecīgu sistēmu, kas norādīja uz galēju instrumentu Viņa misijā: Jēzu Kristu. "Upuru ziedojumi un jūdu sistēmas priesterība tika iecelta, lai ainotu Kristus nāvi un starpniecisko darbu. Visām šīm ceremonijām nebija nekādas nozīmes, nekāda labuma, ja tās nebija saistītas ar Kristu." (Elena Vaita "The Advent Review and Herald of the Sabbath", 1872. gada 17. dec.)

Kādos veidos tu piedzīvo Dieva klātbūtni savā dzīvē? _____

_____

_____

_____

_____

Dievs, kas kļuva viens no mums

Vecā Derība atklāj, kā Radītājs sāka īstenot plānu ar cilvēku starpniecību, kam bija jābūt Viņa rakstura un nolūku pārstāvjiem pasaulē. Viss, ko Dievs darīja, bija saskaņā ar Viņa misijas stratēģiju. Ar pravieša Jesajas starpniecību Dievs teica: "Es esmu Dievs un cita nav neviena, Dievs, kam nav cita līdzīga! Es no iesākuma pasludināju gala iznākumu, .. sacīdams: Mans lēmums piepildīsies! Es īstenošu visu, kas Man patīk!" (Jes. 46:9, 10) Tikmēr Jaunajā Derībā Dieva ilgas būt kopā ar cilvēku ieņēma jaunu dimensiju. Pateicoties Kristus nākšanai miesā, tas, kas Ēdenes dārzā bija tikai apsolījums (1. Moz. 3:15), kļuva par realitāti.

*Izlasi stāstu par Jēzus dzimšanas pasludināšanu Mt. 1:18–23. Ko būtisku šis ziņojums mums stāsta par Dievu?*_____

_____

_____

_____

"Dievs ar mums." Imanuels. Dievs mājoja Savu ļaužu vidū svētnīcā, un nu Viņš mājo pie viņiem fiziskā miesā Jēzus no Nācaretes personā. Patiešām, līdz ar Jēzus piedzimšanu Dievs konkrētos veidos ir atklājis Savas nemitīgās ilgas būt ar mums arī misijā: Dieva Dēls bija pilnīgs cilvēks un pilnīgi dievišķs, un Viņš ir tas, kurš apstiprināja: "ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani." (Jņ. 14:6)

*Izlasi Jņ. 1:14–18. Ko par Dieva misiju mūsu labā mēs varam mācīties no Kristus iemiesošanās?*_____

_____

_____

Dievs virzījās uz priekšu ar Savu misiju un tad, pateicoties Jēzum Kristum, tika atklāts miesā Viņa bērnu vidū. "Viens un vienīgais Dēls, kurš nāca no Tēva, pilns žēlastības un patiesības," (Jņ. 1:14, NIV) piepildīja Vecās Derības pravietojumus un saskaņā ar dievišķo plānu kļuva viens no mums, Dievs cilvēka miesā. Dieva misija turpināja īstenot Viņa nodomu.

Padomā, ko nozīmē tas, ka Dieva mīlestība uz mums ir tik liela, ka viņš nāca pie mums mūsu pašu cilvēcībā. Kā mums vajadzētu atsaukties uz šo mīlestību, īpaši attiecībā uz misiju citu labā? _____

_____

_____

Dievs, kas turpina būt ar mums

Jēzus dzīve un kalpošana bija augstākā Dieva atklāsme. Aptuveni trīs gados Dievs par to, kas Viņš bija un par ko bija Viņa misija, spēja atklāt vairāk nekā visā, ko Viņš bija darījis ar jebkādu citu metodi iepriekšējos laikmetos. Kristus bija "neredzamā Dieva attēls", Viņš, kurā "visai Dieva pilnībai labpatika iemājot, .. nodibinot ar Viņa krusta asinīm visu starpā mieru (Kol. 1:15, 19, 20). Kristū pilnībā tika darīta zināma Dieva kā misionāra būtība. Jēzus pats atklāja Savu misiju, sakot: "Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo." (Lk. 19:10)

Izlasi un rūpīgi pārdomā Jņ. 3:16. Kā tu redzi šeit mijiedarbojamies Dieva mīlestību un misiju? _____

_____

_____

Kad tuvojās Kristus kalpošanas pēdējā nedēļa, uz spēles tika likts cilvēces galējais liktenis. Notikumi šajās dienās savienoja pagātnes ekspektācijas ar cerību uz nākotni. Pashā svētku svinību laikā – kas norādīja uz atbrīvošanu no Ēģiptes apspiestības – Jēzus Kristus, iemiesojies Dievs, atdeva Savu dzīvību, lai atbrīvotu mūs no grēka važām. Apustulis Pāvils rakstīja: "To, kas grēka nepazina, Viņš mūsu labā ir darījis par grēku, lai mēs Viņā kļūtu Dieva taisnība." (2. Kor. 5:21)

Izlasi Mt. 28:18–20. Kādu apsolījumu mēs varam atrast lielajā uzdevumā? Kā tas dod mums garantiju, kad tiekam iesaistīti Dieva misijā? _____

_____

_____

_____

Kristus nāve bija daļa no izlīgšanas procesa, nevis tā gals. Pateicoties Savai augšāmcelšanai, Jēzus uzvarēja nāvi un ieguva "visu varu debesīs un virs zemes" (Mt. 28:18). Balstoties uz šo realitāti, Viņš uzticēja uzdevumu visiem Saviem sekotājiem darīt par mācekļiem cilvēkus visā pasaulē ar pārsteidzošo apsolījumu: "Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mt. 28:20)

Kā jūs esat piedzīvojuši Jēzus apsolījumu būt "pie jums ik dienas" piepildāmies savā personīgajā dzīvē, kad iesaistījāties misijā? _____

_____

_____

_____

Dievs, kas atgriezīsies pēc mums

Izlasi Jņ. 14:1–3. Kā tas ir saistīts ar gala laika vēsti, kas atrodama Rakstos? _____

_____

_____

_____

_____

Viņa zemes kalpošanas laikā viens no Kristus visdārgākajiem apsolījumiem – svētlaimīgā cerība – vēlreiz atspoguļo Radītāja ilgas būt ar mums visā mūžībā. Jēzus apstiprināja: "Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs." (Jņ. 14:3)

Saskaņā ar apustuli Jāni, apsolījums beigās kļūs par realitāti. "Un es dzirdēju stipru balsi no troņa sakām: 'Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājos viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem.'" (Atkl. 21:3)

"Pestīšanas darbs tiks pabeigts. Tur, kur vairojās grēks, Dieva žēlastība ir vēl vairāk vairojusies. Tieši zeme, ko sātans uzskatīja par savu, būs ne tikai atpirkta, bet pat paaugstināta. Mūsu mazā pasaule, kas atrodas zem grēka lāsta, šis vienīgais tumšais traips krāšņajā Dieva radībā, tiks pagodināta pāri visām citām pasaulēm Visumā. Šeit, kur Dieva Dēls mājoja cilvēka miesā, kur dzīvoja, cieta un mira Godības Ķēniņš – jā, tieši šeit, kad Viņš visu atjaunos, būs 'Dieva mājoklis pie cilvēkiem', 'Viņš mājos viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem' (Atkl. 21:3). Staigādami Kunga gaismā, atpestītie visā mūžībā slavēs Dievu par Viņa neizsakāmi lielo dāvanu – Imanuēlu, 'Dievu ar mums'." (Elena Vaita "Laikmetu ilgas" 26. lpp.)

Šeit mēs atrodam visskaistāko glābšanas aprakstu. Misijas Dievs beigās piepildīs Savas ilgas būt kopā ar Saviem bērniem mūžīgi. Kāda ārkārtīga priekštiesība būt daļai no šīs realitātes!

Iknedēļas izaicinājums. Šajā ceturksnī mēs aicināsim jūs mērķtiecīgi iesaistīties Dieva misijā. Šī būs iespēja ieraudzīt un piedzīvot, kā jūsu dzīvē darbojas misijas Dievs. Izmantojiet šo mirkli kā personīgas refleksijas iespēju un esiet gatavi līdzdalīt grupā to, ko esat apguvuši nedēļas laikā. Papildu izaicinājums iedrošinās jūs vairāk iesaistīties Dieva misijā.

IZAICINĀJUMS: katru dienu nākamajā nedēļā lūdz Dievu, lai Viņš atver tavu sirdi kļūt par daļu no Viņa misijas.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: uzzini vārdu kādam, ko tu vēl nepazīsti, – kaimiņam, kolēģim, pārdevējai, šoferim, sētniekam utt. Sāc par viņu lūgt katru dienu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Mūsu pestīšanas plāns nebija kāda vēlāk radusies doma; tas nav pēc Ādama krišanas izstrādāts plāns. Tajā atklājās 'noslēpums, kas mūžiem bijis neizpausts' (Rom. 16:25). Pestīšanas plānā atklājās tie principi, kas kopš mūžīgiem laikiem ir bijuši Dieva troņa pamats. Jau sākumā Dievs un Kristus zināja, ka sātans atkritīs un ka ar savu viltus varu tas panāks cilvēku krišanu. Dievs nebija noteicis, ka jārodas grēkam, bet Viņš jau iepriekš paredzēja tā rašanos un sagatavojās šai šausmīgajai iespējai. Dievs tik ļoti mīlēja šo pasauli, ka apsolīja dot savu vienpiedzimušo Dēlu, 'lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību' (Jāņa 3:16)." (Elena Vaita "Laikmetu ilgas" 22. lpp.)

"Jēzus neteica mācekļiem, ka darbs būs viegls. [..] Bet viņi netiks atstāti, lai cīnītos vieni. Jēzus viņus pārliecināja, ka būs kopā ar viņiem; un, ja viņi ticībā ies uz priekšu, tad varēs darboties Visvarenā aizsardzībā. Viņš pamudināja mācekļus būt drošiem un stipriem, jo viņu rindās uzturēsies Kāds varenāks par eņģeļiem – pats Debesu armijas Virspavēlnieks, kas gādās par visu nepieciešamo viņu darba vajadzībām un uzņemsies atbildību par sekām. Kamēr tie klausīs sava Kunga vārdam un strādās saskaņā ar Viņu, tiem nevar neveikties. Viņš pavēlēja: Ejiet pie visām tautām. Dodieties uz visattālākajiem apdzīvotajiem apgabaliem ar pārliecību, ka arī tur Es esmu kopā ar jums. Darbojieties ticībā un paļāvībā, jo nekad nepienāks tāds laiks, ka Es jūs varētu atstāt. Es vienmēr būšu ar jums, palīdzēdams pildīt pienākumus, vadīdams, iepriecinādams, svētīdams un jūs atbalstīdams, sniegdams veiksmi izteikt vārdus, kas ļaužu uzmanību pievērsīs Debesīm." (Elena Vaita "Apustuļu darbi" 29. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomājiet, ko nozīmē tas, ka Dieva pirmie vārdi kritušajai cilvēcei nebija "Ko jūs esat izdarījuši?" vai "Kāpēc jūs Man neklausījāt?". Pirmie vārdi bija: "Kur tu esi?" Kādu mierinājumu šai patiesībai vajadzētu dot mums attiecībā uz Dieva nodomu mūsu pašu un mūsu mīļo cilvēku dzīvē?

2. Padomājiet, ko nozīmē tas, ka Dievs pats Jēzus personā nāca uz šo pasauli, lai mūs glābtu. Kristus pie krusta bija augstākā Dieva kā Misionāra atklāšanās. Ko tas māca mums par Viņa raksturu?

3. Misija pieder Dievam. Tāpēc Viņš sagatavos un dos visu vajadzīgo Saviem ļaudīm šī uzdevuma veikšanai. Šīs realitātes gaismā, raugoties uz pasaulplašās evaņģelizācijas izaicinājumiem, kā jūs varat tikt galā ar nepiemērotības sajūtu, bailēm un naidīgu attieksmi?

DIEVA MISIJA MŪSU DZĪVĒ: 2. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ. 20:21, 22; Mt. 28:16–20; Atkl. 14:6, 7; 5. Moz. 7:6, 11, 12; Atkl. 7:9, 10.

ATMIŅAS PANTS:

"Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā." (Mt. 28:19)

Tēma par Dievu kā misijas Dievu vijas cauri visiem Rakstiem. Tā ir saistīta ar cilvēces vēstures gaitu un atklāj Dieva nolūku Savai radībai. Turklāt tā nostiprina dievišķās atklāsmes galveno uzsvaru – Dieva tēla atjaunošanu Viņa kritušajos bērnos (salīdzini ar Kol. 3:9, 10; 1. Jņ. 3:2).

Dieva misija darbojas arī kā pamats, ar kura palīdzību mums vajadzētu ieraudzīt un saprast, ko Dieva Vārds saka mums. Ja mēs lasām Bībeli, mēs varam ieraudzīt Dievu, kas mērķtiecīgi cenšas mūs aizsniegt. Neskatoties uz grēka radīto atšķirtību (Jes. 59:2), pateicoties Savai misijai, Dievs turpina atjaunot salauztās attiecības ar cilvēci, līdz pat godības pilnajam mirklim, kad Viņš "darīs visu jaunu" (Atkl. 21:5, NKJV).

Šobrīd Dievs ir izvēlējies atklāt mums Sevi tādā veidā, ka mēs varam saprast Viņa dabu un nolūku, un, pāri visam, mums var būt patiesas un ilgstošas attiecības ar Viņu. Citiem vārdiem, mēs ne tikai iepazīstam Viņu, bet arī līdzdalām citiem savu pieredzi ar Viņu un Viņa glābjošo mīlestību.

Rakstos Dievs dod mums pamatelementus tam, kāda ir Viņa misijas būtība.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. oktobrī.

Trīsvienīgais Dievs – misijas pirmsākumi

Rakstos atklātajā Dieva misijā Jēzus ir priekšā un centrā kā vienīgais glābšanas ceļš. Kristus pats paziņoja: "ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani." (Jņ. 14:6) Bet Jēzus arī palīdz mums saprast trīsvienīgā Dieva centrālo lomu Viņa misijā.

Viss, ko Kristus darīja, bija vai nu Viņa Tēvam Debesīs, vai arī no Viņa (sk. Jņ. 4:34; Jņ. 5:30; Jņ. 12:45). Tomēr mums vienmēr jāatceras, ka Jēzus misija nesākās tad, kad Viņš atnāca uz šo pasauli. Viņš to bija saņēmis no Tēva vēl pirms mūsu pasaules radīšanas (salīdzini ar Ef. 1:4, 1. Pēt. 1:20).

Tāpēc Dievs plānoja Savu misiju cilvēces labā vēl pirms mūsu planētas pamatu likšanas, un Viņš mērķtiecīgi ienāca cilvēces vēsturē, lai šo nolūku īstenotu. Dēls radīja pasauli (Jņ. 1:3) un, kad laiks bija piepildījies" (Gal. 4:4), parādīja Savu mīlestību, sūtot Dēlu uz šejieni (Jņ. 3:16, 17). Dēls atnāca, nomira pie krusta un uzvarēja nāvi. Tad, Tēva sūtīts, šurp atnāca Gars (Jņ. 14:26, Jņ. 16:7), kas tiesā pasauli (Jņ. 16:8–11) un arī mūsdienās turpina Tēva un Dēla misiju, pilnvarojot un sūtot misijā Dieva ļaudis (Jņ. 14:26; Jņ. 16:13, 14).

Izlasi Jņ 20:21, 22. Kā izpratnei, ka misijas pirmsākums ir Tēvs, Dēls un Svētais Gars, vajadzētu veidot mūsu misiju? _____

_____

_____

Kaut arī vārds "trīsvienība" Bībelē nav atrodams, uz misiju vērsti pierādījumi, kas ietver visas trīs Dievības Personas, ir neskaitāmi. Piemēram, pēc augšāmcelšanās Kristus parādījās Saviem mācekļiem un apsolīja viņiem: "Es jums sūtu to, ko Tēvs ir apsolījis. Bet palieciet jūs pilsētā, līdz kamēr tiksit apģērbti ar spēku no augšienes." (Lk. 24:49) Šeit mēs atrodam Dievības misijas realitāti, izteiktu vienā teikumā: Tēva apsolījums, Dēla garantija tam, ka apsolījums tiks piepildīts, kā arī pats apsolījums – Svētā Gara nākšana (sk. Lk. 3:16; Ap. d. 1:4, 5, 8).

No šī mēs saprotam, ka misija nepieder mums. Tā pieder trīsvienīgajam Dievam, tāpēc tā nebūs neveiksmīga.

*Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir iesaistīti dvēseļu glābšanas darbā. Kāpēc šai domai vajadzētu būt ļoti mierinošai?*_____

_____

_____

Misijas fokuss – darīt par mācekļiem

Izlasi Mt. 28:16–20. Kādus mācekļa elementus vari pamanīt šajos pantos? _____

_____

Mt. 28:16–20 ir uzrakstīts biblisks pilnvarojums, ko parasti sauc par Lielo uzdevumu (Mt. 28:18–20) un kurā Jēzus dod norādījumus Saviem sekotājiem doties ārpusē un darīt par mācekļiem, mācot ticību un aicinot sadraudzībā (sk. arī Mk. 16:15, 16; Lk. 24:44–49; Jņ. 20:21–23; Ap. d. 1:8).

Mt. 28:16–20 pamatelementus var redzēt četros vienkāršos aspektos: (1) Jēzus pavēl Saviem mācekļiem doties uz Galileju, lai būtu ar Viņu (Mt. 28:16, 17), (2) Jēzus nāk pie viņiem, pasludinot Savu autoritāti un suverenitāti (Mt. 28:18), (3) Jēzus tad uztic Saviem mācekļiem īpašu uzdevumu – proti, darīt par mācekļiem (Mt. 28:19, 20), un, visbeidzot, (4) Jēzus apsola būt ar Saviem mācekļiem līdz pasaules galam (Mt. 28:20).

Darīt par mācekļiem ir galvenais Lielā uzdevuma fokuss un galvenais misijas uzdevums. Oriģinālajā grieķu valodas tekstā Mt. 28:19 sākumā burtiski teikts: "Tāpēc izgājuši, dariet par mācekļiem." Vārds "tāpēc" piešķir uzdevumam pamatu tajā, kas pateikts tikko iepriekš (Mt. 28:18): Jēzus vara, autoritāte un valdīšana debesīs un virs zemes – tas viss nāk no uzvaras, kas panākta ar Viņa augšāmcelšanos.

Svarīgi uzsvērt, ka vienīgais darbības vārds pavēles izteiksmē Lielajā uzdevumā ir "darīt par mācekļiem". Mācīt ikvienu, kristīt un līdzdalīt pasaulei Jēzus mācības ir māceklības procesa raksturojums. Šeit Jēzus skaidri vada Savus mācekļus uz vienu mērķi: darīt par mācekļiem. Šis patiešām ir viens no visizcilākajiem misijas pantiem Rakstos. Tas noslēdzas ar Jēzus apsolījumu būt patstāvīgi blakus Saviem sekotājiem.

Lielajam uzdevumam acīmredzami vajadzēja būt domātam plašākam lokam, nevis tikai pirmajiem mācekļiem, kas bija sapulcējušies īpašos apstākļos. Viņi paši nebūtu varējuši iet pie "visām tautām", lai piepildītu jauno uzticēto misiju – darīt par mācekļiem. Tāpēc uzdevums ir universāls – katram patiesam Jēzus Kristus sekotājam vajadzētu būt iesaistītam mācekļu mantošanas darbā. Turklāt vēsts, kas ir jānodod, – mūžīgais Jēzus Kristus evaņģēlijs – ir domāta visai pasaulei, bez ģeogrāfiskiem, sociāliem vai etniskiem ierobežojumiem.

Misija ir "darīt par mācekļiem". Kā šis Meistara uzdevums ietekmē to, kā tu dzīvo un kalpo citiem? Ko tu vari darīt, lai vairāk iesaistītos tajā, ko esi aicināts darīt? _____

_____

Mūžīgais evaņģēlijs: misijas vēsts

Izlasi Atkl. 14:6, 7. Kādus Dieva misijas aspektus tu vari ieraudzīt "mūžīgajā evaņģēlijā", ko atklāj pirmā eņģeļa vēsts? _____

_____

_____

Šī ir vienīgā vieta Rakstos, kur vārdi "mūžīgs" un "evaņģēlijs" ir savstarpēji saistīti. Evaņģēlijs ir labā žēlastības vēsts, kas visiem dota, pateicoties Jēzum Kristum. Viņš ienāca mūsu pasaulē, lai parādītu mums "žēlastību un patiesību" (Jņ. 1:14). Viņš dzīvoja bezgrēcīgu dzīvi un nomira pie krusta kā aizvietojošs upuris, lai nestu mūsu grēku sodu (Jes. 53:4, 5; 1. Pēt. 3:18). Viņš piecēlās dzīvei, atgriezās debesīs, tika Tēva paaugstināts un nu iestājas par mums Debesu svētnīcā (Atkl. 1:18, Ap. d. 2:33, Ebr. 7:25). Drīz Viņš piepildīs Savu vislielāko apsolījumu – atgriezties godībā un majestātiskumā un pēc tūkstošgades nodibināt virs zemes Dieva valstību (Jņ. 14:1–4, Ap. d. 1:11, Atkl. 21:1–4). Šīs ir būtiskas mūžīgā evaņģēlija patiesības.

Fakts, ka šī vēsts ir mūžīga, arī ir ievērojams. Ir tikai viens evaņģēlijs, kas mūs var glābt. Tas tāds arī paliks, līdz Dieva misija būs pilnībā pabeigta. Neviena cita evaņģēlija vairs nebūs. Krāpjošas mācības un doktrīnas nāks un ies (Ef. 4:14), bet mūžīgā evaņģēlija glābšanas vēsts ir nemainīga, un tie, kas tic un dzīvo paklausībā tam, tiks atalgoti (sk. 5. Moz. 5:33, Rom. 2:6).

Tas pats uzdevums, kas tika uzticēts pirmajiem mācekļiem, ir dots arī mums. Mums ir jāturpina darīt par Kristus mācekļiem visās vietās. Bet par kādiem mācekļiem? Labiem, godīgiem, pilnībā sevi nodevušiem, mīlošiem cilvēkiem? Šīs iezīmes ir būtiskas, bet ar tām nepietiek. Mums jādara par mācekļiem, pievēršoties visiem Bībelē atklātajiem māceklības elementiem (Lk. 9:23; Jņ. 13:34, 35; 2. Kor. 5:17) ar augstāko mērķi – būt gataviem un sagatavot citus Kunga Jēzus Kristus otrajai nākšanai.

"Tiesas pasludināšana (Atkl. 14:6, 7) ir Kristus drīzās otrās nākšanas izziņošana. Šo pasludinājumu sauc par mūžīgo evaņģēliju. Tādējādi Kristus otrās nākšanas sludināšana, tās tuvuma paziņošana ir parādīta kā būtiska evaņģēlija vēsts daļa." (Elena Vaita "Kristus līdzības" 227., 228. lpp.)

Kā tiesas koncepts ir saistīts ar "mūžīgo evaņģēliju" pirmā eņģeļa vēstī?
Kāpēc evaņģēlijam vajadzētu būt tiesas idejas centrā? _____

_____

Dieva ļaudis – misijas kanāli

Visā vēsturē Dievam ir bijuši cilvēki, kas uzticīgi atklājuši Viņa raksturu un paklausībā sekojuši Viņa nodomam. Dieva ļaudis ir tie, kas ir aicināti un pieņēmuši Viņa ielūgumu būt Viņa žēlastības līdzdalībniekiem. Viņi visi ir bijuši un turpina būt Dieva instrumenti Viņa misijas piepildīšanā.

Izlasi 1. Moz. 12:1–3 un 5. Moz. 7:6, 11, 12. Kāds bija Dieva sākotnējais nolūks Saviem ļaudīm Vecajā Derībā? _____

_____

_____

_____

_____

Dieva derībai ar Ābrahāmu un viņa pēcnācējiem bija īpašs nolūks. Viņi bija aicināti, sagatavoti, viņiem bija uzticēts uzdevums būt Dieva misijas rīkiem – būt par svētību kanāliem tautām (salīdzini ar 5. Moz. 28:10, Jes. 49:6). Tomēr viņi tika izraudzīti derības attiecībām ar Dievu, balstoties uz ietvertu ticības un paklausības nosacījumu (1. Moz. 22:16–18; 2. Moz. 19:5, 6; 5. Moz. 28:1, 2; 2. L. 7:14). Šis process, kurā apkārtējās tautas bija jāpiesaista Israēlam, bija Dieva "misijas stratēģija" Vecajā Derībā.

Jaunajā Derībā Dieva misija turpinās. Augšāmcēlies Kungs un Glābējs iesāka atjaunotu "misijas stratēģiju" (sk. Mt. 28:18–20, Ap. d. 1:8), kurā Kristus mācekļi, kas veido draudzi, dodas misijā pa visu pasauli, nevis pasaule nāk pie viņiem, kā tas bija senajā Israēlā. Misija nesākas ar draudzi. Tieši pretēji, draudze pastāv, jo Dievam vēl joprojām ir misija, kas jāpiepilda, un Viņš izmanto Savu draudzi, lai to īstenotu.

Tomēr paliek jautājums: kāda ir draudzes misija? Vai tā ir tā pati, kāda bija Tam, kas izsauca draudzi esamībā? "Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo." (Lk. 19:10) Lai gan neviens no mums nevar kādu izglābt, mēs varam un mums vajag norādīt citiem uz vienīgo, kurš var glābt, un tas ir Jēzus Kristus.

"Kristus draudzes misija ir glābt bojā ejošos grēciniekus. Tā ir darīt zināmu Dieva mīlestību cilvēkiem un mantot viņus Kristum ar šīs mīlestības ietekmi." (Elena Vaita "Liecības draudzei" 3. sēj., 381. lpp.) Kāda priekštiesība un ārkārtīga atbildība!

Misija draudzei ir tas pats, kas gaiss mūsu dzīvei. Bez gaisa mēs mirstam. Bez misijas draudze mirst. Ko tu personīgi vari darīt, lai uzturētu savas draudzes dzīvību? _____

_____

_____

_____

Pasaule – misijas lauks

Izlasi Atkl. 7:9, 10. Ko šis teksts māca par ģeogrāfiski tālu sniedzošo Dieva misijas lauku? _____

_____

_____

Šīs nedēļas tēma ar nolūku ietvēra divus svarīgus pantus par misiju, kas uzsver to, cik centrāla loma Lielajā uzdevumā un mūžīgajā evaņģēlijā ir darīšanai par mācekļiem. Interesanti, ka abiem pantiem ir vismaz viens kopīgs vienojošs elements – KUR misija notiek. Tajā teikts: "Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas" (Mt. 28:19), "tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām" (Atkl. 14:6).

Citiem vārdiem, Kristus evaņģēlijs ir aizsniegt visas šķiras, visas tautas, valodas un ļaudis. Evaņģēlija ietekme ir apvienot visus glābtos vienā lielā brālībā. Mums ir tikai viens paraugs, ko atdarināt, un tas ir Kristus. Ja mēs pieņemam patiesību, kāda tā ir Jēzū, tiek salauzti nacionālie aizspriedumi un skaudība, un patiesības gars savieno mūsu sirdis vienā.

Kad Jēzus teica: "Jūs būsiet mani liecinieki" (Ap. d. 1:8), Viņam prātā bija trīs dažādi ģeogrāfiskie apgabali.

Pirmais apgabals. "Jūs būsiet mani liecinieki Jeruzalemē." Tajā laikā Viņa mācekļi bija ļoti tuvu Jeruzalemei. Tāpēc Jēzus patiesībā teica: "Sāciet līdzdalīt savu pieredzi ar Dievu cilvēkiem, kas ir jums tuvumā." Misija sākas mājās, ģimenē, ar kaimiņiem un draugiem. Šī ir sākotnējā misijas vieta.

Otrais apgabals. Viņš turpina: ".. un visā Jūdejā un Samarijā." Mūsu misija ietver arī tos, kas kaut kādā veidā ir tuvu, bet vienlaikus tālu no mums. Šajā grupā ir cilvēki, kas varbūt runā tajā pašā valodā, kādā runājam mēs, – cilvēki, kam ir līdzīga kultūra, bet kas nedzīvo tajā pašā realitātē, kādā dzīvojam mēs. Šis ir mūsu nākamais misijas lauks.

Trešais apgabals. Tālāk Kristus saka: ".. un līdz pat zemes galam". Dieva misija aicina mūs aizsniegt cilvēkus no visām vietām, tautām, ļaužu grupām, valodām un tautībām. Šis ir mūsu lielākais misijas lauks.

IZAICINĀJUMS: Nākamajā nedēļā lūdz katru dienu par kopienu, kurā tu dzīvo. Dievs tevi tajā ir ielicis noteikta iemesla dēļ.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Izpēti savas dzīvesvietas demogrāfiju (kādi cilvēki dzīvo ap tevi) – tautību un reliģisko piederību, vecumu, turīgumu, valodas, kurās runā, utt. Lūdz Dievu, lai Viņš tev parāda, kā tu vari būt par Viņa mīlestības kanālu šiem cilvēkiem.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Par liecību visām tautām. "Glābēja vārdi 'Jūs esat pasaules gaisma' norāda uz faktu, ka Viņš saviem sekotājiem ir uzticējis pasaulplašu misiju. Kā saules stari iespiežas visattālākajos zemes stūrīšos, tā Dievs ir paredzējis, ka evaņģēlija gaisma aizsniegsies līdz katrai dvēselei zemes virsū. Ja Kristus draudze piepildītu Kunga nolūku, gaisma jau būtu izlieta pār visiem, kas sēž tumsā un nāves ēnu ielejā. Tā vietā, lai pulcētos kopā un izvairītos no atbildības un krusta nešanas, draudzes locekļiem ir jāizklīst pa visu pasauli, ļaujot Kristus gaismai spīdēt no viņiem, strādājot tā, kā Viņš strādāja, lai glābtu dvēseles, un tad šīs 'valstības evaņģēlijs' ātri tiktu izplatīts pa visu pasauli.

No visām zemēm izskan maķedoniešu sauciens: 'Nāciet un palīdziet mums.' Dievs mūsu priekšā ir atvēris laukus. Debesu būtnes ir sadarbojušās ar cilvēkiem. Aizgādība iet mums pa priekšu, un dievišķais spēks darbojas ar cilvēka pūlēm. Patiešām, acīm, kas neredz Kunga darbus, vajadzētu būt aklām, un ausīm, kas nedzird īstā Gana aicinājumu savām avīm, vajadzētu būt kurlām. Daži ir dzirdējuši Dieva aicinājumu un ir tam atsaukušies. Lai katra svētdarītā sirds atsaucas tagad, cenšoties pasludināt dzīvību dodošo vēsti. Ja vīri un sievas pazemībā un uzticībā uzņemsies savu Dieva doto darbu, dievišķs spēks atklāsies tādā veidā, ka daudzi atgriezīsies pie patiesības. Viņu pūļu rezultāts būs brīnišķīgs." (Elena Vaita "Advent Review and Sabbath Herald" 1912. gada 14. nov.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Draudzes ietekmi kopienā galvenokārt nosaka tas, cik lielā mērā mēs – Kristus miesa – paši savā dzīvē parādām Dieva mīlestību, piepildot Viņa misiju. Kā jūs personīgi atsaucaties šim izaicinājumam?

2. Kā, pēc jūsu domām, jūsu draudzi redz un saprot tās kaimiņi, kas nav adventisti? Kā jūs to zināt? Ja jūs uztver pozitīvi, ko jūs varat darīt, lai šādu iespaidu vēl vairāk nostiprinātu? Ja negatīvi, ko jūs varat darīt, lai to mainītu?

3. Kāpēc "mūžīgais evaņģēlijs" kā centrs mūsu misijai pasaulē ir tik svarīgs? Kādu cerību mēs varam sniegt ikvienam, it visur, ja vien tā ir centrēta uz lielo cerību, kas mums ir, pateicoties evaņģēlijam, labajai vēstij, par to, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā pie krusta?

3. TĒMA 14. – 20. OKTOBRIS

DIEVA AICINĀJUMS UZ MISIJU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 11:1–9, 1. Moz. 12:1–3, Dan. 9:24–27, Mt. 1:21, 1. Moz. 12:10–13:1, Ap. d. 8:1–4, Ap. d. 1:8.

ATMIŅAS PANTS:

"Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzalemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam." (Ap. d. 1:8)

Dievs reizēm var izvest mūs no komforta zonas un padarīt par Saviem liecinieiem. Reizēm šīs pārmaiņas var tikt izmantotas, lai īstenotu Viņa nodomus, kā tas bija gadījumā ar cilvēku izkaisīšanu pie Bābeles torņa. "Šī izkaisīšana bija līdzeklis, lai panāktu visas zemes apdzīvošanu, un tādējādi Kunga nodoms tika īstenots ar to pašu līdzekļu palīdzību, ko cilvēki bija izmantojuši, lai neļautu tam piepildīties." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši" 120. lpp.) Ābrahāms devās no savas dzimtenes uz citu zemi kā liecinieks (1. Moz. 12. nod.). Jēzus mācekļi no pūlēm tikai savas tautas vidū (Ap. d. 3. nod.) devās strādāt arī citu tautību labā (Ap. d. 8:1–4). Ap. d. 1:8 Jēzus atklāja evaņģelizācijas principu: viņi sāka vietējā mērogā, Jeruzalemē un Jūdejā, tad devās uz Samariju un beigās līdz pat zemes galiem.

Taču pat tad, ja mēs neatstājam savu zemi, Dievs vienalga grib, lai mēs aizsniedzam cilvēkus, kas dzīvo ap mums. Kad draudze Jeruzalemē sāka kļūt pašapmierināta, tās locekļi tika izkaisīti. Lai gan nāca vajāšanas un ļaudis cieta, šie neveiksmīgie notikumi kļuva par līdzekli, lai labā vēsts izplatītos pa visu pasauli.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. oktobrī.

Ārpus savas komforta zonas

Lai aizsniegtu citus, Dievs ir paredzējis, ka mums būs jāiziet no savas komforta zonas. Ilgas palikt tikai ar sev līdzīgiem un ar savu etnisko vai sociālo grupu var novest pie savtības, pat ļaunuma. Šīs briesmas ir viena no mācībām, ko varam gūt no stāsta par Bābeli.

Izlasi 1. Moz. 11:19. Kādi bija cilvēku nodomi? Ko viņi gribēja darīt, un kāpēc Dievs viņu nodomu izjauca? _____

_____

_____

_____

Šis stāsts par cilvēkiem pie Bābeles torņa atklāj viņu lielo godkāri. Viņi bija plānojuši izveidot milzīgu būvi – pilsētu un torni, kāds nepastāvēja nekur citur pasaulē: "Celsim sev pilsētu ar torni, kura virsotne sniedzas debesīs. Ar to mēs sev sagādāsim vārdu." (1. Moz. 11:4)

Cik bieži mūsdienās cilvēki mēģina atkārtot to pašu – vienalga, vai ar politikas, mākslas vai pat reliģijas palīdzību. Daudzi cilvēki grib sev sagādāt vārdu. Cik tukšas un bezjēdzīgas beigas izrādīsies viņu pūlēm! (Sk. Sal. māc. 2:1–11.)

Bībelē 1. Moz. 11:4 teikts, ka šie cilvēki gribēja būvēt torni, lai izvairītos no izkaisīšanas pa visu zemi. Viņi gribēja turēties kopā savtīgu iemeslu dēļ. Bet Dievam bija cits plāns.

Šie cilvēki arī bija vienoti šajā darbā. Bet "Kungs sacīja: 'Lūk, tā ir viena tauta, un tiem visiem ir viena valoda. Tas ir tikai sākums viņu rīcībai, un turpmāk nekas, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams'" (1. Moz. 11:6). Šis godkārīgais cilvēku plāns patiesībā bija ļauns.

Lai gan Rakstos tas nav tiešā veidā pateikts, saskaņā ar Elenu Vaitu, viņi neuzticējās Dieva apsolījumam, ka Viņš nekad vairs neiznīcinās zemi plūdos (1. Moz. 9:14, 15). Viņi nevis uzticējās Dieva Vārdam, bet gribēja ar būvniecību nodrošināties pēc savas izpratnes. Lai arī kādi bija viņu dziļākie motīvi, Dievs zināja, ka viņu nodomi nav tīri, ka tie ir savtīgas godkāres pilni, un tādēļ Viņš neļāva tiem sasniegt izvirzītos mērķus.

Vai tu esi daļa no grupas vai etniskās kopienas, kas jūtas komfortabli savā vidē? Kādos veidos tu vari mijiedarboties ar citiem, kas nav daļa no tavas rases, etniskās piederības vai tautības? _____

_____

_____

_____

_____

Kļūt par svētību visai pasaulei

Izlasi 1. Moz. 12:1–3. Kādā veidā Dieva norādījums Ābrāmam bija aicinājums uz misiju? _____

_____

_____

_____

Dievs lika Ābrāmam (kura vārdu Viņš vēlāk nomainīja uz Ābrahāmu) atstāt savu zemi un savu tautu un doties uz citurieni. Tā bija daļa no Dieva plāna izmantot Ābrahāmu kā instrumentu Sava dievišķā nodoma īstenošanai zemes virsū. Un saskaņā ar Kunga Vārdu Ābrahāms arī devās. Ja Dievam ir plāns tavā dzīvē, tas var būt aicinājums atstāt savu paplašināto ģimeni vai tautu un doties tur, kur Viņš vedīs, lai tu kalpotu Viņam un būtu par svētību daudziem.

Izlasi šos pantus. Ko katrs no tiem stāsta par Dieva derību, Viņa apsolījumu mums?

1. Moz. 3:15 _____

1. Moz. 17:19 _____

4. Moz. 24:17 _____

Jes. 9:6 _____

Dan. 9:24–27 _____

Mt. 1:21 _____

_____

No augšminētajiem pantiem ir skaidrs, ka Dievs gatavojās piepildīt apsolījumu, kas tika izteikts Ēdenes dārzā, ka Kāds nāks kā risinājums grēka problēmai. Šim risinājumam, Mesijam Jēzum Kristum, bija jānāk no Ābrahāma un Īzāka (caur Sāru). Ebr. 11:9 apliecina, ka Īzāks un Jēkabs bija svētību apsolījuma, ko Dievs bija devis Ābrahāmam, mantinieki.

Mēs precīzi nezinām, cik daudz Ābrahāms pats zināja vai saprata, kādā veidā apsolītā Sēkla nāks no viņa, bet viņš tik un tā gāja uz priekšu ticībā. "Ticībā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja, nezinādams, kurp viņš iet." (Ebr. 11:8)

Kāds paraugs mums!

Iztēlojies, ka Dievs tevi aicina iet, bet tu nezini, kur īsti jāiet. Kā tu atsauktos un kāpēc?

_____

_____

_____

Ābrahāma aicinājums

Sekojot Dieva aicinājumam, Ābrahāms iegāja zemē, kā Dievs viņam bija pavēlējis. Tomēr jau no paša sākuma likās, ka viss nenotiek pārāk labi. Viņš ieradās tur, kur Dievs viņam bija licis, bet saskaņā ar Bībeli "tolaik tai zemē dzīvoja kānaānieši" (1. Moz. 12:6) – pagāni, kas bija pazīstami ar savu nežēlību un vardarbību. Nav brīnums, ka uzreiz pēc tam, kad Ābrahāms tur nonāca, Kungs viņam parādījās un teica: "Taviem pēcnācējiem Es došu šo zemi." (1. Moz. 12:7) Nav šaubu, ka Ābrahāmam bija vajadzīgs iedrošinājums.

Tomēr situācija joprojām nebija īpaši labvēlīga viņam, vismaz ne sākumā.

*Izlasi 1. Moz. 12:10–13:1. Kas notika ar viņu pēc tam, un kādas kļūdas pieļāva šis Dieva vīrs?*_____

_____

_____

_____

Cik gan drosmi atņemoši viņam bija atstāt ērtu un visdrīzāk turīgu dzīvi dzimtenē, lai ietu, "nezinādams, kurp iet" (Ebr. 11:8). Viens no viņa pirmajiem piedzīvojumiem bija bads! Šis bads bija tik liels, ka viņam bija jāatstāj vieta, kur Dievs bija viņam licis apmesties, un jādodas uz citurieni. Un pēc tam viss kļuva vēl sliktāk.

"Uzturēdamies Ēģiptē, Ābrāms atklāja, ka viņš nav brīvs no cilvēciskām vājībām un nepilnībām. Slēpdams patiesību, ka Sāra ir viņa sieva, viņš parādīja neuzticību Dieva vadībai, kā arī augstās ticības un drosmes trūkumu, kas tik bieži un skaisti raksturoja viņa dzīvi. [..] Ābrāma ticības trūkuma dēļ Sāra tika pakļauta lielām briesmām. Dzirdēdams par viņas skaistumu, Ēģiptes valdnieks lika to atvest uz savu pili, lai ņemtu sev par sievu. Taču Kungs savā žēlastībā Sāru pasargāja, sūtot sodu pār ķēniņa namu." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši" 130. lpp.)

Neviens nekad nav teicis, ka misijas darbs ir viegls, taču melojot, krāpjot Ābrahāms padarīja visu tikai vēl sliktāku. Par laimi, Dievs ir pacietīgs Dievs un neatmeta Savu kalpu kļūdas dēļ, kas diemžēl nebija vienīgā, ko Ābrahāms pieļāva. Cik mierinoši ir zināt, ka tad, ja mēs pieķeramies Kungam ticībā un paļāvībā, kā to darīja Ābrahāms, tad var tikt piedotas ne tikai mūsu kļūdas, grēki un vainas, bet Kungs vēl arvien var mūs izmantot misijai.

*Kādas mācības mēs varam gūt no stāsta par Ābrāmu Ēģiptē?*_____

_____

_____

_____

Agrīnā draudze un komforta zonas

Izlasi Ap. d. 8:1–4. Kas izraisīja agrīnās draudzes ticīgo izkaisīšanu ārpus viņu komforta zonas? _____

_____

_____

_____

_____

Līdz tam agrīnā draudze pamatā darbojās Jeruzalemē (jūdu teritorijā un jūdu tautā). Kad sākās vajāšanas, kurās Sauls, nodevies jūds un farizejs, bija aktīvi iesaistījies, draudze Jeruzalemē tika izkaisīta pa visu Jūdeju un Samariju. Jēzus bija paredzējis, ka "jūs būsiet mani liecinieki Jeruzalemē, un visā Jūdejā un Samarijā" (Ap. d. 1:8, NIV). Šis apgalvojums tika piepildīts, kā tas atzīmēts Ap. d. 8:4, ka "izklīdinātie staigāja apkārt, sludinādami evaņģēliju".

Arī pēc tam, kad draudze sāka iziet ārpus Jeruzalemes, ticīgie vēl joprojām sludināja jūdu reģionos vai saviem jūdu kaimiņiem citās pilsētās. Ap. d. 11:19 norāda, ka draudze bija izkaisīta līdz pat Feniķijai (Libanona) un Kiprai, bet šajā brīdī viņi nesludināja vēsti nevienam citam kā tikai jūdiem. Jēzus mācekļi un agrīnā draudze nebija plānojusi redzēt pagānus nākam pie Kunga, bet tikai jūdus. Viņiem vēl joprojām bija ļoti šauri uzskati par to, kādai ir jābūt draudzes misijai.

Pēteris, Jēzus māceklis un viena no vadošajām agrīnās draudzes personām, negribēja nest evaņģēlija vēsti pagāniem pat pēc tam, kad Pāvils bija sācis to darīt. Pēteris ir pazīstams kā apgraizīto apustulis (ar to domāti jūdi), bet Pāvils – kā apustulis pagāniem (Gal. 2:8). Sākumā Pēteris pat negribēja, ka viņu redz kopā ar pagāniem (Gal. 2:11, 12). Tomēr Dievs izveda Pēteri no viņa komforta zonas un pārmainīja viņa sirdi. Viņš sāka saprast, ko patiesībā ietvēra evaņģēlija uzdevums un kas Jēzus nāvei bija jāizdara visas pasaules labā.

Izlasi Ap. d. 10:9–15, 28, 29. Kādu vēsti Kungs deva Pēterim, un kā mums šajā laikmetā vajadzētu attiecināt šo principu uz misijas darbu? _____

_____

_____

_____

_____

Sāciet tur, kur jūs esat

*Izlasi Ap. d. 1:8. Kādu principu Jēzus atklāja, kad viņš dalījās ar vēsti vai bija liecinieks par Sevi pasaulei?*_____

_____

_____

_____

_____

_____

Šis princips, ko Jēzus atklāja, parāda, kā mums rīkoties kā Viņa mācekļiem, lai līdzdalītu labo vēsti citiem. Patiesības līdzdalīšana nenozīmē pārliecināt citus par to, cik viņi ir nepareizi; līdzdalīt nozīmē atklāt Jēzu saskaņā ar triju eņģeļu vēstīm Atkl. 14:6–12.

Jēzus vārdos Ap. d. 1:8 atrodam dažus principus.

Pirmkārt, "jūs būsiet Mani liecinieki Jeruzalemē". Kā mēs jau runājām (bet to ir vērts atkārtot): mums ir jābūt Viņa lieciniekiem vietā, kur mēs fiziski dzīvojam. Tās var būt mūsu mājas, draudze, tuvākā apkaime un mūsu kopiena. Mums ir jābūt Viņa lieciniekiem vispirms tur, kur mēs esam, tur, kur Viņš mūs sākotnēji ir ielicis, – mājās vai darbā – un ir jābūt Viņa lieciniekiem tiem cilvēkiem, kas mums ir vistuvāk. Tā var būt ģimene vai paplašinātā ģimene, draudzes cilvēki, kolēģi, kaimiņi un kopiena.

Reizēm, lai būtu Viņa liecinieki, ticīgie ir ieinteresēti tikai doties uz tālu zemi vai svešu kultūru, bet viņi neliecina cilvēkiem, kas ap viņiem jau dzīvo. Mums vajadzētu sākt tur, kur mēs esam, un doties uz priekšu no tās vietas tā, kā Kungs mūs vadīs. Pēc tam – "visā Jūdejā un Samarijā līdz pašam pasaules galam" (Ap. d. 1:8). Jēzus atkal apstiprina realitāti, ka liecināšana iet pāri kultūru robežām. Mēs varam tikt aicināti doties uz citiem apgabaliem, lai aizsniegtu citas sociālās, etniskās un reliģiskās grupas. Mums var būt daudz vieglāk liecināt tiem, kas pieder pie mūsu etniskās vai valodu grupas, jo jāpārvar minimālas kultūras barjeras. Dažos pasaules reģionos draudzi veido tikai viens klans vai viena cilts. Tomēr Jēzus lielais uzdevums mums atklāj, ka svarīgi ir iziet ārpus savas komforta zonas un ieguldīt savus resursus šādās cilvēku grupās. Arī viņiem jādzird Jēzus vēsts.

IZAICINĀJUMS: izveido sarakstu ar cilvēku grupām savā kopienā, kurām ir īpašas vajadzības un kuras draudze nav centusies aizsniegt.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Sāc lūgt par iespēju tuvākajā laikā iesaistīties misijā cilvēkiem ar īpašām vajadzībām.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā "Apustuļu darbi" nodaļas "Lielais uzdevums" (25.–34. lpp.) un "Patiesības meklētājs" (131.–142. lpp.).

"Pirms pacelšanās Debesīs Kristus deva mācekļiem noteiktu uzdevumu. Viņš teica, ka tiem jākļūst par tās gribas izpildītājiem, ar kuru Viņš pasaulei dāvina mūžīgās dzīvības bagātības. – Jūs esat bijuši liecinieki Manas dzīves upurim pasaules labā, – Viņš sacīja. – Jūs esat redzējuši Manas pūles israēliešu vidū. Un, lai gan Mani ļaudis negrib nākt pie Manis, lai tiem būtu dzīvība, lai gan priesteri un virsnieki darījuši ar Mani, ko gribējuši, lai gan viņi Mani ir atmetuši, tomēr tiem būs vēl cita izdevība pieņemt Dieva Dēlu. Jūs varat apliecināt, ka visus, kas nāk pie Manis, atzīdami un nožēlodami savus grēkus, Es labprāt pieņemu. Tos, kas nāk pie Manis, Es nekādā ziņā neatstumšu. Jums, Maniem mācekļiem, Es uzticu šo žēlastības vēsti. Tā jāpasniedz kā jūdiem, tā pagāniem – vispirms Israēlam, tad visām tautām, valodām un ļaudīm. Visiem, kas tic, jāsanāk kopā vienā draudzē." (E. Vaita "Apustuļu darbi" 27., 28. lpp.)

Lielais uzdevums ir skaidrs: "Ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas." (Mt. 28:19) Tāpēc runa noteikti ir par došanos pie citiem, īpaši pie citām tautām.

"Evaņģēlija uzdevums ir Kristus valstības sūtņu tiesību apliecinošs dokuments. Mācekļiem vajadzēja nopietni strādāt dvēseļu labā, sniedzot tām žēlastības aicinājumu. Viņiem nebija jāgaida ļaudis, kas nāktu pie viņiem, bet pašiem jāiet ar vēsti pie ļaudīm." (Elena Vaita "Apustuļu darbi" 28. lpp.)

"Pasaulē ir daudzi, kas Dieva valstībai stāv tuvāk, nekā mēs domājam. Šajā tumšajā, grēka pārņemtajā pasaulē Kungam ir daudz vērtīgu dārgakmeņu, pie kuriem Viņš grib vadīt savus vēstnešus. Vēl daudz kur atrodami tādi, kas ilgojas nostāties Kristus pusē. Daudzi Dieva gudrību novērtē vairāk par laicīgajām priekšrocībām un vēlas kļūt par uzticīgiem gaismas nesējiem. [..] Pārliecināti, ka Pētera rīcība ir bijusi tiešs Dieva plāna piepildījums un ka viņu aizspriedumi un noslēgtība ir pilnīgi pretēji Evaņģēlija garam, tie slavēja Dievu, sacīdami: "Tagad Dievs arī pagāniem devis atgriešanos no grēkiem dzīvībā."

Tā aizspriedumi sagruva bez jebkādas cīņas; tika atmests gadsimtos iesakņojies noslēgšanās ieradums un atvērās ceļš Evaņģēlija pasludināšanai pagāniem." (Elena Vaita "Apustuļu darbi" 140.–142. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu definētu vārdu "misija", attiecinot to uz savu dzīvi?

2. Kādos veidos tu varētu katru dienu īstenot misiju savā attieksmē un uzvedībā? Kā tu vari vairāk pievērsties misijai savos ikdienas pienākumos?

3. Cik svarīgi ir pārbaudīt katram savu sirdi un meklēt spēku no augšienes, lai atbrīvotos no aizspriedumiem pret tiem, kas nelīdzinās mums?

4. TĒMA 21. – 27. OKTOBRIS

PIEDALĪŠANĀS DIEVA MISIJĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 18. nod., Jēk. 5:16; Rom. 8:34; Ebr. 7:25; 1. Moz. 19:1–29; 1. Moz. 12:1–9.

ATMIŅAS PANTS:

"Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā." (Jņ. 13:34, 35)

No paša sākuma Ābrahāms gribēja, lai Dievs izmanto viņu misijā. Šo patiesību varam redzēt, piemēram, 1. Moz. 18. nodaļā, kad Dievs viņu brīdināja par to, kas notiks ar Sodomu un Gomoru. "Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem." (Am. 3:7) Stāstā par Sodomu un Gomoru Viņa kalps pravietis bija Ābrahāms.

Ābrahāms dienas karstumā atpūtās, kad ieraudzīja trīs ceļotājus. "Ābrahāms savos viesos redzēja tikai trīs nogurušus ceļiniekus un nemaz nedomāja, ka starp viņiem ir Viens, kuru nebūtu grēks pielūgt." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši" 138. lpp.)

Tomēr drīz Ābrahāms kļuva personīgi iesaistīts Dieva misijā. Viņa iesaistīšanās, kā tas atklāts šajā nodaļā, bija lūgšanas un aizlūgšanas par Sodomas un Gomoras ļaudīm. Tas ir, viņš gribēja redzēt, vai šie cilvēki, neskatoties uz to, kādi viņi bija, kauť kādā veidā varētu tikt glābti. Savā ziņā kas tad ir misija, ja ne tas?

Visā šajā nodaļā ir atklātas trīs izcilas Ābrahāma garīgās īpašības – viesmīlība, mīlestība un lūgšana. Šīs īpašības lielā mērā var būt noderīgas arī misijā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. oktobrī.

Viesmīlības dāvana

Izlasi 1. Moz. 18:1–15. Kādi viesmīlības elementi ir parādīti Ābrahāma atbildē saviem viesiem? _____

_____

_____

_____

Ābrahāms sēdēja dienas karstumā pie savas telts ieejas. Šī uzvedība bija neparasta. Tādā vasaras dienas laikā, kad saule ir zenītā, ikviens meklē paēnu un svaigu vēja brīzi. Bet varbūt Ābrahāms pacieta karstumu, lai palīdzētu kādam, kas varētu iet garām?

Tur būdams, viņš ieraudzīja trīs ceļotājus. Viesmīlības piedāvāšana svešiniekiem visdrīzāk bija viņa ieradums. Tāpēc satikšanās bija Ābrahāma iniciatīva: pantā teikts, ka viņš skrēja tiem pretī no savas telts ieejas. Šī ir ļoti svarīga doma: Ābrahāms uzņēmās iniciatīvu viņus satikt, pirms bija pienākuši pie viņa.

"Es likšu atnest drusku ūdens, ko nomazgāt kājas, tad apmetieties zem šī koka. Un es dabūšu kumosu maizes, ka jūs varat savas sirdis stiprināt, pēc jūs varat atkal doties ceļā, jo kādā citā nolūkā tad jūs būtu iegriezušies pie sava kalpa?" (1. Moz. 18:4, 5)

Ābrahāms apzinājās savu misiju, kas bija dalīties Kunga atziņā ar ikvienu, kas bija pagānisma, elkdievības un politeisma pārņemtajā pasaulē. Kā mēs redzam šajā notikumā, viņa primārais misijas piepildīšanas veids bija parādīt viesmīlību svešiniekiem, kas tik tikko bija parādījušies pie horizonta.

Tajā laikā Ābrahāma "lielā saime sastāvēja no vairāk nekā tūkstoš dvēselēm, no kurām daudzas bija ģimeņu galvas, kā arī pietiekami daudz tādu, kas bija jaunatgrieztie no pagānisma. Šādai saimei bija vajadzīga stingra vadības roka. Ar vājām, svārstīgām metodēm nebūtu bijis pietiekami. [..] Ābrahāma ietekme bija plašāka par viņa paša saimi. Lai arī kur viņš uzslēja savu telti, tai blakus viņš uzcēla altāri upurēšanai un pielūgsmei. Kad telts tika nojaukta, altāris palika. Daudzi no klīstošajiem kānaāniešiem, kuru zināšanas par Dievu bija iegūtas no Viņa kalpa Ābrahāma dzīves, palika pie šī altāra un pienesa upuri Jehovam." (Elena Vaita "Audzināšana" 187. lpp.)

No paša sākuma vīrs saprata, ka Dievs ir aicinājis viņu misijā, un viņa došanās uz Apsolīto zemi nebija atvaļinājuma pēc, bet lai būtu par svētību tiem, kas ir ap viņu, un, pateicoties viņa sēklai, par svētību visai pasaulei.

*Kādus Ābrahāma viesmīlības parauga principus tu vari atdarināt savā dzīvē?*_____

_____

_____

Ābrahāma mīlestība pret visiem

*Izlasi 1. Moz. 18:16–33. Kā Ābrahāms parādīja savu izcilo mīlestību pret visiem cilvēkiem, nešķirojot pēc cilts, rases vai tautības?*_____

_____

_____

_____

Otra Ābrahāma īpašība no 1. Moz. 18. nodaļas ir viņa mīlestība pret cilvēkiem, pat pret tiem, ko viņš personīgi nepazina. Šī ir lieliska mācība mums visiem. Sodomas un Gomoras ļaudis bija grēcinieki, tālu novirzījušies no viņa vērtībām, bet viņa sirds bija mīlestības pilna pret ikvienu, nešķirojot pēc rases, dzimuma, valodas vai reliģijas.

Tad Dievs atklāj Ābrahāmam Savu lēmumu iznīcināt Sodomu un Gomoru. "Un Tas Kungs sacīja: 'Brēkšana par Sodomu un Gomoru patiešām ir liela, un viņu apgrēcība ir ļoti smaga. Es iešu un lūkošu, vai viņi ir darījuši pēc tās brēkšanas, kas aizsniegusi Mani, vai ne; to Es gribu uzzināt.'" (1. Moz. 18:20, 21)

Ar lielu pazemību un cieņu Ābrahāms pienesa Dievam savu lūgumu: "Nemūžam Tu tā nedarīsi, ka liksi mirt taisnajam ar bezdievi, ka taisnais būtu līdzīgs bezdievim. Nemūžam! Vai visas pasaules soģis nedarīs taisni?" (1. Moz. 18:25)

Pateicoties savai lielajai mīlestībai, Ābrahāms cerēja izglābt visus cilvēkus šajās pilsētās, ne tikai taisnos. Ābrahāms noteikti zināja, cik ļauni un samaitāti bija tur dzīvojošie cilvēki. Kas zina, kādus stāstus viņš bija dzirdējis par šiem cilvēkiem un viņu rīcību? Un no tā, ko mēs zinām par viņiem, kā tas atklāts nākamajā nodaļā, nepatīkamajā stāstā par Latu un pūli ārpusē pie viņa mājas (sk. 1. Moz. 19:1–11), tie bija ļoti ļauni cilvēki.

Tomēr Ābrahāms, pats iepazinis Dieva mīlestību, iestājās Viņa priekšā par šiem ļaudīm. Ābrahāms zināja, ka cilvēki vienmēr var griezties pie Dieva ar nožēlu. Ābrahāmam šo pilsētu glābšana būtu devusi iespēju nožēlot.

Beigās Ābrahāms balstīja savu lūgumu uz to, ko viņš personīgi zināja par Dieva mīlestību pret cilvēkiem. Viņam pašam bija liela mīlestība pret grēciniekiem, un viņš zināja – kamēr vien ir dzīvība, pastāv cerība uz glābšanu.

*Kāpēc aizlūgšana ir tik svarīga mūsu lūgšanu dzīvē? Kā lūgšanas par citiem, kam ir kāda vajadzība, var palīdzēt mums augt garīgi un piedzīvot vairāk to, cik reāla ir Dieva mīlestība pret grēciniekiem?*_____

_____

_____

_____

Ābrahāma lūgšanu gars

*Izlasi 1. Moz. 18:23–32 un Jēk. 5:16. Ko mums vajadzētu mācīties no šiem pantiem par aizlūgšanas spēku?*_____

_____

_____

_____

_____

Dialogs starp Ābrahāmu un Dievu ir aizlūgšanas paraugs. Ābrahāms šajā nodaļā ir atklāts kā tas, kurš Dieva priekšā aizlūdz par Sodomas un Gomoras iedzīvotājiem. Viņš lūdza par tiem; tas ir, viņš rīkojās kā paraugs, kā simbols Jēzum, kas ir mūsu Aizlūdzējs Tēva priekšā. Mūsu misija būs veiksmīga tikai tad, ja mēs turpināsim šāda veida lūgšanas.

Ābrahāms bija mācījies mīlēt Sodomas un Gomoras, kā arī citu tuvāko pilsētu iedzīvotājus. Tāpēc viņa lūgšanas bija patiesas un sirsnīgas. Viņš bija cīnījies pret dažiem valdniekiem, kas bija sakāvuši Sodomas un Gomoras valdniekus. Pēc Ābrahāma uzvaras Sodomas valdnieks Bera nāca satikties ar Ābrahāmu un Melhisedeku. Bera lūdza, vai viņa ļaudis var atgriezties mājās. "Dod man dzīvos, bet mantību paturi sev." (1. Moz. 14:21) Tas norāda uz šī valdnieka mīlestību pret saviem ļaudīm. Tā kā viena no Ābrahāma izcilākajām īpašībām bija mīlestība, viņš mīlēja Sodomas un Gomoras valdniekus, un viņš lūdza par viņiem un viņu ļaudīm. "Ābrahāma lūgšanu iedvesmoja mīlestība pret bojā ejošajām dvēselēm." (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši" 140. lpp.)

Ābrahāms savās lūgšanās parādīja pazemību un neatlaidību. Tiklīdz Dievs pieņēma pirmo lūgumu glābt pilsētu, ja tajā atradīsies kaut 50 taisnu cilvēku, viņš nemitējās savās aizlūgšanās.

Mūsu misija nevar būt veiksmīga bez lūgšanas, bez aizlūgšanām. Mums ir jālūdz par cilvēkiem, ar kuriem esam bijuši saskarē, piemēram, pēc svētrunas vai Bībeles izpētes. Dievs ņem vērā šīs lūgšanas, īpaši uzrunājot to cilvēku sirdis, ar kuriem esam satikušies. Mūsu draugus un paziņas neatgriezīs mūsu vārdi vai daiļrunība, bet gan Svētais Gars. Tāpēc jebkurā misijā, kurā esam iesaistīti, mums ir jālūdz par katru cilvēku individuāli.

Izlasi Rom. 8:34 un Ebr. 7:25. Ko šie panti mums stāsta par to, ko Jēzus dara mūsu labā, un kā šī patiesība var palīdzēt mums labāk saprast mūsu kā aizlūdzēju lomu citu labā?

_____

_____

_____

_____

Ābrahāma misija

*Izlasi 1. Moz. 19:1–29. Kāds bija Ābrahāma viesmīlības, mīlestības un lūgšanu gara rezultāts?*_____

_____

_____

_____

Bībele sniedz interesantas norādes par Lata stāvokli Sodomas pilsētā: "Lats sēdēja Sodomas pilsētas vārtos." (1. Moz. 19:1, NKJV) Tas nozīmē, ka viņš bija svarīga persona pilsētā, noteikti sabiedrības ierēdnis, jo sēdēšana vārtos bija ierēdņu, tiesnešu un ķēniņu priekštiesība (2. Sam. 19:8, Jer. 38:7, Rutes 4:1).

1. Moz. 19. nodaļa ir gandrīz paralēla 18. nodaļai un stāstam par Ābrahāmu un eņģeļiem. Ābrahāms un Lats abi sēdēja pie ieejas jeb vārtos (1. Moz. 18:1, 1. Moz. 19:1). Abi aicināja svešiniekus atpūsties savā mājvietā (1. Moz. 18:3, 4; 1. Moz. 19:2). Abi sagatavoja ēdienu ciemiņiem (1. Moz. 18:4–8, 1. Moz. 19:3). Lai arī kādas bija viņa kļūdas, mēs redzam, ka Latam bija arī labas rakstura īpašības.

"Bet Tas Kungs lika līt sēram un ugunij pār Sodomu un Gomoru no Tā Kunga, no debesīm. Un Viņš izpostīja šīs pilsētas un visu apgabalu un visus pilsētas iedzīvotājus, arī zemes augus." (1. Moz. 19:24, 25)

Mēs nezinām, cik daudz cilvēku dzīvoja Sodomas un Gomoras pilsētās šī ziņojuma laikā, bet no šiem tūkstošiem tikai četri devās ārā no pilsētas un tikai trīs izglābās. Līdzīgi bija 1. Mozus grāmatā aprakstītajos plūdos. Mēs nezinām, cik daudzi toreiz dzīvoja, bet mēs zinām, ka lielākā daļa netika glābti.

Nelielais Sodomas iedzīvotāju skaits, kas tika izglābts, ir saistīts arī ar mūsu misiju: ne visi tiks glābti. Mēs gribētu, ka ikviens pieņem Jēzu un Viņa glābšanas plānu, bet katram cilvēkam ir brīva griba. Mūsu uzdevums ir aicināt tik daudz cilvēku, cik vien iespējams, lai izdarītu izvēli par Jēzu. Īstenojot mūsu misiju, Dievs palīdz mums ar Svētā Gara starpniecību, bet Viņš nekad nerīkosies pret kāda gribu. Brīvā griba nozīmē, ka beigās glābšana ir katra paša izvēle, lai arī ko mēs darītu un cik daudz lūgtu.

*Kā mēs varam mācīties nekrist mazdūšībā, ja neredzam savai misijai tādus rezultātus, kādus mēs gribētu, darot misijas darbu?*_____

_____

_____

_____

_____

Pakļaušanās Dieva gribai

*Izlasi 1. Moz. 12:1–9. Ko šie panti māca par pakļaušanos Dieva gribai, pat tad, ja priekšā esošais ceļš nešķiet skaidrs?*_____

_____

_____

_____

Viena no Ābrahāma galvenajām rakstura iezīmēm bija pakļaušanās Dieva gribai. Visu Ābrahāma garo pieredzi ar Dievu raksturoja šī paļaušanās.

Ābrahāma aicināšana. – Ābrahāms saņēma no Debesīm izaicinājumu: "Un Tas Kungs sacīja uz Ābrāmu: 'Izej no savas zemes, no savas cilts un no sava tēva nama uz zemi, kuru Es tev rādīšu.'" (1. Moz. 12:1) Uzklausot balsi no debesīm, viņa pirmā reakcija varēja būt neņemt vērā šo balsi, pieņemot, ka tā ir tikai halucinācija. Vai arī viņš varēja runāt vēstij pretī: "Es negribu iet, man tepat ir labi." "Zeme, kuru Es tev rādīšu" var likties dīvains galamērķa apraksts. Tomēr viņš pieņēma aicinājumu. Viņš pakļāva savu gribu Dieva gribai un atstāja tēva mājas un savu zemi: "Un Ābrāms izgāja, kā Tas Kungs to viņam bija sacījis." (1. Moz. 12:4)

Zemes izvēle. – Izcēlās strīds starp Lata un Ābrahāma kalpiem, bet Ābrahāms nebija cilvēks, kas cīnās ar savu miesu un asinīm. Viņš pakļāvās Dieva gribai, kas atkal viņu svētīja: "Un Tas Kungs teica Ābrāmam pēc tam, kad Lats no viņa bija šķīries: 'Pacel savas acis un raugies no tās vietas, kur tu atrodies, uz ziemeļiem un dienvidiem, uz austrumiem un rietumiem, jo visas tās zemes, ko Es tev rādu, Es uz mūžīgiem laikiem došu tev un taviem pēcnācējiem.'" (1. Moz. 13:14, 15)

Sodomas un Gomoras iznīcināšana. – Kad Dievs atklāja Ābrahāmam šo divu pilsētu likteni, Ābrahāms, mīlestības pilns, centās šīs pilsētas glābt. Tā kā pilsētā neatradās pat desmit taisnu cilvēku, pilsētas tika iznīcinātas. Ābrahāms pakļāvās Dieva gribai un pieņēma Dieva spriedumu šīm pilsētām.

Kungs varēja izmantot Ābrahāmu, jo viņš pakļāvās Dievam jebkuros apstākļos. Arī mums jāseko viņa priekšzīmei.

IZAICINĀJUMS: Savās pilsētās mēs sastopamies ar izaicinājumu pienācīgi un efektīvi sludināt evaņģēliju. Lūgsim, lai Dievs iejaucas un palīdz.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Atrodi veidu, kā iegūt kontaktu ar kādu cilvēku, kas nonācis grūtā situācijā, kas līdzīga tavējai. Pastāsti šim cilvēkam, ka tu lūdz par viņu, un lūdz Dievu parādīt tev, kā tu vari viņam palīdzēt.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Ābrahāma lūgumu apgaroja mīlestība uz bojā ejošajām dvēselēm. Viņš ilgojās glābt grēciniekus, kaut arī tam rieba samaitātās pilsētas grēki. Viņa lielā interese par Sodomu norāda uz rūpēm, kādas mums vajadzētu izjust par visiem neatgrieztajiem cilvēkiem. Mums jāienīst grēks, bet jāmīl un jāžēlo grēcinieki. Mums visapkārt dvēseles iet pretī iznīcībai, tikpat bezcerīgai un drausmīgai kā tā, kas skāra Sodomu. Katru dienu vienam vai otram Zemes iedzīvotājam izbeidzas pārbaudes laiks. Katru stundu daži pārkāpj žēlastības sniedzamības robežu. Bet vai ir dzirdamas brīdinošas un lūdzošas balsis, kas tiem liktu bēgt no briesmīgā soda? Kur ir rokas, kas tos tiecas izraut no nāves? Kur ir tie, kas pazemīgi un tomēr neatlaidīgi par viņiem lūdz Dievu?

Ābrahāma gars bija Kristus gars. Dieva Dēls pats ir lielais Starpnieks, kas aizrunā grēcinieku labā. Viņš, kurš samaksājis par katras dvēseles atpirkšanu, zina tās vērtību. Izjuzdams tādu pretīgumu pret grēku, kā to spēj vienīgi tīrs, neaptraipīts raksturs, Kristus parādīja tik lielu mīlestību uz grēciniekiem, kas var iekļauties vienīgi bezgalīgajā žēlastībā. Visas pasaules grēku nastas nomākts, nāves mokās pie krusta Jēzus lūdza par tiem, kuri Viņu apsmēja un nonāvēja: 'Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.' (Lk. 23:34)" (Elena Vaita "Sentēvi un pravieši" 140. lpp.)

"Apkārtējās tautas Ābrāmu godāja kā varenu kungu, gudru un krietnu vadoni. Viņš ar savu iespaidu nenorobežojās no kaimiņiem. Uzkrītošā pretstatā elku pielūdzējiem, viņa dzīve un raksturs atstāja neizdzēšamu iespaidu patiesās ticības labā. Viņa paļāvība uz Dievu bija nesatricināma, pie kam viņa laipnība un devība citos pamodināja draudzīgas jūtas un nemākslotais cēlums lika to cienīt un godāt." ("Sentēvi un pravieši" 133., 134. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi citi Bībeles stāsti atklāj mums cilvēkus, kas piepildīja savu aicinājumu doties misijā? Kā ir ar Jāni Kristītāju? Vai jūs sauktu viņu par veiksmīgu?

2. Izlasi 1. Moz. 19:30–36. Ko tas stāsta mums par to, kāds raksturs bija dažiem, kas izglābās no Sodomas?

3. Kādas vēl mācības par misiju un tās veikšanu mēs varam gūt no Ābrahāma dzīves?

4. Padomājiet: vai jūs uzskatītu Ābrahāma aizlūgšanu par Sodomu un Gomoru kā veiksmīgu vai neveiksmīgu?

AIZBILDINĀJUMI NEIET MISIJĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jonas 1. – 4. nod., Nah. 1:1; 2. Ķēn. 17:5, 6; Ps. 24:1; Jēk. 1:27; Jes. 6:1–8.

ATMIŅAS PANTS:

"Un es dzirdēju Tā Kunga balsi sakām: 'Ko lai Es sūtu? Kas būs mūsu vēstnesis?' Tad es atbildēju: 'Redzi, es esmu še, sūti mani!'" (Jes. 6:8)

Ne visi, kas ir aicināti doties misijā, ir bijuši tik labprātīgi kā Ābrahāms. Jona ir paraugs (izlasi Jon. 1. – 4. nod.). Dievs aicina Jonu nest vēsti Ninivei, Asīrijas galvaspilsētai. Šī pilsēta, kas atrodas mūsdienu Irākas teritorijā, bija 560 jūdzes no Jeruzalemes jeb mēnesi gara ceļojuma attālumā. Jona ne tikai atteicās iet – viņš bēga pretējā virzienā. Ieradies Jafā, viņš nopirka ceļojumu uz Taršišu, kas ir mūsdienu Spānijas dienvidos. 2000 jūdžu garais ceļojums pa jūru būtu varējis ilgt vismaz mēnesi, atkarībā no laikapstākļiem. Negribēdams stāties pretī Asīrijas ķēniņam, Jona izmanto mēnesi, kas būtu bijis vajadzīgs nonākšanai Ninivē, lai tiktu tālāk prom no tās. Kāpēc viņš, Dieva vīrs, tā rīkojās?

Ninivieši bija bēdīgi slaveni ar savu ļaunumu, ar savu nežēlību un ar to, ka bija uzbrukuši Israēlam un Jūdejai. Tomēr Dievs aicināja Jonu iet uz Ninivi un izteikt nosodījumu tās lielajam ļaunumam (Jonas 1:2). Izteikuma forma šeit ir ļoti līdzīga tam, kā Dievs sarunājās ar Ābrahāmu 1. Moz. 18:20, 21 par Sodomu un Gomoru. Tomēr, kā mēs redzēsim, Jona nebija Ābrahāms.

Ko mēs no Jonas attieksmes varam mācīties par aizbildinājumiem, ko mēs varam radīt, lai nedotos misijā?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. novembrī.

Mūsu aizbildinājumi – bailes

Izlasi Nah. 1:1, Nah. 3:1–4 un 2. Ķēn. 17:5, 6; 2. Ķēn. 19:32–37. Ko šie panti atklāj par Ninivi un attiecībām starp Asīriju un Israēlu? Kā šīs attiecības varēja ietekmēt Jonas lēmumu doties uz Taršišu, nevis uz Ninivi? _____

_____

_____

_____

_____

Viens no iemesliem, kāpēc Jona nebija labprātīgs iet uz Ninivi, bija bailes. Asīrieši bija grūti uzveicams ienaidnieks, un Ninive kalpoja kā valsts galvaspilsēta.

"Laikā, kad sadalījās Israēla valsts, starp senās pasaules pilsētām viena no lielākajām bija Asīrijas galvaspilsēta Ninive. [..] Neskatoties uz laicīgo labklājību, Ninive bija noziegumu un ļaunuma centrs. Inspirācija to nosauc par asinskāru pilsētu, 'kas ir pārpildīta ar meliem un varas darbiem' (Nah. 3:1). Tēlainā valodā pravietis Nahums to salīdzina ar nežēlīgu un rijīgu lauvu, sakot: '(..) kuru gan nav vajājusi bez mitēšanās tava ļaunprātība!' (Nah. 3:19)." (Elena Vaita "Pravieši un ķēniņi" 265. lpp.)

Ninive bija krāšņa pilsēta. Vēsturnieki stāsta, ka Sanheribs lielā mērā pilsētu paplašināja, ieskaitot milzīgas pils būvniecību dienvidrietumos, kas vien bija 503x242 metrus liela un ar vismaz 80 telpām. Viņš arī izbūvēja 18 kanālus, lai pievadītu pilsētai ūdeni no 65 km attāluma. Pils apmēri vien jau bija iespaidīgi.

Asīrieši bija arī cietsirdīgi. Savā paziņojumā par Bābeles iekarošanu Sanheribs lielījās, ka viņš ir piepildījis ielas ar tās iedzīvotāju – gan jaunu, gan vecu – līķiem, un arheologu izrakumos atklātie aplenkuma grebumi attēlo ainas, kurās kareivji caurdur upurus. Tie nebija cilvēki, ar kuriem mēs gribētu satikties. Viņi piekopa vardarbību un bija nepelnīti cietsirdīgi pret tiem, kas viņiem nepatika. Patiešām, iedomājoties par pastaigu starp Ninives ļaužu masām, Jona varēja nodrebēt bailēs.

Neskatoties uz visu to, mēs Jonas stāstu parasti lasām ar nosodījumu, ka viņš tomēr ļāva bailēm stāties ceļā Dieva norādījumu izpildīšanai. Mēs nepadomājam, ka ar mums var notikt tāpat, tas ir, varam padoties bailēm, nevis Dievam.

Atceries laiku, kad tu juti, ka Dievs spēcīgi virza tevi darīt ko tādu, ko tu baiļu dēļ negribēji darīt. Kādas mācības tu esi apguvis no šīs pieredzes? _____

_____

_____

_____

Mūsu aizbildinājumi – nepareizi uzskati

Kad uznāca vētra, Jona vainoja sevi (Jona 1:1–12). Viņa attieksme atklāj kaut ko par pasaules redzējumu un izpratni par Dievu jeb "dieviem", kāda tajos laikos bija daudziem. Lai gan dažādie dievi, kā viņi uzskatīja, valdīja dažādās zemēs, jūra bija nolemta haotiskajai dēmonu valstībai. Saskaņā ar jūrasbraucēju uzskatiem, lai mierinātu viņu dusmas, bija vajadzīgs upuris. Lai gan Jona bija ebrejs, viņa pasaules uzskatu visdrīzāk ietekmēja tā laika tradicionālie uzskati.

Izlasi Jonas 2:1–3, 7–10. Ko šie panti atklāj par to, kā Jona sāka izprast Dieva aizgādību? _____

_____

Lai gan Jona bēga no teritorijas, kur cilvēki par savu Dievu sauca Jehovu, viņš iemācījās (grūtā ceļā), ka pat tad, kad viņš ceļoja uz svešām zemēm un kultūrām, Jehova bija turpat blakus. Viļņi un vējš piederēja Dievam. Arī zivis. "Tam Kungam pieder zeme un viss, kas to piepilda." (Ps. 24:1) Jonas sirds pievērsās zemes un jūras Valdniekam, un viņš atzina savu vainu un tika glābts.

Arī mums var būt nepareiza izpratne par Dievu un to, ko Viņš no mums sagaida. Viena no nepareizajām izpratnēm ir tā, ka Dievs ilgojas, lai mēs pievēršamies paši savai glābšanai un norobežojamies no pasaules ļaunuma, kas ir ap mums. Lai gan mēs esam pamācīti turēt sevi "no pasaules neapgānītus" (Jēk. 1:27), mūsu uzmanībai vajadzētu būt pievērstai tam, kā mēs varam nest Dieva svētības un cerību grūtībās nonākušajiem.

Vēl viena nepareiza izpratne, kas traucē mums pieņemt Dieva aicinājumu doties misijā, ir uzskats, ka veiksme ir atkarīga no mums pašiem. Mēs nevaram izglābt pasauli vairāk par to, kā Jona varēja glābt Ninivi. Mums var būt "glābēju" mentalitāte attiecībā uz misiju, taču mūsu aicinājums ir nevis glābt, bet sadarboties ar Dievu Viņa glābšanas darbā. Mēs nesam liecību, slavējot Dievu par īpašajiem veidiem, kā Viņš mūs maina, bet tikai Dievs var vilkt cilvēkus pie Sevis. Mēs varam sēt patiesības sēklas, bet tikai Dievs var atgriezt sirdis. Mēs bieži sajaucam savu lomu ar Dieva lomu, ar ko pietiek, lai katrs atrastu aizbildinājumu neliecināt. Jā, Dievs izmantoja Jonu, bet tikai Dievs, nevis Jona, mainīja Ninivi.

Dvēseļu mantošana ir grūta, pārāk grūta, lai cilvēki to varētu darīt paši. Kā mēs varam mācīties tā vietā ļaut Dievam mantot dvēseles ar mūsu dzīves un liecības palīdzību?

_____

Mūsu aizbildinājumi – neērtības

Jonas pieredze zivs vēderā (sk. Jonas 2. nod.) bija dramatiska Dieva mīlestības un žēlastības parāde, un Jonas lūgšana atklāj, ka viņš nepalaida garām Dieva mīlestības vēsti. Bet tikai tāpēc, ka viņam bija neticama sastapšanās ar Dievu, nenozīmē, ka viņa vecie domāšanas ieradumi vai attieksme varētu viegli mainīties – pat tad, kad viņš tomēr aizgāja uz Ninivi.

*Izlasi Jonas 3. nodaļu. Kā cilvēki atbildēja uz to, ko Jona sludināja? Kādas mācības par liecināšanu šeit ietvertas mums?*_____

_____

_____

_____

Lai arī kādas būtu Jonas personīgās jūtas pret niniviešiem, viņš sludināja to, ko Dievs viņam bija licis, un rezultāts bija pārsteidzošs. Ninivieši tika pamudināti nožēlot! Jā, Jonam bija jātiek galā ar daudz ko, jādara tas, ko viņš negribēja darīt, bet, kad viņš to darīja, Dievs tika pagodināts.

Tādējādi Dieva misija tiek īstenota ar to pūlēm, kas ir labprātīgi upurēt, kaut arī negribīgi. Mūsu vērtībām ir jādod ceļš Dieva prioritātei bojā ejošo labā. Līdzīgi Jonam mēs reizēm lolojam aizspriedumus, kas neļauj mums aizsniegt kādu cilvēku vai ļaužu grupu.

Sastapšanās ar mūsu aizspriedumiem prasa pazemību. Misija arī prasa laiku un emocionālu enerģiju. Ieguldīšana citu dzīvē un patiesas rūpes par viņiem var būt nogurdinošas. Laikmetā, kad valda spriedze, lai noturētu līdzsvaru un atrisinātu daudzās problēmas, emocionālā atbalsta sniegšana var likties pārāk izsmeļoša.

Un, visbeidzot, iesaistīšanās misijā prasa mainīt mūsu attieksmi pret naudu un kā to izmantojam. Vai tas būtu saistīts ar aprūpes nodrošināšanu cilvēkiem, literatūras un misijas materiālu pirkšanu vai maksāšanu par pakalpojumiem vai laika izbrīvēšanu misijas darbam, misijas darbs ir saistīts ar izmaksām. Lai arī kādu formu tas ieņemtu, misijas darbs prasa upurus.

Labā vēsts ir tā, ka, neskatoties uz Jonas nepiemērotību, Dievs spēcīgi strādāja, lai vestu niniviešus pie nožēlas. Diemžēl Jona nepiedalījās Debesu prieka svētībās.

Kādu upuri Dievs prasa no tevis, lai līdzdalītu Viņa mīlestību vēl kādam? Cik pilnīgi tu uzticies, ka Viņš piepildīs Savu apsolījumu un bagātinās tavu dzīvi ar upuru palīdzību?

_____

_____

_____

Mūsu aizbildinājumi – neērtas sadursmes

"Ak, Kungs, vai tas nav tieši tas, ko es teicu, kad es biju vēl savā zemē? Tādēļ es priekšlaikus steidzos aizbēgt uz Taršišu, jo es zināju, ka Tu esi žēlīgs un mīlestības pilns Dievs, lēnprātīgs un bagāts žēlastībā, kam paredzamā ļaunuma pašam žēl." (Jonas 4:2) Cik skaista lūgšana no Jonas puses, vai ne?

Izlasi Jonas 4. nodaļu. Kas noticis ar šo vīru? _____

_____

_____

Jonam bija tik dziļš naids pret cilvēkiem, pie kā Dievs viņu sūtīja, ka viņš bija gatavs drīzāk mirt, nekā apkaunot sevi ar to, ka viņa nolemtības diena pret Ninivi nepiepildās. Jona gribēja, lai Ninive ir nākamās Sodoma un Gomora. Viņš cerēja, ka Dievs sodīs šos cilvēkus, ko viņš ienīda. Kad tas nenotika, viņa pasaules uzskats tika satricināts līdz pašai saknei, un Jona drīzāk bija gatavs mirt, nekā ļaut pasaulei apgriezties otrādi.

Otro reizi Jonas stāstā Dievs viņu uzrunāja nevis ar svētrunu vai citiem vārdiem, bet ar pieredzi. Pasaules uzskati netiek veidoti pēc pieprasījuma. Ne arī tie mainās tāpēc, ka mēs izdzirdam kaut ko jaunu vai citādu. Uzskati bieži veidojas un mainās, balstoties uz dzīves pieredzi un to, kā tās tiek interpretētas jeb skaidrotas.

Jaunā pieredze, ko Dievs deva, bija domāta, lai palīdzētu Jonam ieraudzīt savu izkropļoto pasaules uzskatu. Dievs radīja augu, kas brīnumainā veidā vienā dienā izauga pietiekami liels, lai sniegtu pietiekami lielu ēnu, pasargājot Jonu no spožās saules. Jona jutās pateicīgs nevis Dievam, kas bija paveicis šo brīnumu, bet augam. Tā vietā, lai redzētu to kā nepelnītu brīnumu, viņš to uzskatīja par atbilstošu un pelnītu svētību, kas sekoja viņa labajiem darbiem. Kad augs gāja bojā, šī neveiksme radīja Jonā dusmas un nedrošību par savu vērtību, un viņš sāka domāt par pašnāvību.

Šai pieredzei sekoja Dieva maigā, koriģējošā balss, palīdzot Jonam ieraudzīt, cik muļķīgi bija tas, ka viņš augu vērtēja vairāk nekā daudzos tūkstošus Ninives vīriešu, sieviešu un bērnu, kā arī viņu dzīvniekus.

Stāsts nebeidzas ar Jonas nožēlu. Nepabeigtais stāsts drīzāk pagriežas mūsu virzienā. Ko mēs darīsim ar Dieva bažām par ļauniem cilvēkiem, par terorizētājiem, par neaizsniegtajiem visā plašajā pasaulē? _____

_____

_____

Šeit es esmu, sūti mani

Jonas stāsts ir vairāk nekā pārsteidzošs. Fakts, ka Dievs varēja izglābt niniviešus, neskatoties uz Jonas vājo liecību, ir spēcīgs atgādinājums, ka mūsu loma ir tikai būt kanāliem Dievam, kas vienīgais var pārliecināt un atgriezt sirdis. Tas ir atgādinājums, ka Dievs meklē tikai labprātīgus un pazemīgus vēstnešus, kas sekos Viņa vadībai.

Izlasi Jes. 6:1–8. Kāda ir šajos pantos izteiktā centrālā doma? _____

_____

_____

_____

_____

Ir izteikts aicinājums. Dievs meklē labprātīgus brīvprātīgos. Mums ir jāatsaucas šim aicinājumam, padodoties Viņa vadībai, ieklausoties, lai sadzirdētu Viņa balsi, un tad izvēloties paklausīt, lai arī ko Viņš mums liktu darīt.

Jonas stāsts atklāj arī Dieva mīlestību uz cilvēkiem, kas dzīvo tur, kur Viņa mīlestību nevar sajust un Viņa balsi nevar dzirdēt. Tieši tāpat kā Dievam bija žēl Ninives, Viņam ir žēl miljoniem mūsdienu iedzīvotāju pilsētās, kur ēkas ir aizstājušas kokus un puķes un kur nemitīgais troksnis apgrūtina mieru un klausīšanos. Par Ninivi Dievs teica, ka tās iedzīvotāji "nezina atšķirt savu labo roku no savas kreisās" (Jonas 4:11). Dievam ir vajadzīgi vēstneši, kas ir labprātīgi nest Viņa cerības vēsti tiem, kas ir pārņemti ar dzīves aizņemtību un neglītumu.

Jesaja dzirdēja balsi sakām: "Kurš ies?" Kāda būs tava atbilde?

IZAICINĀJUMS: Paņem baltu papīra lapu vai savu lūgšanu burtnīcu un izveido sarakstu ar 10 cilvēkiem, par kuriem tu zini, ka tie ir neticīgi. Sauksim viņus par taviem "mācekļiem". Uzraksti viņu vārdus. Turi šo sarakstu pie sevis un atlikušajā ceturksnī katru dienu lūdz par katru no šiem 10 mācekļiem. Lūdz, lai Dievs palīdz tev sadraudzēties ar taviem paziņām. Lūdz, lai tu attīstītu dziļāku, ciešāku, uzticības pilnāku draudzību ar saviem jaunajiem draugiem. Arvien padziļinot attiecības, uzmanīgi vēro un klausies, lai tu izprastu viņu īpašās vajadzības, ievainojumus un sāpes. Tad lūdz, lai Dievs piepilda viņu vajadzības.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Izvēlies pilsētu netālu no savas dzīvesvietas, kā arī pilsētu citā pasaules daļā. Sāc lūgt par cilvēkiem, kas tajā dzīvo un strādā. Lūdz, lai Dievs tur pamodina spēcīgus adventistus, kas līdzdalītu patiesību, kādu mēs to zinām, – patiesību par Jēzus drīzo nākšanu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenai Vaitai bija spēcīgs brīdinājums tiem, kas cīnās, – sekot Jēzus aicinājumam liecināt tiem, kas ir ap viņiem.

"To cilvēku aizbildinājumi, kuri nedara šo darbu, neatbrīvo viņus no atbildības, un, ja viņi izvēlas nedarīt šo darbu, viņi atstāj novārtā dvēseles, par kurām Kristus gāja bojā, viņi atstāj novārtā Dieva uzticēto atbildību un ir ierakstīti Debesu grāmatās kā neuzticīgi kalpi. Vai kalpotājs strādā tā, kā to darīja Kungs, lai būtu par spēku un svētību citiem, kad viņš novēršas no tiem, kam vajadzīga viņa palīdzība? Tie, kas atstāj novārtā personīgu mijiedarbību ar cilvēkiem, kļūst vērsti uz sevi un viņiem ir vajadzīga šī pieredze, lai nonāktu komunikācijā ar saviem brāļiem, lai viņi varētu saprast viņu garīgo stāvokli un zinātu, kā pabarot Dieva ganāmpulku, dodot katram savu gaļas tiesu īstajā laikā. Tie, kas atstāj novārtā šo darbu, parāda, ka viņiem ir nepieciešama morāla atjaunošanās, un tad viņi ieraudzīs, ka nav nesuši darba nastu." (Elena Vaita "The Advent Review and Sabbath Herald", 1892. gada 30. aug.)

Kaut arī šie ir ļoti spēcīgi vārdi, kas izgaismo to, cik lielu nozīmi Dievs piešķir misijai, mēs neesam atstāti bez cerības. "Līdz ar uzdevumu Jonam tika uzticēta smaga atbildība, tomēr Tas, kurš pavēlēja iet, bija spējīgs savu kalpu atbalstīt un piešķirt sekmes. Ja pravietis būtu paklausījis nejautājot, viņš būtu pasargāts no daudziem rūgtiem pārdzīvojumiem un būtu pārpārēm svētīts. Taču arī bezcerības un izmisuma stundās Kungs Jonu neatstāja. Grūtie pārbaudījumi un brīnišķīgā aizgādība atjaunoja pravieša paļaušanos uz Dievu un Viņa bezgalīgo spēku." (Elena Vaita "Pravieši un ķēniņi" 266. lpp.)

Mēs tieši tāpat kā Jona varam viegli atrast aizbildinājumus, lai nepiedalītos misijā. Mūsu motivācija izvēlēties šos aizbildinājumus var būt viena no daudzām. Tomēr mūsu aicinājums uz misiju nav nekonkrētāks par Jonas aicinājumu. Jautājums ir – kā tu izvēlēsies atbildēt?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus aizbildinājumus tu esi bijis kārdināts izmantot, lai neiesaistītos misijā? Kas ir tava Ninive?

2. Padomā par to, cik dārga ir patiesība, kas mums kā septītās dienas adventistiem ir. Padomā par to, cik svētīti esam, ka mums ir šīs patiesības. Kas neļauj tev līdzdalīt citiem to, ko mēs tik ļoti mīlam?

3. Kā tu Dieva žēlastībā vari mācīties tikt pāri jebkurām bailēm, kādas tev var uznākt attiecībā uz liecināšanu un misiju?

6. TĒMA 4. – 10. NOVEMBRIS

MOTIVĀCIJA UN SAGATAVOŠANĀS MISIJAI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk. 24:1–12; Lk. 24:36–49; Ap. d. 1:12–26; Ebr. 10:24, 25; Ap. d. 2:1–41; 1. Kor. 11:1.

ATMIŅAS PANTS:

"Pēc tam Viņš tiem sacīja: 'Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams, ka visam bija notikt, kas par Mani rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.'" (Lk. 24:44)

Pāvils filipiešiem rakstīja: "Daži naida un strīda dēļ, bet citi ar labu prātu sludina Kristu. Vieni aiz mīlestības, zinādami, ka esmu šeit, lai aizstāvētu evaņģēliju, otri pasludina Kristu, patmīlības dzīti, aiz netīriem nolūkiem, domādami ar to manām važām pievienot bēdas. Ko tad nu? Par katru veidu, kādā Kristus tiek pasludināts – vai ar izlikšanos vai patiesībā, es priecāšos." (Fil. 1:15–18)

Cik spēcīgi vārdi! Vienalga, vai "ar izlikšanos vai patiesībā", bet Kristus tiek sludināts – un tikai tas Pāvilam ir svarīgi. Ideāli, protams, būtu, ja mūsu motīvi sludināt Kristu, darīt misijas darbu un aizsniegt citus ar labo vēsti nāktu no mīlestības un patiesības, nevis savtīgas godkāres, skaudības vai nesaskaņu dēļ.

Kādas tad ir dažas no motivācijām, lai sludinātu Kristu, un kādi ir daži no veidiem, kā mēs varam tam sagatavoties?

Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažus notikumus agrīnajā draudzē, kas var vadīt mūs šajās svarīgajās misijas daļās.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. novembrī.

Līdzdalīt labo vēsti

*Izlasi Lk. 24:1–12. Kāda bija reakcija no to puses, kas dzirdēja par augšāmcēlušos Kristu?*_____

_____

_____

Lūka ziņo, ka agrā svētdienas rītā pēc Jēzus nāves vairākas sievietes devās uz kapu. Viņām līdzi bija smaržīgās zāles, un visdrīzāk viņas tagad, kad sabats bija pagājis, devās apkopt Jēzus ķermeni. Viņas domāja, ka kaps būs aizzīmogots, tāpēc bija pārsteigtas, atrodot to tukšu. Nezinādamas, ko darīt, viņas nobijās, kad parādījās divi vīri spožās drēbēs. Taču vīriem bija vēsts. Atgādinot Jēzus vārdus, viņi pastāstīja sievietēm, ka Jēzus patiešām bija augšāmcēlies, kā Viņš bija teicis. Prieka pārpilnībā viņas ātri atgriezās pie mācekļiem un arī tur, kur citi Jēzus sekotāji uzturējās, un pastāstīja viņiem, ko bija redzējušas un dzirdējušas, jo viņas nespēja noturēt savu sajūsmu. Tas ir, viņas līdzdalīja citiem, ko bija uzzinājušas par Kristu.

Vai vari iedomāties, kā jutās sievietes? Viņas tikko piedzīvoja brīnišķīgu pieredzi, kas pildīja viņas ar godbijību, bet mācekļi nosauca viņu piedzīvoto par "tukšām pasakām" un neticēja. Nebūdams drošs, ticēt vai ne, Pēteris aizskrēja uz kapu, lai pārliecinātos pats.

Pēterim un arī daudziem no mums ir zināma aizture pieņemt kaut ko tikai tāpēc, ka kāds tā ir teicis. Lai gan Pēteris klausījās sievietēs, viņš tikai vēlāk varēja pievienoties viņu priekam. Sākumā viss, ko viņš piedzīvoja, bija tukšs kaps, kas, kā Lūka saka, vienkārši lika viņam "brīnīties" (Lk. 24:12). Viņa pieredze pie kapa nebija tāda pati kā sievietēm.

Neskatoties uz to, kāda bija Pētera reakcija, sievietes gribēja līdzdalīt piedzīvoto citiem, tiklīdz viņas bija uzzinājušas jaunumus par Jēzu. Vai var būt vēl lielāka motivācija misijai kā ļaut citiem zināt, ko Jēzus viņu labā ir izdarījis? Kas var būt vēl lielāks motīvs, kā izplatīt labo vēsti par glābšanu Jēzū, vienīgo cerību, kāda ir katram no mums?

Protams, mums pašiem ir vajadzīga personīga pieredze ar Dievu, pirms mēs varam to līdzdalīt citiem. Mūsu ilgām līdzdalīt citiem to, ko mēs mīlam, vajadzētu būt svarīgākajai daļai, kas motivē darīt misijas darbu. Galu galā mēs nevaram līdzdalīt to, kā mums pašiem nav, vai ne?

Kādas pieredzes tev ir bijušas ar Dieva un Viņa mīlestības realitāti? Kāpēc šie brīži tev ir tik dārgi, un kā tie motivē tevi aizsniegt citus ar labo vēsti? _____

_____

_____

_____

Pravietisks pamats

Izlasi Lk. 24:36–49. Kas šeit notika, un kāpēc apustuļiem tā bija svarīgākā pieredze?

_____

_____

Interesanti, ka sākumā mācekļi neticēja baiļu dēļ. Tad, redzēdami Jēzu un pārliecinājušies, ka Viņš patiešām ir dzīvs, viņi neticēja prieka dēļ (Lk. 24:41). Vai esi kādreiz izjutis, ka kaut kas ir pārāk labs, lai būtu patiess? Tā bija mācekļu un citu klātesošo pieredze augšistabā.

Ja Jēzus būtu atstājis viņus tikai ar šo pieredzi, tad, Viņam aizejot, viņu ticība varētu nebūt noturīga. Ar laiku piedzīvotā spēks būtu varējis izgaist. Viņi aizmirstu vai sāktu varbūt pat to apšaubīt. Tāpēc Jēzus neapstājās pie Savu brūču rādīšanas un zivs ēšanas viņu priekšā. Viņš tos veda pie Dieva Vārda un parādīja Sava darba un kalpošanas pravietisko pamatu. Citiem vārdiem – nav svarīgi, cik lieliska bija ar Viņu gūtā pieredze, Jēzus vienalga gribēja, lai viņu ticība ir pamatota Dieva Vārdā.

"Pēc tam Viņš tiem sacīja: 'Šie ir tie vārdi, ko Es jums esmu sacījis, vēl pie jums būdams, ka visam bija notikt, kas par Mani rakstīts Mozus bauslībā, praviešos un dziesmās.'" (Lk. 24:44)

Arī šeit mēs atrodam spēcīgu motivāciju liecībai un misijai: Dieva Vārds. Jēzus zināja – lai nostiprinātu mācekļu pieredzi, viņiem ir nepieciešams saprast, kāpēc Viņam bija jāmirst un ko nozīmēja Viņa augšāmcelšanās. Viņiem vajadzēja mainīt savu pasaules uzskatu no politiskās un laicīgās valstības uz lielo grēka atrisinājumu un Kristus uzvaru pār nāvi. Evaņģēlijs bija daudz vairāk nekā Israēla politiskās suverenitātes iegūšana. Tas atklāja Kristus uzvaru pār sātanu un garantēja, ka kādu dienu viss pasaules ļaunums tiks iznīcināts, ka zeme tiks radīta no jauna un ka Dievs būs starp Saviem ļaudīm. Viņš "atvēra viņu saprašanu" (Lk. 24:45, NKJV), lai viņi varētu aptvert šīs patiesības, kas viņiem bija līdzdalāmas pasaulei.

Mūsu pieredze ar Jēzu nevar tikt uzturēta bez Viņa Vārda pamata, ieskaitot pravietojumus, kas norāda uz vēsturi un notikumiem, kas vada uz Kristus pirmo un otro atnākšanu. Saprotot šīs patiesības, mēs varam būt gatavi un motivēti darīt misijas darbu.

Cik labi nopamatojies tu esi pravietojumos, kas norāda uz Kristu – gan pirmo, gan otro Viņa nākšanu? Kāpēc mums vajadzētu būt nopamatotiem Dieva Vārdā, tai skaitā pravietojumos, īpaši pēdējās dienās, un kāpēc izpratne par tiem ir tik svarīga, īpaši misijas darbā? _____

_____

Misija un gaidīšana

Lk. 24. nodaļa noslēdzas ar Jēzus pacelšanos Debesīs (Lk. 24:50–53). Bet tās nav stāsta beigas. Autors Lūka turpina savu stāstu Apustuļu darbu grāmatā. Tieši pirms Jēzus pacelšanās Debesīs Viņš deva mācekļiem misiju, apsolījumu un tūlītējus norādījumus gaidīt Jeruzalemē "spēku no augšienes" (Lk. 24:49; sk. arī Ap. d. 1:4–8).

Jēzus lika mācekļiem gaidīt Jeruzalemē, līdz Viņš būs piepildījis Savu apsolījumu sūtīt Tēva Solījumu (Svēto Garu), kas dos viņiem spēku būt par lieciniekiem Jeruzalemē, Jūdejā, Samarijā un citur.

*Izlasi Ap. d. 1:12–26. Ko gaidot darīja mācekļi (apmēram 120 vīriešu un sieviešu)?*___

_____

_____

_____

Jēzus mācekļiem bija iedevis skaidru misiju: viņiem bija jāliecina par Viņu pasaulei. Gaidot viņi gatavojās savai misijai divos veidos. Pirmkārt, kā Lūka saka, viņi turpināja būt vienoti lūgšanā un lūgumos. Neviens no viņiem neapšaubīja to, kādu misiju Jēzus viņiem bija devis, un viņi katrs bija pieņēmuši šo misiju. Tas iedvesmoja viņus savienoties lūgšanā. Lūka nestāsta, par ko viņi lūdza, bet visdrīzāk viņi lūdza pēc gudrības, spēka un drosmes kopā piepildīt misiju. Kāds paraugs mums!

Otrā lieta, ko viņi darīja, bija sagatavošanās misijai organizatoriski. Jūda bija nodevis Jēzu nāvē un pēc tam izdarīja pašnāvību. Divpadsmit mācekļu pulciņā nu bija brīva vieta. Gaidot mācekļi meklēja Dieva vadību un izvēlējās, ko likt vietā. Būtībā mācekļi organizējās un plānoja misijas sākšanu. Šo lēmumu pieņemšanā Pēterim bija vadošā loma. Neviens tam nepretojās, visi šajā plānā saskatīja Dieva gudrību. Valdīja izpratne un uzticība, ka Dievs darbojas viņu vidū. Viņi nepavadīja gaidīšanas laiku laiski, bet piepildīja to ar nolūku un uz misiju vērstu rīcību.

Gaidot, kad Svētā Gara izliešanās palīdzēs mums pabeigt lielo Dieva misiju, mums ir jāsavienojas un jāsniedz cits citam iedrošinājums (Ebr. 10:24, 25), lūdzot pēc Dieva Svētā Gara. Mums ir arī jāsaskaņojas pašiem un jāsaskaņo draudze ar Dieva prioritāti – glābt pazudušo.

*Kā tu vari iemācīties gaidīt uz Kungu un, to darot, nezaudēt ticību? Kā tu vari gaidot izmantot savu laiku vislabākajā veidā, kā to darīja mācekļi?*_____

_____

_____

_____

"Ko jūs esat krustā situši?"

Ap. d. 2. nodaļa ziņo par Svētā Gara izliešanos Vasarsvētkos. Kad Jēzus sekotāji lūdza, uz viņu galvām nolaidās uguns mēles. Viņi atpazina, ka tā bija apsolītā Svētā Gara došana.

*Izlasi Ap. d. 2:1–41. Kas notika ar mācekļiem, kad viņi Vasarsvētkos saņēma Svēto Garu?*_____

_____

_____

Mācekļi sāka runāt citās valodās, "kā Gars tiem deva izrunāt" (Ap. d. 2:4). Šeit izšķirošais ir tas, ka Dievs izmantoja katru ticīgo, lai kalpotu neticīgo labā. Svētība nebija domāta tikai viņu pašu labumam. Tā nebija svētība, kas darītu viņus derīgus Debesīm vai atvieglotu nodarbošanos ar biznesu svešā valodā. Svētība tika dota, lai piepildītu Dieva misiju bojā ejošo labā. Dievs šodien ikvienu Savu sekotāju aicina izmantot personīgās dāvanas Viņa misijas darbā neticīgo labā. Mums ir dotas dāvanas: vai var būt vēl lielāks aicinājums uz misiju kā izmantot to, kas mums ir dots, lai aizsniegtu citus?

Svētā Gara izliešanās rezultātā daudzi cilvēki nožēloja, ka bija atmetuši Mesiju, jo pavisam noteikti daži atradās Jeruzalemē, kad Viņš nomira. Padomājiet par šeit ietverto spēku: Pēteris apsūdzēja dažus no viņiem, ka tie piesituši Kristu krustā. Acīmredzami viņi saprata, ko bija darījuši, un, būdami pārliecināti, izsaucās: "Brāļi, ko lai mēs darām?" (Ap. d. 2:37)

Un tomēr pat viņi varēja saņemt piedošanu. Pēteris viņiem teica: "Atgriezieties no grēkiem un liecieties kristīties ikviens Jēzus Kristus Vārdā, lai jūs dabūtu grēku piedošanu un saņemtu Svētā Gara dāvanu." (Ap. d. 2:38)

Strādājot kopā, saskaņā ar Svēto Garu un cits ar citu, šie Jēzus sekotāji sludināja nožēlu un grēku piedošanu – pat tie, kas varēja būt tiešā veidā iesaistīti Jēzus krustā sišanā! Tas ir evaņģēlija spēks. Ja šī vēsts nemotivē mūs misijai, kas tad motivēs? Mēs esam aicināti izplatīt evaņģēliju pasaulei – grēcīgai, kritušai, samaitātai pasaulei ar grēcīgiem, kritušiem un samaitātiem cilvēkiem. Mūsu darbs nav tiesāt, mūsu darbs ir liecināt par Jēzus glābjošo spēku.

Kāpēc domai par to, ka pat dažiem no tiem, kas bija līdzdalībnieki Kristus nāvē, tika piedāvāta glābšana, vajadzētu iedrošināt mūsu pašu sirdis un iedrošināt liecināt citiem, lai arī cik slikti, šķiet, viņi bija? _____

_____

_____

Agrīnās draudzes ainojums

*Izlasi Ap. d. 2:41–47. Kāds agrīnās draudzes ainojums šeit ir atklāts?*_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

Ap. d. 2. nodaļa noslēdzas ar skaistu ainojumu, kāda bija agrīnā draudze. Ap. d. 2:41 teikts, ka tie, kas bija kristīti, "tiem pievienojās". Šo aprakstu mēs varētu lasīt kā draudzes locekļu skaita pieauguma aprēķinus, bet tā būtu sekla izpratne. Šajos vārdos apslēpta doma, ka šie jaunkristītie kļūst par līdzvērtīgiem grupas locekļiem.

Galvenā agrīnās kristiešu draudzes funkcija bija māceklība. Kad pievienojās jaunie locekļi, viņi kļuva par mācekļiem trīs veidos. Pirmkārt, viņi turpināja pastāvēt apustuļu mācībā un sadraudzībā. Vārdi "mācība" un "sadraudzība" šajā pantā burtiski nozīmē "pamācības" un "līdzdalība". Apustuļu sludināšana stājās pretī nepareiziem uzskatiem un piedāvāja jaunus skaidrojumus tam, ko cilvēki redzēja un piedzīvoja. Taču tā nemācīja viņiem, kā dzīvē izdzīvot jauno patiesību. Drīzāk patiesības ieviešana dzīvē notika grupas savstarpējo attiecību ietvaros. Jaunie ticīgie tika rūpīgi un apzināti disciplinēti tiešā mācīšanā, kā arī tiem piedaloties pārējo ticīgo ikdienas dzīvē garīgi nobriedušu un nopamatotu apustuļu uzraudzībā un vadībā.

Tā ir vāja sludināšana, ja cilvēkiem pasaka, ko darīt, nevis kā darīt. Tomēr, pat ja cilvēks lasa grāmatas par to, kā darīt vai klausās svētrunas, kas paskaidro, kā darīt, nekas nevar aizvietot skatīšanos, kā citi to dara, un viņu atdarināšanu. Pāvils to saprata un pamācīja savus sekotājus atdarināt viņu tā, kā viņš bija atdarinājis Jēzu (1. Kor. 11:1). Kad citi redz tevi un tavu reālo pieredzi ar Kristu, tas ietekmēs arī viņus.

IZAICINĀJUMS: padomā par kādu cilvēku savā dzīvē, kuram tu īpaši gribētu palīdzēt kļūt ticīgam. Lūdz par viņu katru dienu, lai viņam rastos personīga pieredze ar Jēzu.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Kuru cilvēku tu dari par mācekli un vadi attiecībās ar Jēzu? Meklē iespēju vadīt viņu sadraudzībā ar citiem ticīgajiem!

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mūsu misijas darbam ir jānāk no dziļas mīlestības un pateicības par to, ko Jēzus ir darījis un dara mūsu katra dzīvē. Jebkura cita motivācija ir maldinoša. Iedziļināšanās Vārdā un saskaņošanās ar Vārdu ir atslēga uz veiksmīgu misijas darbu un evaņģelizāciju.

"Mūsu dzīvei ir jābūt cieši saistītai ar Kristus dzīvi; mums pastāvīgi jāsmeļas tieši no Viņa, no dzīvās Maizes, kas nākusi no Debesīm, no mūžam svaigā avota, kas vienmēr piedāvā bagātību pārpilnību. Ja Kungu vienmēr turēsim savā priekšā, ja ļausim savām sirdīm sniegties Viņam pretī pateicībā un slavā, tad mūsu reliģiskajā dzīvē vienmēr būs svaigums. Mūsu lūgšanas pārvērtīsies par sarunām ar Dievu; mēs runāsim ar Dievu tā, it kā runātu ar draugu, bet Viņš mums atklās savus noslēpumus. Bieži mūs pārņems patīkama un līksma sajūta par Jēzus klātbūtni. Bieži mūsu sirdis degtin degs, kad Viņš tuvosies mums, lai sarunātos, tāpat kā bija sarunājies ar Ēnohu. Kad tas viss kļūst par reālu kristieša piedzīvojumu, tad viņa dzīvē izpaužas vienkāršība, pazemība, laipnība, sirsnība, kas visiem, ar kuriem šis cilvēks nonāk saskarsmē, atklāj, ka viņš ir bijis kopā ar Jēzu un mācījies no Viņa." (Elena Vaita "Kristus līdzības" 129., 130. lpp.)

"Dzīvē, kas koncentrējas ap savu labumu, nevar būt ne pieaugsmes, ne augļu. Ja esi pieņēmis Kristu par savu personīgo Glābēju, tad tev jāaizmirst sevi un jācenšas palīdzēt citiem. Runā par Kristus mīlestību, stāsti, cik Viņš labs. Pildi katru pienākumu, jo tā jau pati par sevi ir liecība. Uzņem savā sirdī citu dvēseļu nastas un ar visiem tev pieejamiem līdzekļiem centies glābt pazudušos. Saņēmis Kristus Garu – šo nesavtīgās mīlestības Garu, kurš aicina strādāt citu labā, – tu pieaugsi un nesīsi augļus. Tavā raksturā nobriedīs Gara svētības. Tava ticība vairosies, tava pārliecība padziļināsies un tava mīlestība kļūs pilnīga." ("Kristus līdzības" 67., 68. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu saproti Pāvila vārdus Vēstulē filipiešiem par Kristus sludināšanu skaudības, strīdu vai savtīgas godkāres dēļ? Kā mēs varam pārliecināties, ka paši nekļūstam vainīgi, darot tieši to?

2. Kāda ir bijusi tava personīgā pieredze ar Dievu un Dieva mīlestības realitāti? Tas ir, balstoties uz savu personīgo pieredzi, vai tu varētu sludināt citiem nopietni un godīgi par Dieva labestību un mīlestību? Kāda būtu tava liecība?

3. Kāda ir bijusi tava pieredze, gaidot uz Kungu, un ko tā ir mācījusi tev par uzticību Viņam un par ticību kopumā?

7. TĒMA 11. – 17. NOVEMBRIS

MISIJA MANAM TUVĀKAJAM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk. 10:25–37, 2. Tim. 3:16; Jēk. 2:17–22; Mt. 22:37–40; Gal. 5:14; Mihas 6:6–8.

ATMIŅAS PANTS:

"Un tas atbildēja un sacīja: 'Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu.'" (Lk. 10:27)

Mēs visi zinām pantu: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, ar visu savu dvēseli, ar visu savu spēku un ar visu savu prātu un savu tuvāko kā sevi pašu." (Lk. 10:27) Tomēr mūsu mīlestība uz Dievu kļūst virspusēja, ja mēs sakām, ka mīlam Dievu, bet Viņam nepaklausām. Mēs domājam, ka mīlam Dievu, bet kā šī mīlestība atklājas mūsu ikdienas dzīvē? Mīlestība uz Dievu prasa pilnīgu mūsu sirds, dvēseles, ķermeņa un prāta nodošanos katru dienu. Ikviens var teikt, ka mīl Dievu. Mīlestības izrādīšana prasa apzinātas pūles. Pat ja mīlēt Dievu ir labi un svarīgi, Dievs arī grib, lai mēs mīlam citus, jo mūsu mīlestība pret citiem atspoguļo mūsu mīlestību pret Dievu, un tas notiek spēcīgā un ļoti reālā veidā. 1.Jņ 4:20 teikts: "Ja kāds saka: es mīlu Dievu, – un ienīst savu brāli, tad viņš ir melis; jo, kas nemīl savu brāli, ko viņš ir redzējis, nevar mīlēt Dievu, ko viņš nav redzējis?" Pāvils Gal. 5:14 arī atklāj, ka "visa bauslība ir vienā vārdā izpildīta, proti, tanī: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu".

Šajā nedēļā mēs mācīsimies, kā šie vārdi var tikt īstenoti mūsu dzīvē.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. novembrī.

Jautājumu jautājums

Kas mēs esam? Kāpēc mēs esam šeit? Kas notiek, kad mēs mirstam? Kāds ir mūsu galējais liktenis? Daudzējādā ziņā šie ir vissvarīgākie jautājumi, ko var uzdot mirstīgas būtnes – būtnes, kas zina, ka tās ir mirstīgas (austeres un vistas arī ir, bet tās to nezina). Lūkas evaņģēlijā kāds nāk pie Jēzus ar būtībā vissvarīgāko jautājumu.

*Izlasi Lk. 10:25. Ko jautāja šis rakstu mācītājs un kāpēc?*_____

_____

_____

_____

Lai arī cik nopietns ir jautājums pats par sevi, Bībele skaidri apliecina, ka viņš nāca Jēzu kārdināt. Mēs zinām, ka reizēm cilvēki var nākt ar skeptisku attieksmi, pat neticību un varbūt pat nav nopietni domājuši savus jautājumus, bet vienalga viņus jāmēģina aizsniegt. Tieši tā Jēzus uzturējās pret rakstu mācītāju, kaut zināja, ka šī cilvēka sākotnējie nodomi nav patiesi. Tomēr rakstu mācītājam un klātesošajiem šis jautājums bija kā ievads, lai mudinātu izmeklēt katram savu sirdi. Pat zinot rakstu mācītāja motīvus, Jēzus viņu neignorēja un neparādīja necieņu.

Galu galā kurš jautājums varētu būt vēl svarīgāks par šo? "Ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgo dzīvību?" Lai arī kādi būtu cilvēku reliģiskie rituāli vai prakse, aiz tiem stāv šis svarīgais jautājums. Kas vēl varētu būt vienlīdz svarīgi būtnēm, kuru dzīvība ir attēlota kā "tvaiks, kas uz īsu brīdi ir redzams un tad izgaist" (Jēk. 4:14)? Jo kas ir vienīgā mūžīgās dzīvības alternatīva, ja ne mūžīgā nāve?

Izlasi 1. Kor. 15:30–32. Ar kādu domu Pāvils šeit uzsver mūžīgās dzīvības svarīgumu?

_____

_____

_____

Lai arī cik apšaubāmi bija viņa motīvi, rakstu mācītājs uzdeva svarīgu jautājumu, un Jēzus, būdams vienmēr modrs izmantot katru izdevību misijas darbam, izmantoja arī šo situāciju, lai aizsniegtu dvēseles.

*Kā arī mēs varam būt modri un izmantot visas iespējas, kas rodas mūsu ceļā, lai liecinātu, pat ja apstākļi nav ideāli?*_____

_____

_____

_____

Jēzus metode un atbilde

Bībele mums atklāj, ka rakstu mācītājs nāca, lai pārbaudītu Jēzu, bet Jēzus zināja, kādi bija viņa nodomi. Patiešām, Dievs zina mūsu sirds ilgas un vēlmes labāk nekā mēs paši. Un mēs patiešām droši nezinām, kāda sirds un kādi motīvi ir tiem, kas uzdod mums jautājumus, vai ne?

Reizēm cilvēki no citām reliģijām mums jautā par mūsu ticību. Piemēram, jūsu draugs musulmanis uzdod jautājumus, kas saistīti ar Jēzus dievišķo dabu, tādus kā "kur Bībelē Jēzus saka, ka Viņš ir Dievs" vai arī "kāpēc jūs sakāt, ka ir viens Dievs, ja Trīsvienībā ir trīs personas". Lai gan izklausās pēc provokatīviem jautājumiem, tomēr dziļa sirds vajadzība pēc Jēzus var būt patiesa un var liecināt par jautājuma uzdevēja dziļajām ilgām un tukšuma sajūtu. Mēs nezinām katra sirdi. Un mums tas arī nav jāzina. Mums vienkārši ir jākalpo citiem vislabākajā iespējamajā veidā, lai arī kādi būtu viņu dziļākie motīvi.

*Izlasi Mt. 26:56, Ap. d. 17:11; 1. Kor. 15:3 un 2. Tim. 3:16. Kā šie panti palīdz mums saprast Jēzus atbildi rakstu mācītājam Lk. 10:26?*_____

_____

_____

_____

Reizēm mēs gribam atbildes, bet paši neieguldām darbu, lai tās atrastu. Jēzus teica: "Kā stāv rakstīts bauslībā? Kā tu tur lasi?" (Lk. 10:26) Jēzus norādīja uz ļoti svarīgu mācīšanās aspektu. Tā vietā, lai klausītos, ko citi runā, mums ir pašiem jālasa Raksti (Dieva Vārds). Atbildes tur jau ir, un Svētais Gars darbojas mūsu katra sirdī, lai iedvestu mūsos to, ko mums labāk darīt.

Dievs mums ir iedevis Savu Vārdu. Tajā mēs varam atrast visu patiesību, kas mums nepieciešama par to, kā vajadzētu dzīvot, kā izturēties pret citiem un kā mēs varam "mantot mūžīgo dzīvību". Sava loma noteikti ir skolotājiem un mācītājiem, tomēr visas svarīgās patiesības mums jāmeklē Bībelē. "Tavs vārds ir manu kāju spīdeklis un gaišums uz maniem ceļiem." (Ps. 119:105) Šis pants nav vienkārši dzeja. Tā ir svēta patiesība, kas norāda mums uz Dieva Vārdu un tā svarīgumu ticīgo cilvēku dzīvē.

Jēzus, Dieva Vārds miesā, vienmēr norādīja cilvēkiem uz Rakstīto Vārdu. Ko tam vajadzētu mums liecināt par to, cik svarīga ir Bībele un kāpēc mums ir jānoraida jebkurš filosofisks vai teoloģisks spriedelējums, kas mazina mūsu uzticību Bībelei?

_____

_____

_____

Mantot mūžīgo dzīvību

Izlasi Lk. 10:27, 28. Kāda bija rakstu mācītāja atbilde uz viņa paša jautājumu? ____

_____

_____

_____

_____

Rakstu mācītājs bija uzdevis jautājumu un pats uz to arī atbildēja: "Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas savas sirds, [..] un savu tuvāko kā sevi pašu." (Lk. 10:27)

Kāda bija Jēzus atbilde? Viņš teica: "Tu pareizi esi atbildējis." (Lk. 10:28) Jēzus turpināja viņu izaicināt darīt kaut ko šajā ziņā, sakot: "Dari to, un tu dzīvosi." (Lk. 10:28)

Lielākajai daļai ticīgo nav grūti sniegt pareizās atbildes attiecībā uz doktrīnām un ticību. Bet izaicinājums ir darīt to, kas ir pareizi, un sekot tam, kam tic. Daudzi cilvēki ies bojā, lai gan zina pietiekami, lai tiktu glābti, jo neklausa tam, ko zina. Tieši tik nopietns ir šis jautājums. Vienkārši zināt par Dieva un tuvākā mīlēšanu nav pietiekami. Tas ir arī jādara.

Izlasi Jēk. 2:17–22. Kas šiem pantiem kopīgs ar to, ko Jēzus teica rakstu mācītājam?

_____

_____

_____

Ja mīlam Dievu, mēs lasīsim Viņa Vārdu, lūgsim, ievērosim baušļus un paklausīsim Viņa balsij "no visas savas sirds". Ja es saku, ka mīlu citus, bet nerūpējos par citiem draudzē vai arī ignorēju citu vajadzības, kad ir iespēja palīdzēt, kāds labums tad no manas ticības? Kristietība nav tikai noteiktu ticības punktu apkopojums. Tas ir dzīvesveids.

"Ja brālis vai māsa ir kaili un tiem trūkst dienišķās barības, bet kāds no jums viņiem teiktu: ejiet ar mieru, sildieties un baudiet barību, – bet nedotu viņiem to, kas miesai vajadzīgs, ko tas palīdz?" (Jēk. 2:15, 16)

Cik ļoti tu rūpējies par citu labklājību? Cik veiksmīgi tu īsteno Pāvila vārdus – "neraudzīdamies katrs uz savām, bet arī uz citu vajadzībām" (Fil. 2:4)? Kā tu Dieva žēlastībā vari iemācīties vairāk rūpēties par citiem? _____

_____

_____

_____

_____

Mīlēt citus kā sevi pašu

Izlasi Mt. 22:37–40. Kā tas, ko Jēzus šeit saka, saskan ar Viņa atbildi rakstu mācītājam Lk. 10:27, 28? _____

_____

_____

_____

Saskaņā ar Mt. 22:37–40 Jēzus ir skaidri pateicis, ka ticības izpausme ikdienas dzīvē ir atkarīga no šiem diviem baušļiem. Lk. 10:27, 28 skaidri pasaka – ja cilvēkam ir šīs divas lietas, tad viņam būs mūžīgā dzīvība.

"Mīlestība ir Dieva valdīšanas pamatprincips gan Debesīs, gan uz zemes, un tai vajadzētu būt arī kristieša rakstura pamatā. Vienīgi tas spēj palīdzēt cilvēkam palikt nelokāmam, un vienīgi tas dod spēku izturēt kārdinājumus un pārbaudījumus." (Elena Vaita "Kristus līdzības" 49. lpp.)

*Izlasi Gal. 5:14, Mihas 6:6–8 un 1. Jņ. 4:20, 21. Kā šie divi panti apstiprina to, ko teica Jēzus?*_____

_____

_____

Saskaņā ar Pāvilu "visa bauslība ir vienā vārdā izpildīta, proti, tanī: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu" (Gal. 5:14). Pāvilam mīlestība uz Dievu praktiskā veidā ir redzama tikai tad, kad šī mīlestība atklājas mūsu izturēšanās veidā. Kaut arī viņš apliecināja, ka "taisnais no ticības dzīvos" (Rom. 1:17), tomēr dzīvošana ticībā nav kaut kas tāds, kas ir apslēpts, nezināms vai neredzams citiem. Pāvils, Miha un Jānis skaidri pasaka – praktiskie darbi parāda mūsu apliecinātās ticības realitāti.

1. Kor. 13. nodaļā Pāvils ļoti spēcīgi apliecina – ja kāds saka, ka viņam ir daudz zināšanu vai ka viņš dara labus darbus, vai ka viņam ir liela ticība, vai arī viņš pat ir gatavs atdot dzīvību, bet viņam nav mīlestības, tad šis cilvēks ir kļuvis kā "skanošs varš un šķindošs zvārgulis" (1. Kor. 13:1).

Izlasi iepriekš citētos Elenas Vaitas vārdus. Ievēro, viņa saka, ka tikai mīlestībā cilvēki var palikt nelokāmi un izturēt kārdināšanas. Kā šī doma parāda, ka bauslis mīlēt nav glābšanās ar darbiem, bet drīzāk atklāj ticību, kas mums ir Jēzū? _____

_____

_____

_____

Mūsdienu stāsts par labo samarieti

Uzslavējot rakstu mācītāju par pareizu atbildi, Jēzus teica: "Dari to, un tu dzīvosi." (Lk. 10:28) Tādējādi Viņš pieskārās pašai cilvēka sirds būtībai. Sniegt pareizās atbildes rakstu mācītājam bija viegli, bet to īstenot bija grūtības gan pirms 2000 gadiem, gan mūsdienās. Rakstu mācītājs gribēja ievilināt Jēzu slazdā un parādīt savas zināšanas. Viņš uzdeva nākamo jautājumu: "Kurš ir mans tuvākais?" (Lk. 10:29)

*Izlasi Lk. 10:30–37. Kā tu apkopotu, ko Jēzus gribēja pateikt ar šo stāstu?*_____

_____

_____

_____

_____

Vai mums apkārt ir cilvēki, pret kuriem kāds izturas netaisnīgi? Vai mēs esam darījuši visu, lai viņiem palīdzētu?

Tā ir patiesība, ka reizēm mācītāji, vecaji un draudzes locekļi nepalīdz grūtībās nonākušajiem. Gadās, kad cilvēki no citām ticībām ir jaukāki nekā savējie. Kamēr mēs runājam par laipnību, tikmēr citi varbūt apmierina tās cilvēku vajadzības, ko mēs neapmierinām. Ja reiz mūsu ticība ir vērtība, tad mums ir jāaizsniedz cilvēki un jāpalīdz tiem, kas ir grūtībās.

Jēzus noslēdza stāstu par labo samarieti, uzdodot jautājumu, kurš no trim patiešām bija tuvākais cilvēkam, kam bija vajadzīga palīdzība.

"Tā uz jautājumu: 'Kurš ir mans tuvākais?' tika atbildēts uz visiem laikiem. Kristus parādīja, ka mūsu tuvākais nenozīmē tikai kādu no draudzes vai ticības, pie kuras mēs piederam. Šeit nav nozīmes rasei, ādas krāsai vai sabiedriskajai šķirai. Mūsu tuvākais ir katrs cilvēks, kam vajadzīga mūsu palīdzība. Mūsu tuvākais ir ikkatra ienaidnieka ievainotā un sasistā dvēsele. Mūsu tuvākais ir ikviens, kas pieder Dievam." (Elena Vaita "Laikmetu ilgas" 503. lpp.)

IZAICINĀJUMS: sāc katru dienu lūgt par kādu, kas ir citāds nekā tu, vai arī par kādu, ko tu personīgi nepazīsti.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: izveido sarakstu ar vismaz trim paziņām, kas nav adventisti. Uzraksti viņu vajadzības (emocionālās, fiziskās, sociālās) un pārdomā, kā tu personīgi vari viņiem palīdzēt. Ko tu vari praktiski darīt viņu labā jau nākamnedēļ?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļu "Labais samarietis" (497.–505. lpp.).

Mūsdienu pasaulē ir daudz izsalkušu, grūtībās nonākušu cilvēku un daudz tādu, kam ir nodarīts pāri. Tu vari paveikt savu daļu, lai arī cik tā izskatītos "maza". Mēs neatrisināsim visas pasaules problēmas pirms Jēzus atgriešanās. Mēs arī neesam bijuši aicināti to darīt. Bet līdz tam mūsu darbs var būt tik vienkāršs kā palīdzēt kādam, ko tu pazīsti un kam nepietiek ēdiena. Vai arī palīdzēt kādam draudzes loceklim, kas piedzīvo netaisnību, varbūt pat fanātismu, kas mūsdienu pasaulē joprojām ir reāla problēma.

"Šķīsta un neaptraipīta reliģija Tēva priekšā ir šī: "Bāreņus un atraitnes viņu bēdās apmeklēt un sevi pašus pasargāt no pasaules neaptraipītu." (Jēk.1:27) Labie darbi ir augļi, kādus no mums prasa Kristus: laipni vārdi, devība, maiga trūkumcietēju, nabagu un apbēdināto ievērošana. Kad sirds jūt līdzi citām bēdu un mazdūšības nospiestām sirdīm, kad roku sniedz trūkumcietējiem, kad kailie tiek apģērbti, svešinieki laipni uzņemti jūsu viesistabā un atrod vietu arī jūsu sirdī, tad jums cieši blakus nostājas eņģeļi. Tādi darbi rod atbalsi Debesīs. Katrs taisnības, žēlastības un labvēlības darbs tur rada jauku melodiju. Tēvs no Sava troņa raugās uz cilvēkiem, kas dara šos žēlastības darbus un tos pieskaita Saviem vērtīgākajiem dārgumiem. "Un tie piederēs Man, saka Kungs Cebaots, tanī dienā, kad Es sakrāšu Savus dārgakmeņus." (Mal. 3:17) Katru žēlastības darbu cietēju un trūcīgo labā vērtē kā Jēzum darītu. Palīdzot nabagiem, jūtot līdzi apbēdinātiem un apspiestiem un draudzīgi izturoties pret bāreņiem, jūs iestājaties ļoti tuvās radniecīgās attiecībās ar Jēzu." (Elena Vaita "Liecības draudzei" 2. sēj., 25. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs varam pārliecināties, ka saprotam to, ka mīlēt Dievu un citus nav glābšana ar darbiem? Pārdomājot, kas ir Jēzus un ko Viņš ir izdarījis mūsu labā pie krusta (sk. Fil. 2:5–8), kāpēc doma, ka mēs varam kaut ko darīt, lai nopelnītu glābšanu, ir tik liela kļūda? Kā mēs varam mācīties atšķirt darbu darīšanu glābšanas dēļ, kas ir tik liktenīga kļūda, no tā, kā mūsu dzīvē izpaužas glābšana, kas mums jau pieder Jēzū?

2. Kā mēs varam mācīties atzīt dažus no mantotajiem aizspriedumiem, kādi mums var būt pret tiem, kas atšķiras no mums?

3. Kādus vēl Bībeles pantus (neskaitot tos, kas bija šīs nedēļas tēmā) tu atrodi attiecībā uz vajadzību parādīt laipnību citiem, lai arī kas viņi būtu?

8. TĒMA 18. – 24. NOVEMBRIS

MISIJA GRŪTĪBĀS NONĀKUŠO LABĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lk. 5:17–26, Jņ. 5:1–9, 5. Moz. 10:19, 3. Moz. 23:22; Mt. 25:34–40, Jņ. 15:13.

ATMIŅAS PANTS:

"Tad Ķēniņš tiem atbildēs un sacīs: patiesi Es jums saku: ko jūs esat darījuši vienam no šiem Maniem vismazākajiem brāļiem, to jūs esat Man darījuši." (Mt. 25:40)

Lk. 5:17–26 sniedz daudzas ilustrācijas, kā Dievs palīdz tiem, kas ir grūtībās. Dažreiz Dievs izmanto citus, lai palīdzētu mums, vai arī izmanto mūs, lai palīdzētu citiem. Šis darbs var būt izaicinošs, bet nes lielu gandarījumu. Palīdzot grūtībās nonākušajiem, mēs atdarinām Jēzus Kristus kalpošanu. Reizēm ir viegli pateikt, kam ir vajadzīga palīdzība. Reizēm to ir grūti zināt. Jebkurā gadījumā mēs esam aicināti būt Dieva palīgi visiem vajadzībās nonākušajiem, lai arī kas viņi būtu.

Bībele iedrošina mūs veidot ciešu kontaktu ar svešiniekiem, un, iegūstot viņu uzticību, mēs varēsim labāk palīdzēt viņiem atrast Jēzu.

Šajā nedēļā mūsu tēma "Misija grūtībās nonākušo labā" parāda, ka Dievam ir plāns visdažādākajos veidos aizsniegt tos, kas ir grūtībās. Viņu vajadzības var būt fiziskas, emocionālas, finansiālas vai pat sociālas – tas ir, daži var būt atstumtie kopienā vai ģimenē. Lai arī kādas būtu viņu vajadzības, mums ir jābūt gataviem darīt, ko varam. Tas ir galvenais tajā, ko nozīmē būt kristietim un ko ietver misija.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. novembrī.

Draugu ticība

Kāds spēcīgs stāsts evaņģēlijos atklāj, ko piedzīvoja daži vīri, lai nogādātu kādu grūtībās nonākušu cilvēku, iespējams, draugu, pie Jēzus. Mēs varam mācīties no tā – par grūto darbu, ko reizēm var prasīt kalpošana grūtībās nonākušajiem.

Izlasi Lk. 5:17–26 (sk. arī Mt. 9:1–8, Mk. 2:3–12). Kādas mācības mēs varam gūt no šī stāsta par misiju un kalpošanu? _____

_____

_____

_____

_____

Aiznesot slimo pie Jēzus, šie vīri uzņēmās atbildību parūpēties par savu draugu. Arī mūs Dievs aicina būt tādiem kā šī vīra draugiem – lai vestu grūtībās nonākušos pie Kristus. Šis darbs prasa ticību, rīcību, pacietību un labprātību, kā arī nepieciešamības gadījumā vēlmi būt netradicionālam. Vīri nāca pie Jēzus, bet saskārās ar šķēršļiem. Viņi nevarēja aizvest savu bezpalīdzīgo draugu pie Jēzus ar parastām metodēm, taču viņi nepadevās. Viņi atrada inovatīvu veidu, kā dabūt vīru pie Jēzus. Viņi nolaida gultu caur griestiem! Saskaņā ar Lūku Jēzus to novērtēja atzinīgi (sk. Lk. 5:20).

Jēzus ilgas ir, lai mēs vestu savus bezpalīdzīgos draugus pie Viņa. Bībele Jēzu sauc par Lielo Ārstu, kas ilgojas piedot un dziedināt tos, kas cieš, lai arī kas viņi būtu.

Arī Elena Vaita mūs aicina palīdzēt bezpalīdzīgajiem: "Negaidi, kad tev pateiks, kas ir tavs pienākums. Atver acis un redzi, kas ir tev apkārt. Iepazīsties ar bezpalīdzīgajiem, ciešanās un grūtībās nonākušajiem. Neslēpies no viņiem un necenties ignorēt viņu vajadzības. Kurš sniedz Jēkaba vēstulē minētos pierādījumus, ka viņa reliģija ir tīra? Kurš vēlas darīt visu, kas ir viņa spēkos, lai palīdzētu lielajā pestīšanas plānā?" ("Liecības draudzei" 2. sēj., 29. lpp.)

Jēzus pats parāda, kā palīdzēt bezpalīdzīgajiem, un aicina mūs darīt to pašu. Sākumā mēs kļūstam par viņu draugiem. Tad mēs uzzinām viņu vajadzības un visbeidzot vadām pie Jēzus, kas vienīgais var viņiem palīdzēt. Tieši to šie vīri darīja šajā stāstā. Mums jārīkojas līdzīgi, lai vai kādā situācijā atrastos. Palīdzi vest cilvēkus pie vienīgā, kas var viņus glābt, – pie Jēzus.

*Kam tavā apkārtnē šobrīd ir vajadzīga palīdzība? Ko tu darīsi viņu labā?*_____

_____

_____

_____

Tikai Kristus metode

Ko sekojošie stāsti māca mums par kalpošanu grūtībās nonākušajiem?
*Jņ. 5:1–9*_____

_____

*Mk. 1:23–28*_____

_____

Jēzus metodi Elena Vaita apraksta kā piecu soļu procesu, kā kalpot, īpaši grūtībās nonākušajiem: "Vienīgi Kristus metode dos patiesas sekmes cilvēku glābšanā. Pestītājs nāca pie cilvēkiem kā tāds, kas vēlas tiem darīt labu. Viņš bija līdzjūtīgs, kalpoja viņu vajadzībām un iemantoja viņu uzticību. Tad Viņš lūdza: 'Sekojiet Man.'" ("Kristus dziedinošā kalpošana" 143. lpp.)

Vispirms mums jābūt tur, kur ir bezpalīdzīgie, jāpavada laiks kopā, lai viņus iepazītu un saprastu viņu vajadzības ar nodomu darīt viņiem labu. Lūk, ko Jēzus izdarīja ar paralizēto cilvēku pie dīķa. Jēzus bija tur, kur bija "liels pulks slimnieku: aklu, tizlu, izkaltušu" (Jņ. 5:3).

Otrkārt, mums ir jāparāda līdzjūtība. Tas dažos gadījumos var būt izaicinoši neuzticības dēļ un tāpēc, ka reizēm cilvēki izmanto laipnību kā līdzekli, lai iegūtu kāda uzticību, ko viņi vēlāk ļaunprātīgi izmantos. Tomēr Dievs aicina mūs parādīt līdzjūtību, negaidot neko pretī.

Trešais solis ir kalpot viņu vajadzībām. Tas ietver ne tikai vārdus. Tas prasa rīcību kalpot drauga vai svešinieka vajadzībām. Jēzus runāja ar paralizēto, jautāja, ko viņš vēlas, un tad darīja brīnumu viņa labā. Stāstā par vīrieti, kam bija "nešķīsts gars", Jēzus pilnībā pārņēma kontroli pār situāciju, darot bezpalīdzīgajam vīram to, ko viņš nevarēja izdarīt pats savā labā.

Ceturtais solis ir iegūt viņu uzticību. Kad mēs kalpojam cilvēkiem, kad mēs viņiem palīdzam, viņi mācās uzticēties mums un tam, ko mēs viņiem sakām, un tāpēc, kad mēs runāsim ar viņiem par Jēzu, viņi būs atvērtāki klausīties. Jēzus negribēja viņus dziedināt tikai fiziski, Viņš gribēja, lai manto mūžīgo dzīvību Viņā (sk. Jņ. 10:10).

Pēdējais solis, lai palīdzētu vadīt pie Jēzus, ir tāds, kas prasa ticību gan no tavas puses, gan no tā, kam tu palīdzi.

Mēs parasti nevaram darīt tādus brīnumus, kādus darīja Jēzus. Taču kā mēs varam kalpot tiem, kam nepieciešama palīdzība? _____

_____

_____

Bēgļi un imigranti

Bēgļu un imigrantu tēma ir kļuvusi par karsti apspriestu tēmu, īpaši tāpēc, ka to mūsdienās ir tik daudz. Vai nu kara vai dabas katastrofu dēļ, vai arī cerībā uz labāku ekonomisko nākotni miljoniem cilvēku visā pasaulē dodas prom no savām mājām ar izmisīgām vajadzībām pēc palīdzības.

Mt. 2:13, 14 bēglis bija Jēzus. Viņa laicīgie vecāki Jāzeps un Marija bija spiesti naktī bēgt no Betlēmes un meklēt patvērumu Ēģiptē, lai izbēgtu no Hēroda slepkavnieciskās rokas. Bībele neko nesaka par viņu piedzīvoto Ēģiptē, bet nav grūti iedomāties, ka bija savi izaicinājumi, iespējams, līdzīgi, kādus piedzīvo bēgļi arī mūsdienās. Jēzus ģimene meklēja patvērumu svešā zemē, tāpat arī mūsdienās daudzi musulmaņi, budisti, hinduisti, kristieši un nereliģiski cilvēki meklē patvērumu citās valstīs.

Kopumā runājot, ir vieglāk sadraudzēties ar cilvēkiem no savas kultūras un valodas grupas, jo mums ir daudz kopīga. Daudz izaicinošāk ir atrast kopīgo ar imigrantiem un bēgļiem, kam nav tādu pašu reliģisku vērtību vai kas neēd līdzīgu ēdienu. Evaņģēlijs aicina mūs iziet no savas etniskās, nacionālās un kultūras komforta zonas un aizsniegt tos, kas ir grūtībās, lai arī cik viņi būtu atšķirīgi.

Izlasi 5. Moz. 10:19, Ps. 146:9, Rom. 12:13 un 3. Moz. 23:22. Kāda svarīga tēma mums šeit ir jāatceras? _____

_____

_____

_____

Kā mēs varam kalpot imigrantiem un bēgļiem? Jā, tas ir grūti, jo atsevišķās valstīs var nebūt politiski pareizi būt kopā ar šiem cilvēkiem vai viņiem palīdzēt. Tomēr mums jādara, ko spējam, lai kalpotu šiem cilvēkiem tad, kad varam, jo viņi noteikti ir piedzīvojuši ļoti grūtus laikus un mūsu palīdzība viņiem ir nepieciešama. Tāpēc mums ir jāpalīdz, cik lielā mērā to varam.

Sāc ar lūgšanu, tad meklē informāciju par imigrantiem un bēgļiem. Daudzās vietās ir organizācijas, kas par viņiem rūpējas. Tu vari sākt strādāt kopā ar kādu no organizācijām, vai arī tava vietējā Bībeles izpētes grupa var sākt kalpošanu imigrantiem un bēgļiem.

Pat ja tas ir tikai nedaudz, ko tu vari darīt, lai palīdzētu imigrantiem un bēgļiem, kurus pazīsti? _____

_____

_____

_____

Palīdzēt ciešanās

Kurš no mums gan nav piedzīvojis, cik sāpīga patiesībā ir mūsu pasaule – neatkarīgi no tā, vai dzīvojam bagātā un materiālistiskā vidē vai ļoti nabadzīgā valstī. Cilvēkiem sāp, viņi cieš un cīnās. Pietiek palasīt par pārsteidzošo naudas summu, kas Rietumu pasaulē katru gadu tiek izlietota antidepresantiem, lai saprastu, ka pārticība pat ne tuvu negarantē laimi vai mieru.

*"Tā Kunga Gars ir uz Manis, jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā." (Lk. 4:18) Ko tas māca mums par to, ko darīja Jēzus un ko mums vajadzētu darīt savā veidā to labā, kas mūsu vidū piedzīvo ciešanas?*_____

_____

_____

_____

Dievs aicina mūs apmierināt visu cilvēku vajadzības, pat ja mēs nezinām, kad un vai viņi vispār pieņems Jēzu. Lai gan vest viņus pie Jēzus ir mūsu ticības pamats, mums ir jāpalīdz tiem, kas ir grūtībās – tikai tāpēc vien, ka viņiem ir vajadzīga palīdzība. Mēs palīdzam viņiem tāpēc, ka esam pieņēmuši Jēzu kā mūsu Kungu, un tāpēc, ka Viņš aicina mūs palīdzēt.

Jēzus paraugs, cenšoties apmierināt visu cilvēku vajadzības, ir Bībeles princips, kam jāseko. Mēs nezinām, vai visi, kam Viņš palīdzēja, pieņēma Viņu vai nepieņēma.

Lai patiesi palīdzētu citiem, mums ir jāapzinās viņu vajadzības. Katrā kultūrā ir savs veids, kā izturēties pret draugu. Indijā, uzņemot viesus, ir pieņemts pasniegt ēdienu vai dzērienu. Ir vieglāk iedot svešiniekam naudas monētu nekā mierināt draugu, kurš tikko zaudējis mīļoto cilvēku. Tas, kas tavam draugam ir vajadzīgs, var būt kaut kas vairāk nekā nauda vai fiziskas lietas. Bieži mūsu līdzjūtīgais atbalsts liela zaudējuma gadījumā var būt daudz noderīgāks.

Svarīgais princips būt Jēzus palīgam savu draugu labā sākas vispirms ar mērķi parādīt viņiem nesavtīgu mīlestību, saprotot vispirms viņu vajadzības un tikai tad piedāvājot palīdzību. Nodrošini viņiem nepieciešamo palīdzību, pat ja tu nezini, vai viņi ir gatavi sekot Jēzum.

*Izlasi Mt. 25:34–40. Kāda ir šeit sniegtā vēsts mums?*_____

_____

_____

_____

Lielāka mīlestība

Kā mēs visi zinām (pat pārāk labi), vajadzības nekad nebeidzas. Ja jūs esat labprātīgi palīdzēt citiem, jums būs daudz iespēju. Vai tie būtu tuvi draugi vai ne tik tuvi bēgļi, cilvēkiem ir vajadzības, un mums ir jādara viss iespējamais, lai palīdzētu. Šīszemes kalpošanas laikā Jēzus palīdzēja tiem, kas nevarēja palīdzēt paši sev. Dažos gadījumos Viņš uzņēmās iniciatīvu un devās pie tiem, kam bija vajadzība. Citos gadījumos, kā tas bija ar vīriem, kas nolaida paralizēto pa griestiem, lai nogādātu viņu pie Jēzus, iniciatīvu uzņēmās draugi.

"Nevienam nav lielākas mīlestības kā šī, ja kāds savu dzīvību nodod par saviem draugiem." (Jņ. 15:13) Kā mēs īstenojam šo principu savā kalpošanā citiem? _____

_____

_____

_____

Kāda misionāru ģimene sešus gadus kalpoja Trinidadā un Tobago. Pirmos trīs gadus viņi dzīvoja kopienā, kurā dominēja hinduisti un musulmaņi. Daudzi hinduisti sūdzējās, ka kristieši noraida viņu ielūgumus uz Pateicības dievkalpojumu. Kādu dienu šie kristieši ieradās uz kāda jauna hinduistu drauga Pateicības dievkalpojumu. Viņi to darīja, sekojot Jēzus priekšzīmei, jo Viņš apmeklēja Savus draugus, kad tie uzaicināja Viņu uz savām svinībām. Patiesībā hinduisms māca, ka apmeklētāji vai draugi nes svētības saimnieka mājā.

Mēģiniet šajā nedēļā izveidot draudzību, esot kādam par svētību. Vispirms izpēti savu kontekstu, kopienu, ciemu vai pilsētu. Vai tu zini, kur dzīvo kāds bēglis vai imigrants? Kā ar cilvēkiem, kas dzīvo uz tavas ielas? Vai tu viņus visus pazīsti? Lai arī kāda ir tava vide, kļūt par draugu svešiniekam nav viegls uzdevums. Lūgsim Dievu pēc palīdzības. Viņš pazīst ikvienu un pazīst arī svešinieku, ar ko tu varētu sadraudzēties. Atceries, mērķis ir būt viņa draugam, lai tu varētu vest viņu meklēt palīdzību pie Dieva.

IZAICINĀJUMS: Uzzini par svešiniekiem vai nekristiešiem, kas dzīvo tavā valstī. Joshuaproject.net ir laba vieta, lai izpētītu neaizsniegtos cilvēkus tavā kultūrā.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Padomā, kuri cilvēki ir tavā ietekmes lokā. Sāc regulāri lūgt par cilvēku, kad esi atbildējis uz šiem jautājumiem:

– Vai šis cilvēks ir mans draugs, saskaņā ar Jēzus draudzības modeli?
– Vai es zinu šī cilvēka vajadzības?
– Kā es varu vest viņu pie Jēzus pēc dziedināšanas?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Artura Vaita rakstu "A Few Days at Long Point" grāmatā "Ellen G. White: The Australian Years: 1891–1900" 4. sēj., 100.–104. lpp.

Evaņģēliju autori ir pierakstījuši gadījumus no Jēzus prakses, ceļot tiltus ar cilvēkiem no citām kultūrām, lai glābtu viņus (Mt. 8:28–34, Mk. 5:1–20). Līdzīgi arī mēs tiekam aicināti iegūt draugus un kalpot cilvēkiem no citām kultūrām. Kristus mira ikviena cilvēka dēļ, neskatoties uz rasi, tautību, bagātību vai izcelsmi. Šo mēs nedrīkstam aizmirst. "Viņš ir mūsu grēku izpircējs, ne tikai mūsu vien, bet visas pasaules grēku." (1. Jņ. 2:2)

"Vīri un sievas nepiepilda Dieva nodomu, ja viņi vienkārši izrāda mīlestību pret savu ģimenes loku, .. izslēdzot no savas mīlestības tos, ko viņi būtu varējuši mierināt un svētīt, atvieglojot viņu vajadzības .."

"Kad Kungs aicina mūs darīt labu citiem ārpus mūsu mājām, Viņš nedomā, ka mūsu mīlestībai pret ģimeni vajadzētu kļūt nenozīmīgākai un ka mums ir jāmīl savi radinieki vai sava zeme mazāk tikai tāpēc, ka Viņš vēlas, lai mēs paplašinām savu līdzjūtību. Bet mums nav jāieslēdz sava mīlestība un līdzjūtība četrās sienās un jānorobežo svētība, ko Dievs mums ir devis, lai citi negūtu labumu kopā ar mums šajā priekā." (Elena Vaita "The Advent Review and Sabbath Herald" 1895. g. 15. okt.)

Atbildību, kas mums dota būt par svētību ārpus mūsu komforta zonas, vai tas būtu kādam no citas kultūras vai vienkārši bezpalīdzīgam cilvēkam, ir nepārprotami uzticējis pats Jēzus Kristus (Ap. d. 1:8, Mk. 11:17).

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas ir tava personīgā komforta zona, un kāpēc tev ir jābūt labprātīgam izkāpt no tās, ja rodas nepieciešamība?

2. Kāda ietekme ir tam, ka Jēzus tika saukts par "negausi un vīna dzērāju, muitnieku un grēcinieku draugu" (Mt. 11:19)?

3. Cik lielā mērā kristietim vajadzētu iesaistīties svinībās ar neticīgajiem? Kā kristieši to varētu darīt, nepārkāpjot Bībeles principus?

9. TĒMA 25. NOVEMBRIS – 1. DECEMBRIS

MISIJA IETEKMĪGO VIDŪ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 4. nod., 2. Ķēn. 5:1–19; Jņ. 3:1–12; Jņ. 7:43–52, Mt. 19:16–22, Jņ. 19:38–42.

ATMIŅAS PANTS:

"Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iemanto visu pasauli, bet tam zūd dvēsele. Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?" (Mt. 16:26)

Kaut arī rakstīta pirms daudziem gadiem, Bībele – Dieva Vārds – ir Dieva patiesības atklāsme mūsu pasaulei. Un viena no daudzajām patiesībām, ko tā atklāj, ir patiesība par cilvēka dabu, un, vai tas būtu Jūdejā 7. gadsimtā vai Brazīlijā 21. gadsimtā, cilvēki pamatā ir vienādi: grēciniekiem ir vajadzība pēc dievišķās žēlastības.

Tas ietver arī bagātos un ietekmīgos. Bagātie un ietekmīgie Bībeles laikos neatšķirās no bagātajiem un ietekmīgajiem mūsdienās, īpaši veidā, kā viņi dzenas pēc bagātības, slavas un varas, bieži (bet ne vienmēr) uz ievainojamo rēķina. Tomēr Dievs ir tikpat nobažījies par vājo un grūtībās esošo glābšanu kā par bagāto un ietekmīgo glābšanu. Raksti sniedz dažus aizraujošus piemērus par Bībeles varoņiem, kas bija ietekmīgi, bagāti vai arī gan ietekmīgi, gan bagāti, un kā Dievs izmantoja viņus par svētību tautām: Ābrahāms, Īzāks, Ījabs, Salamans un Jāzeps ir tikai daži no viņiem.

Šajā nedēļā mēs pētīsim Dieva misiju bagātajiem un ietekmīgajiem. Ceļo kopā ar mums, lai ieraudzītu, kā Dievs aizsniedz dažus no šiem cilvēkiem un kā Viņš aicina un sagatavo septītās dienas adventistus būt par svētību viņiem arī mūsdienās.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. decembrī.

Nebukadnēcars

Mēs kā septītās dienas adventisti ticam tam, ko sauc par "neierobežotu salīdzināšanu". Tas nozīmē, ka pretēji dažiem kristiešiem mēs ticam, ka Kristus nāve bija visas cilvēces dēļ, nevis tikai īpašas ļaužu grupas dēļ, ko Dievs iepriekš būtu nolēmis glābšanai. Tāpēc Dievs "grib, lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas" (1. Tim. 2:4). Jēzus piedāvāja Sevi kā "mūsu grēku izpircēju, ne tikai mūsu vien, bet visas pasaules grēku" (1. Jņ. 2:2). Tāpēc ikviens ir izredzēts "Viņā .. pirms pasaules radīšanas" (Ef. 1:4), pat ja ne visi izvēlas Viņu no savas puses. Tieši tāpēc mēs Bībelē atrodam ziņojumus par dažāda veida cilvēkiem, kas ir aizsniegti Dievam.

Izlasi Dan. 4. nodaļu. Kas tur notika ar ķēniņu, un ko tas mums stāsta par glābšanu, kas nāk pie viena no pasaules visietekmīgākajiem cilvēkiem? _____

_____

_____

_____

Spilgts piemērs Bībelē tam, kā Dievs aizsniedz ietekmīgus neticīgos, ir stāsts par ķēniņu Nebukadnēcaru. Dieva spriedums viņam tika izpildīts līdzīgi dažiem israēliešu ķēniņiem (sk. piem., 2. L. 32:25, 26; 1. Ķēn. 14:21–31; 1. Sam. 28. nod.). Bībeles ziņojums par Nebukadnēcaru, kas nāca pie apziņas un atzina Dievu Radītāju, parāda, ka Dievs gādā par turīgajiem un ietekmīgajiem tieši tāpat kā par vājajiem un grūtībās nonākušajiem. 37. pantā visietekmīgākais cilvēks pasaulē paziņoja: "Es, Nebukadnēcars, tagad slavēju, godinu un augsti teicu debesu Ķēniņu, jo visi Viņa darbi ir patiesība un visi Viņa ceļi ir taisnība: Viņš var pazemot tos, kas lepnībā staigā." (Dan. 4:34) Ja vien visi bagātie un ietekmīgi, un augstprātīgie starp mums, mirstīgajām būtnēm, saprastu šo patiesību!

Ko mēs varam mācīties no šī stāsta? Pirmkārt, Dievs izmanto nodevušos ticīgos, tādus kā Daniēls, kā tiltu, lai aizsniegtu ietekmīgus neticīgos. Otrkārt, Dievs var tiešā veidā iejaukties liecināšanas procesā, lai aizsniegtu ietekmīgus neticīgos. Dievs pazemoja Nebukadnēcaru viņa lepnuma un augstprātības dēļ. Lai gan šis bija ļoti dramatisks stāsts, ir arī daudzi citi veidi, kā bagātie, ietekmīgie un augstprātīgie var tikt nomesti zemē no saviem augstumiem.

Pat ja mēs pēc pasaules standartiem esam bagāti un ietekmīgi, kāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem, lai izvairītos no tādas augstprātības, kādu parādīja šis ķēniņš? Kāpēc šādu attieksmi ir vieglāk parādīt, nekā mēs domājam? _____

_____

_____

Naamans

Kristus nomira par visiem, lai arī kāda būtu katra izcelsme, materiālais stāvoklis, etniskā piederība vai statuss sabiedrībā. Dievs nepārtraukti velk cilvēci pie Sevis, ieskaitot ietekmīgākos pasaules nekristiešus (sk. Elena Vaita "Apustuļu darbi" 416. lpp.).

Izlasi 2. Ķēn. 5:1–19. Ko mēs varam paņemt no šī stāsta par cilvēku aizsniegšanu Kungam? _____

2. Ķēn. 5:17–19 Naamans izteica divus neparastus lūgumus pēc tam, kad Dievs viņu bija dziedinājis no spitālības. Pirmkārt, viņš lūdza atļauju ņemt līdzi uz Sīriju divu mūļu kravas Israēla zemes, lai pielūgtu dzīvo Dievu. Viņš saka: "Jo tavs kalps vairs turpmāk neupurēs svešiem dieviem nedz dedzināmos, nedz kaujamos upurus kā vienīgi Tam Kungam." (2. Ķēn. 5:17) Lai gan ir skaidrs, ka Naamans nu tic tikai patiesajam Dievam, viņa pirmais lūgums parāda, ka pagāniskas ietekmes joprojām zināmā mērā valda pār viņa domāšanu. Sīrijas karaspēka virspavēlnieks uzskatīja Israēla Dievu kā dievību, kas jāgodā uz Israēla zemes. Lai gan Naamans atzina realitāti, ka nav cita Dieva kā tikai Israēla Kungs, vēl nebija izkliedējies viņa uzskats, ka Dievs kaut kā īpaši ir piesaistīts Israēla zemei. Tādēļ savā zemē viņš ilgojās pielūgt Dievu uz Israēla zemes.

Naamana otrais lūgums parāda viņa ticības nopietnību. Lai gan viņš apņēmās kalpot tikai Debesu Dievam, viņš saprata, ka īstenot šo apņemšanos savā elkdievīgajā valstī nebūs viegli. Pie tam Sīrijas ķēniņš vēl joprojām pielūdza dievu Rimonu un šajā amatā Naamanam būs jākalpo kā ķēniņa pavalstniekam. Lai gan Naamans nebija nodomājis atstāt savus pienākumus laicīgā ķēniņa galmā, viņš negribēja būt nolemts Rimona pielūgsmei. Nodevis savu sirdi Jehovam, Naamans nevēlējās pieļaut kādu piekāpšanos elkdievībai, pielūdzot pagānu dievu. Viņš arī negribēja, ka līdz Elīsam nonāktu ziņas, ka viņš tā dara.

Elīsa atbildēja uz Naamana lūgumu, sakot: "Ej ar mieru!" (2. Ķēn. 5:19) "Šos vārdus nedrīkst uzskatīt ne par apstiprinājumu, ne nosodījumu Naamana atvadu lūgumam. Viņam bija jādodas prom ar mieru, nevis šaubās vai nemiera pilnā neziņā. Dievs bija pret viņu izturējies laipni, un viņam bija jāatrod laime un miers savās zināšanās un Dieva pielūgsmē. Naamans bija jaunatgrieztais, cilvēks ar apzinātu sirdsbalsi, kas augs spēkā un gudrībā, ja viņš pieķersies savai jaunatrastajai ticībai. Dievs vada jaunatgrieztos soli pa solim un zina īsto brīdi, kad aicināt uz reformu kādā noteiktā jautājumā. Šis princips vienmēr būtu jāņem vērā tiem, kas strādā dvēseļu glābšanā." ("The SDA Bible Commentary" 2. sēj., 878. lpp.)

Kādas mācības mums vajadzētu paņemt no šī stāsta par to, lai nespiestu cilvēkus uz priekšu pārāk ātri, īpaši tos, kas nāk no nekristīgas vides? _____

Liecināšana izglītotajiem: Nikodēms

Nikodēms bija izglītots vīrs. Bībele apraksta viņu kā jūdu valdnieku (Jņ. 3:1). Jēzus viņu nosauca par Israēla skolotāju (Jņ. 3:10). Viņam bija laba izpratne par Bībeli un garīgs izsalkums pēc Kunga. No cilvēciskas perspektīvas viņš varbūt izskatījās kā Dieva sekotājs. Viņš ievēroja visus baušļus un bija cienījams līderis ebreju vidū. Viņš bija varens un bagāts. Daudzi raugās uz to kā zīmi, ka Dievs viņu ir svētījis. Tomēr izrādās, ka virspusējs izskats bija tikai un vienīgi virspusējs izskats.

*Izlasi Jņ. 3:1–12. Ko šis stāsts atklāj par Nikodēma garīgajām vajadzībām, un kā Jēzus tām uzreiz pievērsās?*_____

_____

_____

Kad Nikodēms nāca pie Jēzus, viņš centās saglabāt fasādi, līdzšinējo stāvokli. Taču Dievs pazina viņa sirdi. Līdzīgi Dievs zina katra bagātnieka un varasvīra sirdi un vajadzības, neatkarīgi no izcelsmes. Nikodēms nāca pie Jēzus, jo Jēzus mācības bija viņu pārliecinājušas. Viņa lepnums atturēja viņu no atklātas Jēzus Kristus kā Kunga atzīšanas, bet šī nakts izmainīja viņu uz visiem laikiem. Pat pēc tam, kad viņš bija ieguvis pārliecību, ka Jēzus ir Dieva sūtīts, viņš joprojām atklāti neatzina, ka ir Jēzus Kristus sekotājs.

Izlasi Jņ. 7:43–52 un Jņ. 19:39. Ko šie panti mums stāsta par Nikodēmu un Jēzu? ___

_____

_____

_____

Šajos pantos mēs redzam, ka Jēzus bija atstājis lielu ietekmi uz Nikodēmu. Šis bagātnieks centās Viņu aizsargāt, kad Jēzus bija dzīvs, un godināt pēc Viņa nāves. Bez šaubām, Jēzus bija aizsniedzis Nikodēmu, kuram pat ar visām varenajām zināšanām un gudrību bija liela vajadzība pēc Glābēja, kā tas ir mums visiem.

Kāpēc jāuzmanās no domāšanas lamatām, ka tāpēc, ka "mums ir patiesība" (kas mums arī ir), mums pietiek vien ar patiesības zināšanām, lai mēs tiktu izglābti? Cik gan daudz dvēseļu pazudīs, kam bija vairāk nekā pietiekami zināšanu, pat trīs eņģeļu vēstis! _____

_____

_____

Misija bagāto labā

Izlasi Mt. 19:16–22. Kādas mācības mēs varam gūt no šī stāsta, kurā cilvēks pretēji Nikodēmam nepieņēma Jēzu? _____

_____

_____

_____

Jēzus saruna ar bagāto jaunekli parāda, cik bīstams var būt bagātības slazds. Izlasi šos vārdus: "Un atkal Es jums saku: vieglāk kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā." (Mt. 19:24) Tas, protams, nenozīmē, ka bagātie nevar tikt glābti, bet tikai to, ka, ja šie cilvēki nebūs uzmanīgi, viņu bagātības patiešām var kļūt par traucēkli glābšanai.

Beigās bagātie un nabagie piedzīvo to pašu likteni: kapu. Tas nozīmē, ka bagātie ir tikpat lielā vajadzībā pēc glābšanas kā jebkurš cits. Lai arī ko var nopirkt par naudu, nav iespējams nopirkt atbrīvojumu no nāves. Šis atbrīvojums nāk tikai kā dāvana, ko Jēzus brīvi piedāvā visiem, kas to pieprasa ticībā. "Jēzus viņai sacīja: 'ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība; kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs.'" (Jņ. 11:25)

Izlasi Lk. 19:1–10. Kas šajā stāstā bija izšķirošais, pretstatā tam, kas notika ar bagāto jauno valdnieku? _____

_____

_____

_____

Caķejs atsaucās Jēzum tādā veidā, kā bagātais jauneklis diemžēl neizdarīja. Ievēro, ka Jēzus nepateica Caķejam, lai viņš pārdod to, kas viņam ir, un pārdod nabagiem, kā Viņš to darīja bagātajam jauneklim. Jēzus noteikti zināja, cik cieši bagātais valdnieks bija pieķēries naudai, un tas bija iemesls, kāpēc Jēzus pateica viņam šos vārdus. Savukārt Caķeju Jēzus acīmredzami bija pārliecinājis, ka viņam dzīvē ir jāizdara kādas pārmaiņas, īpaši attiecībā uz viņa bagātību.

"Jo ko tas cilvēkam palīdz, ka tas iemanto visu pasauli, bet tam zūd dvēsele. Jeb ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu?" (Mt. 16:26) Ko šiem vārdiem vajadzētu atklāt mums visiem? _____

_____

_____

_____

Misija ietekmīgo labā

Jēzus zināja, kā iegūt draugus ietekmīgo vidū. Viņu apbrīnoja un cienīja daudzi no šiem cilvēkiem, un vienlaikus Viņu arī daudzi nicināja. Ietekmīgie cilvēki Bībelē, kas nāca pie Jēzus pēc palīdzības, noteikti juta, ka Viņš par tiem rūpējas. Arī daudzi bagātie un ietekmīgie nenāca pie Jēzus uzreiz atklāti. Viņi gaidīja, līdz būs droši, ka Jēzus patiešām ir Dieva Dēls. Tā tas bija gan Nikodēma, gan Jāzepa no Arimatijas gadījumā.

Izlasi Mt. 27:57–60 (sk. arī Mk. 15:43–47; Lk. 23:50–53 un Jņ. 19:38:42). Ko šis ziņojums stāsta mums par to, kā Kungs izmantoja bagāto vīru, ko Jēzus bija acīmredzami ietekmējis? _____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

Līdz šim brīdim mēs neko neesam dzirdējuši par Jāzepu no Arimatijas. Šis bagātais vīrs uzrodas pēkšņi, gandrīz no nekurienes, un tiek izmantots, lai palīdzētu piepildīt pravietojumu. Dievs ir izmantojis un turpina izmantot bagātos Saviem nolūkiem. Tāpēc mums ir jābūt misijai arī viņu labā.

Kur sākt – tā var būt viena no visgrūtākajām fāzēm, kļūstot par draugu ietekmīgajiem cilvēkiem. Kopumā ir labāk nedzīties viņiem pakaļ, bet ļaut viņiem nākt pie jums. Tā darīja Jēzus. Viņi kļuva par lieciniekiem Viņa vēstij, dziedināšanai un Dieva spēkam. Viņi bija pārliecināti, ka aizkulisēs Viņš patiešām ir Dieva Dēls.

Ietekmīgi cilvēki meklēs sadarbību ar patiesu kalpošanu daudzu iemeslu dēļ. Viņi grib būt daļa no kaut kā laba, kas maina cilvēku dzīvi. Šis ir viens veids, par ko viņi zina, ka tas var arī mainīt viņu dzīvi. Tas nodrošina smalku veidu bagātajiem un ietekmīgajiem, kā iegūt vajadzīgo palīdzību, publiski neatklājot savas vajadzības.

Otrā fāze ir sākt patiesu kalpošanu kā līdzekli, lai bagātie un ietekmīgie būtu daļa no Dieva kalpošanas. Atvēliet laiku, lai ieguldītu bagāto un ietekmīgo dzīvē savā kopienā.

IZAICINĀJUMS: Pievieno savā ikdienas lūgšanu sarakstā kādu, kas ir varas pozīcijās, kas nav ticīgs un ar ko tu laiku pa laikam varētu nonākt saskarsmē.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Uzraksti vēstuli vai epastu kādam, kas ir varas pozīcijās (pat ja tas ir cilvēks, ko tu nekad neesi saticis), un pastāsti, ka tu lūdz par viņu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā "Kristus dziedinošā kalpošana" nodaļu "Palīdzība bagātajiem" (209.–216. lpp.), grāmatā "Reflecting Christ" nodaļu "Captive Maid Shows Concern for Naaman" (337. lpp.).

Jēzus mīlestība pret trūcīgajiem ir tāda pati, kāda tā ir pret bagātajiem un ietekmīgajiem pasaulē. Viņš nomira gan par prinčiem, gan arī par ubagiem. Jēzus zināja visefektīvāko veidu, kā aizsniegt viņu sirdis. Viņš mūs brīdināja, ka "vieglāk ir kamielim iziet caur adatas aci, nekā bagātam ieiet Dieva valstībā" (Mk. 10:25). Šajā nedēļā mums ir izaicinājums aizsniegt ietekmīgos un bagātos cilvēkus ar Jēzus Kristus evaņģēliju. Viņiem glābšana ir tikpat lielā mērā vajadzīga kā ikvienam citam, pat ja diemžēl viņi varētu to neieraudzīt "drošības" sajūtas dēļ, ko, kā viņi uzskata, dod viņu bagātība.

"Ir daudz runāts par pienākumu pret novārtā pamestajiem trūcīgajiem, bet vai nevajadzētu mazliet uzmanības veltīt arī neievērotajiem bagātniekiem? Daudzi tos uzskata par neglābjamiem. [..] Tūkstošiem bagātnieku nebrīdināti ir guldīti zemes klēpī. Lai gan viņi mums var šķist vienaldzīgi, tomēr daudzi patiesībā ir dvēselēs nomākti." (Elena Vaita "Kristus dziedinošā kalpošana" 210. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jēzus salauza kastu un šķiru barjeras, kad viņš kalpoja bagātajiem un trūcīgajiem zemes kalpošanas laikā. Kā mēs kā adventisti attiecamies pret šo jautājumu par plaisu starp bagātajiem un trūcīgajiem, kas ir tik izplatīta jebkurā sabiedrībā?

2. Jēzus teica šādi: "Bet, kas sēts ērkšķos, ir tas, kas vārdu dzird, un šīs pasaules zūdīšanās un bagātības viltība nomāc vārdu, un viņš nenes augļus." (Mt. 13:22) Kā tu domā, ko Jēzus domāja ar "bagātības viltību"? Kāpēc mums nav obligāti jābūt bagātiem, lai būtu bagātību pievilti?

3. Grupā pārskatiet jautājumu, kas uzdots otrdienas tēmas beigās par faktu, ka patiesības zināšana nav tas pats, kas būt tās glābtam. Kāpēc mums ir svarīgi to tik izšķiroši nodalīt? Ja patiesības zināšana vien nav tā, kas mūs glābj, kas tad mūs glābj?

4. Kādus vēl iemeslus tu vari atrast tam, kāpēc bagātais jaunais valdnieks noraidīja Jēzu, bet Caķejs viņu pieņēma?

MISIJA NEAIZSNIEGTO LABĀ 1. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap. d. 17; 1. Kor. 2:2, Rom. 1:18–25.

ATMIŅAS PANTS:

"Dievs, kas radījis pasauli un visu, kas tanī, būdams debess un zemes Kungs, nemājo rokām celtos tempļos." (Ap. d. 17:24)

Attēlojot to, ko Pāvils darīja Atēnās, Lūka rakstīja: "Viņš sarunājās sinagogās ar jūdiem un dievbijīgajiem un ik dienas tirgus laukumā ar visiem, kas gadījās." (Ap. d. 17:17)

Dabīgi Pāvils visērtāk būtu juties, darbojoties pie ebrejiem, kas bija viņa paša miesa un asinis. Bet Pāvils atteicās apmierināties ar darbošanos tikai savējo vidū. Viņš bija aicināts aizsniegt arī citus.

Vai arī Pāvils varēja strādāt tikai ar "dievbijīgajiem" pagāniem, kuru pasaules skatījums jau bija būtiski izmainījies. Viņiem bija bībelisks pamats, uz kā Pāvils varēja būvēt tālāk, pat ja viņiem vēl joprojām bija jāiepazīst Dievs, no kā viņi "bijās", – Mesija Jēzus.

Bet nē. Esot Atēnās – pilsētā, kas slavena ar savu filosofiju, – Pāvils centās aizsniegt cilvēkus arī tur. Daudzi no tiem bija ar tādu izcelsmi un pasaules skatījumu, kas radikāli atšķīrās no ebrejiem un viņu svētās vēstures. Tā veidoja pamatu ticībai, ko Pāvils gribēja mācīt atēniešiem.

Kā Pāvils centās aizsniegt šos cilvēkus, un ko mēs varam mācīties no viņa mēģinājumiem?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. decembrī.

Ebreji Atēnās

Izlasi Ap. d. 17:1–16. Kā Pāvils beidzot nokļuva Atēnās, un kā viņš reaģēja uz to, ko tur atrada? _____

_____

_____

_____

_____

Atēnu pilsēta bija "pilna elku" (Ap. d. 17:16). Zinot savas tautas vēsturi un viņu noslieces uz elkdievību (neskatoties uz nebeidzamiem brīdinājumiem), Pāvils bija sarūgtināts par visiem elkiem, ko viņš atrada arī Atēnās. Nav šaubu, Pāvilu motivēja līdzjūtība pret atēniešiem, kas būtu nomiruši savos grēkos, ja vien nebūtu mācījušies no patiesā Dieva.

Mūsdienās pilsētas vēl joprojām ir pilnas ar elkiem, lai gan tie ir mazāk pamanāmi kā Pāvila dienās. Un diemžēl daudzi ticīgie ir pilnībā spējīgi iet cauri pilsētai, nereaģējot ne mazākajā veidā uz tās elkiem. Tomēr Pāvils bija pietiekami savienojies ar Svēto Garu, lai reaģētu. Atšķirībā no daudziem ticīgajiem Pāvils jau bija sapratis, ka Dievs grib, lai atēnieši tiktu glābti līdz ar visiem pārējiem. Viņš saprata, ka globālās misijas ideja nozīmēja nest evaņģēliju tiem, kas bija pilnībā neaizsniegti, ieskaitot elkus pielūdzošos pagānus, kā arī filosofus Atēnu ielās.

Tādēļ Pāvils bieži apmeklēja tirgus laukumu, kur šie cilvēki bija sastopami. Mēs varētu teikt, ka viņš izveidoja pirmo Globālās misijas centru, kur viņš izmantoja tirgus laukumu, lai mācītos un pārbaudītu metodes, kā aizsniegt šo pagānu sirdis un prātus.

Pāvils zināja, ka viņš nevar tuvoties atēniešiem tādā pašā veidā, kā viņš tuvojās jūdiem vai pat dievbijīgajiem pagāniem. Šie bija cilvēki, kuru izejas punkts nebija Israēla Dievs vai Viņa darbi Israēla tautas vidū. Lai arī cik svarīgi šie koncepti bija jūdiem un pat dievbijīgajiem pagāniem, tie neko nenozīmēja cilvēkiem, ko Pāvils sastapa Atēnu tirgus laukumā. Tāpēc bija vajadzīga pilnīgi jauna pieeja.

Arī mūsdienās mēs bieži cenšamies aizsniegt cilvēkus, kuru izcelsmei nav nekā kopīga ar to, ko sauc par «jūdu-kristiešu" mantojumu. Tādējādi līdzīgi Pāvilam mums ir nepieciešams pielāgoties. Pieeja, kas varbūt labi strādā Buenosairesā, var būt nederīga Bangkokā.

Kādus elkus cilvēki pielūdz tavā kultūrā, un kā tu vari atvērt viņu acis ieraudzīt, cik tas viss ir bezjēdzīgi? _____

_____

_____

_____

Pāvils Areiopagā

Ņemot vērā Dieva doto uzdevumu, Pāvils bija gatavs sludināt evaņģēliju, lai arī kur atrastos.

Izlasi Ap. d. 17:18–21. Kādi bija daži no veidiem, kā pagāni tirgus laukumā reaģēja uz Pāvila jautājumiem un runāšanu? _____

_____

_____

_____

Skaidrs, ka ar saviem "svešajiem dieviem" Pāvils uz cilvēkiem tirgus laukumā atstāja ietekmi (Ap. d. 17:18) un ka tāpēc viņu aizveda uz Areiopagu, pilsētas daļu, kur tika apspriesti juridiski un reliģiski jautājumi, lai gan neliekas, ka Pāvils piedzīvoja kādu juridisku tiesāšanu. Šķiet, viņi tikai uzklausīja viņu un viņa "jauno mācību" (Ap. d. 17:19). Būtu grūti ignorēt Pāvila daiļrunību, dedzību un gudrību, pat ja viņš popularizēja idejas, kas šiem cilvēkiem likās ļoti dīvainas.

Ap. d. 17:21 teikts, ka atēnieši nedarīja neko citu, kā vien klausījās un apsprieda jaunākās atziņas. Vai Lūka vainoja viņus slinkumā? Iespējams, ka ne. Drīzāk viņš norādīja uz to, ka viņi bija pieredzējuši domātāji un debatētāji. Galu galā Grieķijā bija radušies tādi vīri kā Sokrats, Plato un Aristotelis – filosofi, kuru ietekme sniedzas līdz pat mūsdienām. Atēnas gadsimtiem ilgi bija intelektuālās un filosofiskās domas centrs. Lai gan daļa šo domātāju nebija ateisti (pavisam noteikti ne tādā ziņā, ko mēs ar ateismu saprotam mūsdienās), daudzas no viņu filosofiskajām idejām bija radikāli atšķirīgas no kristietības mācībām. Piemēram, ir grūti epikūriešu un stoiķu filosofijā atrast vietu kaut kam tādam kā augšāmcēlies Mesija.

Atēnās Pāvils bija gaidījis, ka Svētais Gars varēs izmantot viņa zināšanas un oratora prasmes, ko viņš bija ieguvis pie sava skolotāja Gamaliēla. Bet realitātē Pāvila izglītība Atēnu ielās bija tā, ko Svētais Gars varēja izmantot pat vēl vairāk. "Gudrākie no viņa klausītājiem bija pārsteigti, klausoties viņa spriedumu. Viņš parādīja, ka zina viņu mākslas darbus, viņu literatūru un reliģiju." (Elena Vaita "Apustuļu darbi" 237. lpp.)

Pēc piedzīvotā ar šiem pagāniem un filosofiem Atēnās Pāvils rakstīja korintiešiem: "Es jūsu starpā negribēju neko citu zināt kā vien Jēzu Kristu un to pašu krustā sistu." (1. Kor. 2:2) Kāda mācība mums šeit ir dota par to, cik centrālam jābūt Kristum mūsu vēstī, lai arī kam mēs to sludinātu? _____

_____

_____

Pāvils un nezināmais Dievs

Ievēro, ka Pāvils nenoniecināja atēniešu viltus reliģiju jeb dievus. Viņš atrada visas labās domas, ko varēja atrast, lai arī cik to bija maz, un padarīja tās lielākas.

Izlasi Ap. d. 17:22, 23. Ko Pāvils tur darīja, mēģinot aizsniegt šos cilvēkus ar evaņģēliju?

_____
_____
_____
_____
_____

"Atēnieši, es redzu, ka jūs visās lietās esat ļoti dievbijīgi." (Ap. d. 17:22) Pāvils izteica komplimentu pagāniem! Viņu reliģija visādos veidos bija maldinoša, un tomēr Pāvils izteica komplimentu viņu uzticībai.

Pāvils turpināja: "Jo, staigādams un aplūkodams jūsu svētumus..." (Ap. d. 17:23) Aprakstot savu personīgo atēniešu reliģijas izpēti, Pāvils parādīja cieņpilnu attieksmi pret šiem cilvēkiem. Viņš nelielīja sevi kā pašpasludinātu ekspertu ar visām atbildēm, kā viņa klausītājiem būtu jāmainās. Lai arī viņš bija eksperts un viņam bija atbildes, viņš sevi neuzspieda kā ekspertu, jo tad tiktu pilnībā noraidīts. Tā vietā Pāvilu uzskatīja par tādu, kam cilvēki rūp un kas vēl viņiem labu.

Komentējot uzrakstu "Nezināmajam dievam" (Ap. d. 17:23), Pāvils izmantoja to, ko varēja uzskatīt par kopīgo. Viņi ticēja dievam (patiesībā daudzi), kas bija lielisks sākums un varēja atvērt ceļu uz dziļāku sarunu. Viņš neizsmēja ideju par altāri nezināmam dievam. Tā vietā viņš novērtēja un apbrīnoja cilvēkus, kas pietiekami rūpējās par garīgām lietām, lai pieliktu pūles un ieguldītu līdzekļus, pielūdzot kaut ko, ko viņi nepazina, ja nu viņi kaut ko ir palaiduši garām.

Vai viņi bija nomaldījušies? Protams, bet to varēja risināt. Sākumā bija svarīgi, ka viņi bija dievbijīgi, lai arī maz saprata. Tas, kā Pāvils atzina, bija materiāls, ar ko Svētais Gars varēja strādāt. Pāvils bija atradis tēmu, par ko runāt, un tas izraisīja viņu interesi.

Kādus tiltus un saskarsmes punktus jūs varat iedomāties, kas pavērtu iespējas dziļākai sarunai ar tiem, ar kuriem jūs nonākat saskarē? _____
_____
_____
_____
_____
_____

Iepazīstinot ar jaunu Dievu

Tagad, kad Pāvils bija ieguvis Atēnu domātāju uzmanību, viņš pievērsa savu klausītāju uzmanību Debesu Dievam.

Izlasi Ap. d. 17:24–27. Kādu pieeju Pāvils šeit izmantoja, mēģinot aizsniegt šos cilvēkus?

_____

_____

Cilvēkiem, kas pietiekami rūpējās par garīgām lietām, lai uzbūvētu altāri nezināmam dievam, Pāvila vārdi bija intriģējoši: Dievam Radītājam, kas nedzīvo templī, nav vajadzīgs nekas no cilvēkiem, bet Viņš nodrošina cilvēku vajadzības. Kultūrā, kas bija iegrimusi grieķu mitoloģijā, kurā dievi bija neparedzami, uz sevi vērsti un nežēlīgi, ideja par Dievu, kādu aprakstīja Pāvils, bija brīnišķīgi intriģējoša doma. Un Areiopaga vīri spēra savus pirmos sīkos solīšus pretī mīlestības Dievam.

Fakts, ka šis Dievs, kuru viņi nepazīst, var tikt iepazīts! Patiešām, Viņš arī vēlas būt zināms.

Pāvils, iespējams, Areiopagā runāja vairāk nekā tikai šos dažus vārdus, ko Lūka ir pierakstījis. Šķiet, ka vietas taupīšanas nolūkos Lūka vienkārši apkopoja Pāvila runu. Ja tā ir patiesība, tad katra no idejām, ko mēs esam līdz šim lasījuši, iespējams, tika apaudzēta ar detaļām. Pāvila runu mēs varam sadalīt atsevišķās idejās:

1) Pāvils vispirms izsaka komplimentu viņu pašreizējai garīgajai apziņai un nopietnībai;

2) pēc tam viņš parāda, ka ir pētījis viņu ticību un atradis dažas lietas, ko no apgūtā viņš respektē;

3) tad viņš pastāsta par vienu īpašu lietu, ko bija atklājis šīs reliģijas izpētē, attiecībā uz ko grieķi bija atzinuši, ka neizprot;

4) pēc tam viņš līdzdala Dieva aspektu, par ko viņš zināja, ka viņiem tas ir ļoti nepieciešams, tas ir, faktu, ka Dievs eksistē un ka Viņš tos mīl un nav tālu;

5) visbeidzot, savas runas beigās, Pāvils pāriet pie brīdinājuma, ko nozīmē atmest šī Dieva, kuru viņi vēl nepazīst, atziņu.

Pāvils veda viņus tik tālu, cik varēja, balstoties uz to, ko viņš zināja par viņu ticību. Ja viņš varēja dabūt viņus tik tālu, viņš bija panācis lielu progresu.

Ievērojiet Pāvila aicinājumu radītajai pasaulei un Dievam kā Radītājam (sk. arī Rom. 1:18–25). Kāpēc šī ir tik laba pieeja, ko vismaz sākumā izmantot ar lielāko daļu cilvēku? Kas radītajā pasaulē ir tāds, kas tik spēcīgi norāda uz Dievu? _____

_____

_____

Šķērsojot robežu

Izlasi Ap. d. 17:24–34. Kā Pāvils turpina savu liecību? _____

_____

_____

_____

_____

_____

Interesanti ir atzīmēt, ka Pāvils patiesībā citēja dažus no viņu pašu rakstniekiem, kas, uzrakstījuši kaut ko līdzīgu Bībeles patiesībām, deva Pāvilam iespēju aizvest savus klausītājus vēl tālāk. Tas ir, viņš izmantoja savas zināšanas par viņu ticību, lai meklētu ar viņiem kopīgu pamatu, un tikai tad veda viņus tālāk. Nav šaubu: cenšoties aizsniegt citus, ļoti noderīga metode var būt iepazīšanās ar to, kam viņi tic, un kopīgo saskarsmes punktu meklēšana.

Ievēro arī, ka Pāvils izmantoja kopīgo, lai runātu par to, par ko tiešām gribēja runāt – par Jēzus augšāmcelšanos un cerību, ko tā visiem piedāvā. Lūka apraksta reakciju uz Pāvila noslēdzošajiem vārdiem par augšāmcelšanos. Daži vīpsnāja par šo domu, citi teica, ka vēlas Pāvila sludināšanu par šo jautājumu dzirdēt vēlreiz, un daži ticēja. Galvenais šajā stāstā ir tas, ka viņi visi patiesībā bija klausījušies. Un tāda jau no paša sākuma bija Pāvila cerība.

Mēs zinām, ka daži cilvēki atmetīs evaņģēliju, bet mums ir jādara viss iespējamais, lai nodrošinātu to, ka, pirms viņi to atmet, viņi saprot, ko ir atmetuši. Pāvils, izmantojot savu metodi darbā ar atēniešiem un stratēģiski izmantojot to, ko viņš par tiem bija mācījies un uzzinājis, panāca, ka viņi ar atvērtu prātu ieklausījās viņa runā, ka eksistē Dievs, kuru viņi nepazīst, bet kas viņus ir radījis. Šis Dievs viņus mīlēja un gribēja, lai Viņu iepazīst. Viņš bija pret viņiem žēlsirdīgs, neskatoties uz viņu nezināšanu. Bet Tiesas diena tuvojas. Un, ja viss šis izklausās pārāk neticams, tad eksistē pārbaudāms pierādījums tam visam Kristus augšāmcelšanā.

Tagad, kad cilvēki bija dzirdējuši un uztvēruši vēsti, viņiem pašiem bija jāizvēlas: uzreiz to atmest vai arī pētīt tālāk. Daži pētīja tālāk un kļuva par Jēzus sekotājiem (Ap. d. 17:34).

IZAICINĀJUMS: Lūdziet Dievu pēc īpašas vadības, lai jūs zinātu, kā vislabāk liecināt kādam, ko jūs pazīstat.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Izpētiet sociālos medijus kā iespējamo "Areiopagu", lai atklātu evaņģēliju neticīgajiem ar tādu pašu Pāvila skaidrību un apdomību.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Viens no galvenajiem ieguvumiem, ko var paņemt no Pāvila piedzīvojuma Areiopāgā, ir viņa izpēte uz vietas, kā tuvoties neaizsniegtām neticīgo grupām, kuras rezultātā Atēnās izveidojās neliela ticīgo grupa.

"Apustuļa vārdiem, viņa paša un apkārtējo izturēšanās aprakstam, kādu to mums atstājusi inspirētā spalva, bija jāsaglabājas līdz vēlākām paaudzēm, sniedzot liecību par viņa nelokāmo uzticību, viņa drosmi vientulībā un naidīgā vidē un par viņa gūto uzvaru Kristus lietā, pagānisma pašā centrā.

Pāvila vārdi satur bagātīgu atziņu krājumu draudzei. Viņa stāvoklī viegli varēja pateikt ko tādu, kas sakaitinātu lepnos klausītājus un viņu pašu novestu grūtībās. Ja apustulis savā runā būtu atklāti uzbrucis viņu dieviem un pilsētas ievērojamajiem vīriem, draudētu briesmas piedzīvot Sokrata likteni. Bet ar dievišķā mīlestībā dzimušu smalkjūtību apustulis uzmanīgi novērsa viņu domas no pagānu dievībām, atklādams viņiem nezināmo, patieso Dievu." (Elena Vaita "Apustuļu darbi" 240., 241. lpp.)

Tiešā saskarē ar cilvēkiem, pētot viņu kultūru un reliģiju un cienot viņu uzticību garīgām lietām, Pāvils Atēnās panāca kaut ko ievērojamu – ko tādu, kas baznīcai ir zināšanu dārgums. Viņš izvairījās nokaitināt savus klausītājus. Tas pats par sevi bija liels, Dieva iedvesmots sasniegums. Saskaņā ar Elenas Vaitas teikto tas ir zināšanu dārgums, kam mums kā baznīcai ir jāpievērš uzmanība šajā stāstā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas ir pirmais solis ikvienam, kurš sāk jaunu evaņģelizācijas darbu pilsētā, ņemot stāstu par Pāvilu Atēnās kā piemēru?

2. Kāda veida uzvedība tiek prasīta no kristieša, lai veidotu tiltus ar cilvēkiem, kas nepazīst Dievu?

3. Ja mūs provocē mūsdienu elku veidi, no kā mums vajadzētu izvairīties, it īpaši sākumā, uzsākot jaunu darbu to cilvēku, kuri pielūdz šos elkus, vidū?

4. Pāvils būtu varējis beigt iepazīstināt cilvēkus ar šo Dievu, kurš viņus mīlēja, un viņi būtu bijuši ļoti apmierināti. Bet tad viņš pārkāpa robežu, kas lika cilvēkiem domāt, ka viņš ir nomaldījies, – viņš pastāstīja par augšāmcelšanos. Vai viņam tas bija jādara? Kāpēc jā vai kāpēc ne?

MISIJA NEAIZSNIEGTO LABĀ: 2. DAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Ķēn. 11:1–6, Mt. 4:23–25; Mt. 15:22–28; Mk. 7:24–30; Ap. d. 10:34, 35; Mt. 8:10, 13.

ATMIŅAS PANTS:

"Tad Jēzus atbildēja un tai sacīja: 'Ak, sieva, tava ticība ir liela, lai tev notiek, kā tu gribi.' Un viņas meita kļuva vesela tai pašā stundā." (Mt. 15:28)

Jau no iesākuma Dievs ir meklējis Savus pazudušos bērnus (1. Moz. 3:9); un līdz mūsu dienām šis pats mīlošais Dievs vēl joprojām vēlas aizsniegt pazudušos (sk. Atkl. 14:6–12), ieskaitot pazudušos pilsētās. 2018. gadā ANO publicēja jaunākos atklājumus, kur teikts, ka 55% planētas iedzīvotāju dzīvo pilsētvidē, un šis skaits pieaugs līdz 68% 2050. gadā (ja laiks vēl nebūs beidzies). Mums nav izvēles: mums ir jāliecina tiem, kas dzīvo pilsētās.

Tomēr daudzi Dieva ļaudis rīkojas tā, kā darīja Jona, kad viņu aicināja liecināt pilsētā: lai arī kāds būtu iemesls, viņi bēg no uzdevuma. "Jo viss, kas iepriekš rakstīts, rakstīts mūsu pamācībai, lai mēs, izturīgi būdami bēdās un iepriecu smeldami Rakstos, iegūtu cerību." (Rom. 15:4) Tas iekļauj to, kas rakstīts par Jonu.

Būdams šeit, Jēzus kalpoja ne tikai tiem, kas atradās Israēla pilsētās, bet arī tiem, kas bija citos reģionos. Tas ir, tiem, kas bija ārpus jūdu tautas un izredzētajiem ļaudīm. Šajā nedēļā pētīsim Bībeles stāstu par Kristus misiju Tirā un Sidonā un gūsim mācības, ko ieviest savā dzīvē šodien.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. decembrī.

Misija citos reģionos

Mēs lasām, ka Jēzus aizveda Savus mācekļus prom no Ģenecaretes (Mt. 14:34) "un atkāpās Tiras un Sidonas robežās" (Mt. 15:21). Kāpēc Viņš aizveda viņus prom no Galilejas uz šiem pagānu reģioniem? Viņš vada Savus mācekļus šajā lauka ceļojumā uz šo reģionu robežām, lai viņi varētu mācīties uz vietas to, ko nebūtu tik viegli apgūt Galilejā. Viņš gribēja mācīt Saviem mācekļiem mācības, kas palīdzēs viņiem sagatavoties viņu aicinājumam aizsniegt visas cilvēku grupas, ieskaitot pilsētniekus.

Izlasi Soģu 3:1–6, 1. Ķēn. 5:1–12 un 1. Ķēn. 11:1–6. Kā šie panti palīdz mums saprast kaut ko no šo pilsētu vides? _____

_____

_____

_____

No Soģu 3:1–6 mēs redzam, ka Dievs izmantoja šīs senās tautas, lai pārbaudītu israēliešu ticību. Diemžēl Dieva ļaudis neizturēja pārbaudi, vismaz šajā gadījumā: "Un tie sev ņēma viņu meitas par sievām un deva savas meitas viņu dēliem, un kalpoja viņu dieviem." (Soģu 3:6) Tādējādi jau no paša sākuma šie ļaudis bija Israēla klupšanas akmens.

1. Ķēn. 5:1–11 mēs varam redzēt ciešas attiecības starp sidoniešiem un ebrejiem. Lai gan vienā līmenī ekonomiskās saites bija savstarpēji izdevīgas, nav šaubu, ka ebrejus joprojām negatīvi ietekmēja viņu tirdzniecības partneru pagānisms un elkdievība.

1. Ķēn. 11:1–6 atklāj, cik negatīva beigās kļuva šī ietekme: ķēniņš Salamans apprecēja sidoniešu princeses, kas viņu noveda no ceļa. "Un Salamans sekoja sidoniešu dievietei Aštartei." (1. Ķēn. 11:5)

Tomēr, neskatoties uz pagānisma un elkdievības vēsturi, kā arī uz to negatīvo ietekmi uz izredzēto tautu, Jēzus vienalga veda Savus mācekļus uz šīm vietām. Šādā veidā Viņš ievadīja viņus starpkultūru pilsētu misijā, izaicinot viņu aizspriedumus un fanātismu, un radīja Saviem sekotājiem paraugu visaptverošai misijai pilsētās, visām kultūrām un tautībām.

Adventistu pilsētu misionāriem ir jāsaskaras ar daudziem izaicinājumiem, ieskaitot bažas par veselību un vidi. Citi izaicinājumi ir augstās dzīves izmaksas, rasisms, fanātisms, nacionālisms, kā arī reliģiskās brīvības un izpausmes ierobežojumi. Tomēr, neskatoties uz šiem šķēršļiem, mums ir jāstrādā pilsētu labā.

Ko jūs varat darīt, lai palīdzētu tiem, kas ir iesaistīti kalpošanā pilsētās? _____

_____

_____

Meklējot ļaužu pūļus

Neskatoties uz ārējiem un iekšējiem izaicinājumiem, Jēzus laipni izsaka mums savu aicinājumu piedalīties Viņa misijā pilsētās.

Izlasi Mt. 9:35–38. Ko tas mums māca par misiju ļaužu pūļiem, lai arī kur viņi atrastos?

_____

_____

_____

_____

Jēzu aizkustināja līdzjūtība pret ļaužu pūļiem, kas mīt pilsētās. Lk. 19:41 apraksta, kā Jēzus raudāja par Jeruzalemi. Mums varbūt ir grūti saprast Jēzus mīlestības dziļumu uz Saviem bērniem, uz daudzajiem miljoniem, kas dzīvo pilsētās. Tāpēc Mt. 9:38 Jēzus māca mums lūgt, lai mūsu sirds motīvi kļūtu tādi paši kā Viņa.

*Izlasi Mt. 4:23–25. No kādām ģeogrāfiskām vietām nāca cilvēki, kad Jēzus sāka Savu kalpošanu?*_____

_____

_____

_____

Ļaužu pūļi Mt. 4:25 sekoja Jēzum no Galilejas, no Dekapoles desmit pilsētvalstīm uz austrumiem; no Jeruzalemes, no Jūdejas uz dienvidiem. Kurš reģions, ja neskaita Samariju, pietrūka? Tiras un Sidonas piekrastes daļa, daļa no Feniķijas, gar Vidusjūru un Galilejas ziemeļrietumiem. Mēs tagad redzam, kāpēc Jēzus devās uz šo apgabalu! Šis ceļojums uz Tiras un Sidonas reģionu bija viens no Jēzus starpkultūru misijas ceļojumiem.

"Pēc sadursmes ar farizejiem Jēzus aizgāja no Kapernaumas un, šķērsojot Galileju, devās uz kalnaino apgabalu pie Feniķijas robežām. Raugoties uz rietumiem, Viņš ielejas līdzenumā varēja saskatīt senās Tiras un Sidonas pilsētas ar pagānu tempļiem, krāšņajām pilīm, tirgus laukumiem un tirdzniecības kuģu pārpildītajām ostām." (Elena Vaita "Laikmetu ilgas" 399. lpp.)

Kā mēs varam palīdzēt cilvēkiem saskatīt, cik tukšas pašas par sevi ir "viņu krāšņās pilis un tirdzniecības ostas" un kāpēc viņiem ir vajadzīgs Jēzus? _____

_____

_____

_____

Tirā un Sidonā

Bībeles pētnieki domā, ka Mateja evaņģēlijs ir sarakstīts tieši jūdu auditorijai un ka Marka evaņģēlijs ir sarakstīts, domājot galvenokārt par pagānu auditoriju. Ir noderīgi paturēt prātā šo atšķirību, pētot evaņģēlijus.

Izlasi Mt. 15:22–28 un Mk. 7:24–30. Kādas atšķirības tu redzi veidā, kā ir attēlota šī sieviete? _____

_____

_____

_____

Ievērojiet, ka Matejs aprakstu par šo māti sāk ar viņas tautību jeb izcelsmi: kānaāniete. Marks Svētā Gara vadībā izmanto papildu jēdzienus un apraksta šo māti kā "grieķieti" jeb "pagānieti" un tad sniedz papildu informāciju – "dzimusi sirofeniķiete" jeb "sīriete no Feniķijas" (šī ir vienīgā reize, kad Bībelē ir lietots šis jēdziens).

Padomājiet, kā šis stāsts Mateja 15. nodaļā ietekmēja mērķauditoriju ar tās izcelsmi un pasaules redzējumu. Mateja auditorija šo māti uzskatītu par nicinātu pagānu. Tas nāk no jūdu tautas vēsturiskās pieredzes ar kānaāniešiem kā elkus pielūdzošu ļaužu grupu, kuru ļaunais dzīvesveids un prakses jau sen ir bijušas klupšanas akmens viņu tautai. Pat Kristus mācekļi neuzskatīja par iespējamu, ka šai sievietei varētu būt ticība un viņa varētu būt daļa no Dieva valstības.

Marka 7. nodaļā viņa pagānu auditorijai noteikti bija citāda reakcija nekā Mateja mērķauditorijai. Pagāniem nav tāda pati pieredze, kāda bija jūdiem ar kānaāniešiem. Pagāni viegli varēja identificēt sevi ar šo sievieti – "grieķieti, dzimušu sirofeniķieti". Jēzus dziedina vienu no savējiem! Pagānu vidē šī sieviete tiktu uzskatīta par mīlošu māti, kas ir norūpējusies par savas meitas likteni un vēlas, lai Meistars viņu dziedina, lai arī kāda būtu mātes etniskā un nacionālā piederība.

"Kristus tūlīt neatbildēja uz sievietes lūgumu. Viņš pieņēma šo nicinātās tautas pārstāvi tā, kā to būtu darījuši jūdi. Ar to Viņš vēlējās panākt, lai mācekļi dziļāk izjustu starpību starp jūdu vēso un cietsirdīgo izturēšanos šādos gadījumos un līdzjūtības pilno attieksmi, ar kādu Pestītājs vēlas palīdzēt visiem nelaimīgajiem, ko Viņš arī beidzot personīgi pierādīja, izpildīdams pagānietes lūgumu." (Elena Vaita "Laikmetu ilgas" 400. lpp.)

*Izlasi 1. Jņ. 2:2. Ko šim pantam vajadzētu mums stāstīt par to, ka mēs visi Dieva priekšā esam vienādi?*_____

_____

_____

"Sūti viņu prom!"

Neaizsniegtajās apkārtnes pilsētās ir daudzi, kas ilgojas pēc cerības. Kas neļāva Dieva ļaudīm nest cerības vēsti tādām svešām pilsētām kā Tira un Sidona? Nacionālisms, lepnums un aizspriedumi padarīja Dieva ļaudis aklus pret iespējām ieraudzīt tos, kas viņiem ir vistuvāk, kas ilgojas pēc cerības, ko paredzēja Kristus pirmās nākšanas pravietojumi. Mūsdienu pilsētās ir daudzas iedzīvotāju grupas, kurām Jēzus Kristus ar Savas tautas palīdzību vēlas līdzdalīt Kristus otrās nākšanas "svētlaimīgo cerību" (Tit. 2:13). Un, tāpat kā Jēzus nesatraucās par to, kāda ir viņu tautība vai izcelsme, tā arī mums nevajadzētu to darīt.

Izlasi Ap. d. 10:9–16, 28, 34, 35. Kā jūs apkopotu mācības, ko šeit māca Svētais Gars?

_____

_____

_____

Gaidot pusdienas, Pēterim uz jumta tika dota atklāsme, kurā viņš redzēja lielu palagu, uz kura bija nešķīsti dzīvnieki un putni. Trīs reizes šajā atklāsmē viņam lika celties un ēst. Dievs izmanto šīs atklāsmes, lai stātos pretī Pētera reliģiskajam lepnumam un fanātismam attiecībā uz pagāniem. Pēteris beigās saprata šo patiesību: "Bet Pēteris sāka runāt, sacīdams: 'Tiešām, es atzīstu, ka Dievs neuzlūko cilvēka vaigu, bet ikvienā tautā Viņam ir tīkams, kas Viņu bīstas un taisnīgi dzīvo.'" (Ap. d. 10:34, 35)

Ņemot vērā šo kontekstu, pārdomāsim, kādas mācības varam gūt no stāsta par Tiru un Sidonu. Padomā vēlreiz par Jēzu un viņa mijiedarbību ar māti. Kādas mācības mācekļi apguva no šī ceļojuma, kas saistītas arī ar Pētera atklāsmi? Kā mēs varam tās attiecināt uz savu dzīvi mūsdienās un uz Kristus pēdējo dienu aicinājumu iet Viņa misijā pilsētās? Kādi aizspriedumi neļauj mums ieraudzīt pilsētnieku vajadzības? Kādas iespējas Dievs mums ir nodrošinājis pilsētās – lai paplašinātu mūsu misijas izpratni un piesardzīgi stātos pretī mūsu fanātismam, nacionālismam un garīgam lepnumam?

Jēzus pacietīgi mācīja Saviem mācekļiem, kas vēl pilnībā nesaprata, ka Dieva lielais glābšanas plāns bija domāts visai cilvēces ģimenei, nevis tikai vienai tautai vai grupai. Svētais Gars var mums palīdzēt pārvarēt mūsu aizspriedumus un nepareizos priekšstatus, lai pabeigtu misiju pilsētās.

Izlasi Gal. 2:11–13. Ko šim vajadzētu mācīt mums par to, cik grūti var būt atbrīvoties no aizspriedumiem, kas mums ir mācīti jau kopš bērnības? _____

_____

_____

Ticība virs zemes?

Lk. 18:8 Jēzus uzdod šo jautājumu vienas savas līdzības beigās: "Bet vai Cilvēka Dēls, kad Tas nāks, atradīs ticību virs zemes?" Mums kā Kristus mācekļiem mūsdienās ir jāredz, ko Jēzus meklē. Šajā stāstā mēs varam redzēt, ka Jēzus meklē ticību, kas spīd tumsā.

Izlasi Mt. 8:10, 13; Mt. 9:2; Mt. 20:29–34, Mk. 2:5, Mk. 10:46–52 un Lk. 18:35–43.
Ko Jēzus saka šajos pantos, kam ir ticība? _____

_____
_____
_____
_____
_____
_____
_____

Šajā sarakstā ir iekļauti cilvēki ar ticību, kas spīd pat tumšās pilsētās. Kapernaumā Jēzus izgaismo vairākus cilvēkus ar ticību. Mt. 8:10, 13 mēs redzam atgriezušos pagānu centurionu ar lielu ticību. Mēs sastopam četrus ar ticību piepildītus draugus, kas noņēma jumtu, lai nolaistu pa to savu paralizēto draugu pie Jēzus (Mt. 9:2, Mk. 2:5). Mk. 10. nodaļā mēs sastopam kādreizējo aklo vīru Bartimeju, kura ticība spīdēja spoži Jērikā.

Vienlaikus mēs gribētu sagaidīt, ka liela ticība piemīt arī Dieva tautai. Tomēr pat Jēzus dzimtajā pilsētā Nācaretē vājā ticība – vai pat atklāta neticība – bija ierobežojošs faktors Kristus kalpošanai. Savu mācekļu vidū Jēzus vairākas reizes par Israēlu saka: "Jūs, mazticīgie!" (Mt. 6:30, Mt. 8:26, Mt. 14:31, Mt. 16:8) Un Mt. 17:17 Jēzus izsaucas: "Ak, tu neticīgā un samaitātā cilts!"

Viena mācība, ko varam attiecināt uz mūsdienām, ir tas, ka ticība ir atrodama negaidītās vietās: pilsētās starp svešiniekiem, pagāniem un cilvēkiem no dažādiem reģioniem. Mums pazemīgi jāiet pilsētās, kā to darīja Jēzus, meklējot tos, kas, uzklausot patiesību, atsauksies Jēzum ar glābjošu ticību. Un tādi cilvēki patiešām ir.

IZAICINĀJUMS: Atver savu sirdi lūgšanā pēc lielākas ticības, ar ko izplatīt savu mīlestību gan tuvu, gan tālu.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Kā tu iepazini Jēzu un dārgo triju eņģeļu vēsti? Uzraksti trīs garīgas svētības, ko tu esi piedzīvojis no Jēzus savā personīgajā dzīvē. Sagatavojies līdzdalīt uzrakstīto Bībeles izpētes grupā.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Starp tiem, kurus viņi sauca par pagāniem, bija vīri, kas Svēto Rakstu pravietojumus par Mesiju izprata labāk nekā Israēla skolotāji. Daži pat cerēja, ka Viņš nāks kā Atbrīvotājs no grēka. Filosofi centās iedziļināties ebreju upuru sistēmas noslēpumos. Bet jūdu neiecietība pret atšķirīgiem uzskatiem kavēja gaismas izplatīšanos." (Elena Vaita "Laikmetu ilgas" 33. lpp.)

"Kungs Jēzus, varenais Glābējs, ir nomiris par šīm dvēselēm. Viņš var tās uzmodināt no vienaldzības, var pamodināt viņu līdzjūtību, var mīkstināt viņu sirdis, var atklāt viņu dvēselēm patiesības skaistumu un spēku. Šis Meistars ir Dievs, nevis laicīgs cilvēks. Un tomēr Viņš aicina cilvēkus būt par starpniekiem, lai izlietu gaismu pār tiem, kas ir tumsā. Dievam ir dārgakmeņi visās baznīcās, un mūsu ziņā nav apsūdzēt reliģisko pasauli, bet pazemībā un mīlestībā atklāt visiem patiesību, kāda tā ir Jēzū. Lai vīri redz nodošanos un dievbijību, lai viņi uzlūko Kristus rakstura līdzību, un viņi tiks vilkti pie patiesības. [..] Viņiem ir jāpaaugstina Jēzus, pasaules Glābējs, viņiem ir jānotur dzīvības vārds." (Elena Vaita "The Advent Review and Sabbath Herald", 1893. g. 17. janv.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas ir dažas no tiešajām vajadzībām reģionā, kurā tu dzīvo, kas varētu dot tev un tavai draudzei iespēju aizsniegt dvēseles, kas nezina patiesību, ko zinām mēs?

2. Izlasi vēlreiz Elenas Vaitas vārdus par tiem, kas ir no citām ticībām: "Dievam ir dārgakmeņi visās baznīcās, un mūsu ziņā nav apsūdzēt reliģisko pasauli." Citiem vārdiem, kā mēs varam parādīt cilvēkiem viņu maldu ceļus, vienlaikus nenomelnojot viņus personīgi?

3. "Bet vai Cilvēka Dēls, kad Tas nāks, atradīs ticību virs zemes?" (Lk. 18:8) Ko Jēzus bija domājis ar šo retorisko jautājumu? Kāda ir atšķirība starp ticību un ticības apliecību? Kāpēc cilvēki, kam ir pareizā ticības apliecība, tad, kad Kristus atgriezīsies, var tikt atrasti bez ticības?

12. TĒMA 16. – 22. DECEMBRIS

ESTERE UN MORDOHAJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 1:1–12; Dan. 6:1–9; Est. 2:1–10, 20; Est. 3:1–15; Est. 4:1–14; Est. 9:1–12.

ATMIŅAS PANTS:

"Es padaru tevi arī par gaismu citām tautām, ka tu būtu Manas pestīšanas nesējs līdz pasaules galam." (Jes. 49:6)

Viens no iedvesmojošākajiem ziņojumiem Bībelē, ziņojums par "starpkultūru kalpošanu", ir atrodams Esteres grāmatā. Tūkstošgades laikā par šo grāmatu ir rakstīts ļoti daudz, un līdz pat šai dienai daudzi ebreji svin Purima svētkus, balstoties uz Est. 9:26–31.

Estere un viņas brālēns Mordohajs bija jūdi, kas dzīvoja Persijas impērijas galvaspilsētā Sūsā. Lai arī kāds tam būtu iemesls, viņi atšķirībā no citiem ebrejiem, kas bija atgriezušies uz Jūdeju, bija palikuši savā gūsta zemē.

Tad Estere, pateicoties īpašai aizgādībai, kļūst par karalieni. "Tad ķēniņš iemīlēja Esteri vairāk par visām sievām, un viņa ieguva viņa laipnību un labvēlību vairāk par visām jaunavām, tā ka viņš lika ķēniņienes kroni viņai galvā un iecēla viņu par ķēniņieni Vašti vietā." (Est. 2:17)

Tieši šajā lomā Estere, kaut arī nedaudz negribīgi, spēja īstenot nozīmīgu lomu Bībeles vēsturē. Šis stāsts unikālā veidā parāda, kā Dieva ļaudis pat svešā vidē var liecināt par patiesību.

Atkarībā no tā, cik daudz tev ir laika, izlasi vai pārskati Esteres grāmatu šīs nedēļas studijām.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. decembrī.

Gūstā svešā kultūrā

Nekad nav viegli atstāt dzimteni un nonākt svešā kultūrā. Mums var būt grūti aptvert, ko piedzīvoja ebreji, vispirms babiloniešu, tad persiešu gūstā.

Tikai nedaudzi no mums dzīvo adventistu kopienās, kur mūsu ticības principi zināmā mērā ir valsts likums. Taču jūdu tauta pirms izvešanas dzīvoja pati savā zemē, kur viņu ticības principi bija nostiprināti arī valsts likumdošanā.

No vienas puses, padomā, cik viegli tolaik bija palikt uzticīgam Dievam. Galu galā cik daudz vieglāk būtu ievērot septītās dienas sabatu, ja sestdienas ievērošana tiktu noteikta ar likumu!

No otras puses, svētā vēsture liecina – lai arī kādi ir valsts dekrēti, pat ja tie ir ticībai labvēlīgi, uzticībai jānāk no sirds, no iekšienes, vai arī sekos grēks, atkrišana un sagrāve.

"Vēl Tas Kungs ir sacījis: 'Tādēļ ka šī tauta Man tuvojas tikai ar savu muti un Mani godā tikai ar savām lūpām, bet ar savu sirdi ir tālu nost no Manis, un viņu bijība Manā priekšā ir tikai ārīgi iemācīta cilvēku ieraža.'" (Jes. 29:13)

Savukārt tos, kas ir apņēmušies būt uzticīgi, pat visnelabvēlīgākā vide nevarēs atturēt no paklausības.

*Izlasi Dan. 1:1–12, Dan. 3:1–12 un Dan. 6:1–9. Lai arī cik neatkārtojama ir katra situācija, ko šie panti atklāj par to, kādus izaicinājumus Dieva ļaudis var piedzīvot, dzīvojot svešā kultūrā?*_____

_____

_____

_____

_____

Lai arī kas mēs esam vai kur mēs dzīvojam, mēs esam ielikti vidē, kas vai nu kultūras, vai arī likumu, vai arī reizē abu apstākļu dēļ var būt liels izaicinājums mūsu ticībai un liecībai. Lai arī ziņojumi Daniēla grāmatā visi beidzās "laimīgi", tie atklāj, ka pat grūtos apstākļos cilvēki var palikt uzticīgi Dievam. Pat ja neviens no šiem stāstiem nebūtu beidzies labi, nav šaubu, ka arī tad šie vīri tik un tā rīkotos pareizi.

Kādi ir daži no izaicinājumiem, ko tu piedzīvo savā kultūrā? Kā tu uz tiem reaģē? ___

_____

_____

_____

_____

_____

Svešā galmā

Visbeidzot pēc Bābeles krišanas un Medopersijas rašanās daudzi jūdi atgriezās savā senču zemē. Bet ne visi. Daži palika tur, kur viņi bija dzīvojuši veselu paaudzi un pat vēl ilgāk.

Paturot prātā šo vēsturisko fonu, mēs iegūstam nelielu kontekstu stāstam par Esteri, "tajās dienās, kad ķēniņš Ahasvers sēdēja savas valsts tronī, kas bija Sūsas pilī" (Est. 1:2). Šeit sākas Bībeles stāstījums, Persijas impērija ir šī ķēniņa vadībā.

1. nodaļā ķēniņiene Vašti zaudē labvēlību ķēniņa acīs, un tas mudina viņu meklēt citu ķēniņieni, lai aizstātu labvēlību zaudējušo Vašti. Šajā kontekstā vispirms mēs iepazīstamies ar Esteri un viņas brālēnu Mordohaju.

Izlasi Est. 2:1–9. Ko šie panti mums māca par Mordohaja un Esteres situāciju? _____

_____

_____

_____

_____

Šķiet, ka Mordohajs, būdams karaliskais virsnieks, sēdēja pie pils vārtiem un dzīvoja Sūsas pilsētā kopā ar savu adoptēto meitu jeb māsīcu Esteri. Sava stāvokļa un dzīvesvietas dēļ viņi bija iegrimuši persiešu kultūrā. Tam ir jābūt vismaz daļai no iemesla, kāpēc Estere tika izvēlēta, lai viņu pievestu karalim: "Kad ļaudis dabūja zināt ķēniņa pavēli un viņa lēmumu un kad daudzas meitenes tika savestas Sūsas pilī Hegaja uzraudzībā, tad arī Esteri aizveda uz ķēniņa pili Hegaja zināšanā; viņš pārzināja sievas." (Est. 2:8)

*Izlasi Est. 2:10, 20. Kas šeit notika, un kāpēc Mordohajs deva viņai šādu pavēli?*_____

_____

_____

_____

Lai gan panti nepasaka tieši kāpēc, to nav grūti uzminēt. Kā svešinieki svešā kultūrā un reliģijā, kas, kā mēs redzēsim, var būt naidīga, viņi bija gudri un klusēja attiecībā uz savu ģimeni un tautu.

*Kādus apstākļus jūs varat iedomāties, kuros būtu saprātīgi neatklāt savu ticību? Vai arī to nekad nevajadzētu darīt? Ja ne, kāpēc?*_____

_____

_____

_____

Mordohaja uzticīgā liecība

Dzīvojot svešā zemē, Mordohajs un Estere agrāk vai vēlāk varētu nonākt nepatikšanās, ja viņi būtu palikuši uzticīgi Dievam. Mordohajs noteikti par to bija domājis.

Izlasi Est. 3:1–15. Kas šeit notika un kāpēc? _____

_____

_____

_____

Est. 3. nodaļā mēs uzzinām, ka ķēniņš Ahasvers turēja godā Hamanu un deva viņam augstu amatu, kas nozīmēja lielu varu. Ikvienam lika zemoties Hamana priekšā. Tikmēr mēs lasām: "Bet Mordohajs neliecās un arī nekrita viņa priekšā pie zemes." (Est. 3:2). Bībele nemin iemeslu, kāpēc Mordohajs nezemojās šī vīra priekšā. Bet mēs zinām, kāpēc. Viņš bija uzticīgs jūds. Mordohajs nevēlējās parādīt cieņu Agaga pēctecim, amalekietim, kas bija viņa tautas ienaidnieki kopš iziešanas no Ēģiptes (5. Moz. 25:19). Kā uzticīgs jūds būtu varējis zemoties amalekieša priekšā? Vai arī pielūgt kādu citu, izņemot Kungu?

"Tad ķēniņa kalpotāji, kas bija pie vārtiem, jautāja Mordohajam: 'Kāpēc tu pārkāp ķēniņa pavēli?'" (Est. 3:3) Lai gan mēs nezinām sīkāk, kā viņš atbildēja, nākamajā pantā ir teikts, ka "viņš bija stāstījis tiem, ka viņš ir jūds" (Est. 3:4). Protams, šajā atbildē Mordohajam bija iespēja paskaidrot, ka viņš, būdams debesis un zemi radījušā Dieva pielūdzējs, nevar pielūgt nevienu grēcīgu cilvēku. Nav šaubu, ka Mordohajs zināmā mērā varēja liecināt par savu ticību, pie kuras viņš turējās tik stingri, ka apdraudēja viņu pašu un diemžēl arī citus.

"No Daniēla un viņa draugiem .. spoža gaisma atspīdēja Bābeles ķēniņa galma morālās tumsas vidū." (Elena Vaita "Advent review and Sabbath Herald" 1884. gada 13. maijs)

Kad Hamans gribēja iznīcināt jūdu tautu, viņa apraksts viņiem bija: "Tad Hamans sacīja ķēniņam Ahasveram: 'Ir kāda tauta, kas ir izkaisīta un izklīdināta starp citām visās tavas valsts zemēs; tās likumi atšķiras no ikvienas tautas likumiem, un ķēniņa likumus viņi nepilda, tā ka ķēniņam neklājas tos neievērotus atstāt mierā.'" (Est. 3:8) Tauta, kuras likumi atšķiras un kas nepilda ķēniņa likumus? Ideāls iemesls vajāšanām.

Kādos veidos mēs varam pat mūsdienās tikt pārbaudīti tādā pašā veidā kā Mordohajs? Kā mums vajadzētu reaģēt? _____

_____

_____

_____

_____

Šī laika dēļ

*Izlasi Est. 4:1–14. Kāpēc tika uzskatīts, ka šajā mirklī Esterei bija piemēroti identificēt sevi kā ebrejieti?*_____

_____

_____

Kad Mordohajs sazinājās ar Esteri, lai lūgtu palīdzību, viņa vairākus gadus bija precējusies ar Ahasveru, taču Persijā bija likums, ka neviens nedrīkstēja nākt pie ķēniņa troņa bez īpaša ķēniņa uzaicinājuma. Ikviens, kurš neievēroja šo noteikumu, riskēja ar nāvi. Estere, apzinādamās risku, tik un tā devās uz troņa zāli neaicināta.

Mordohaja ticība centās pamodināt Esteres ticību. Esteres grāmatas centrs atrodams Mordohaja vārdos Esterei: "Tad Mordohajs sacīja, lai atbild Esterei: 'Neiedomājies sevī, ka tu ķēniņa pilī izglābsies drošāk nekā visi pārējie jūdi! Jo, ja tu tiešām cietīsi klusu šajā laikā, tad atbrīvošana un glābšana jūdiem var rasties no kādas citas puses, bet tu un tava dzimta aizies bojā. Un, kas zina, vai tu tieši šā laika dēļ neesi kļuvusi ķēnišķīgā godā?'" (Est. 4:13, 14)

Esteres ticība tika pārbaudīta, jo Mordohajs atsaucās uz viņas mīlestību pret savu tautu. Neviens nezināja, ka viņa ir ebrejiete, izņemot Mordohaju, un, kad viņa pieņēma lēmumu iesaistīties, viņa nevilcinājās likt uz spēles savu dzīvību.

Viņas ticība Dievam bija spēcīga, un viņa zināja, ka bez Dieva palīdzības gūt panākumus viņa nevarēs. Viņas atbilde Mordohajam atklāja viņas ticību: "Ej, sapulcini visus jūdus, kas atrodas Sūsās, un gavējiet manis dēļ: neēdiet un nedzeriet trīs dienas un naktis; arī es ar savām kalponēm tāpat gavēšu. Un pēc tam es iešu pie ķēniņa, kas gan nav pēc likuma, un, ja es aiziešu bojā, tad aiziešu bojā!" (Est. 4:16) Mordohajs izsūtīja šo informāciju visai ebreju kopienai Sūsās, un, kamēr viņi gavēja un lūdza, Estere gatavojās bīstamajam solim. "Trešajā dienā Estere apģērba ķēniņienes tērpu un nostājās ķēniņa pils iekšējā pagalmā pretī ķēniņa pilij. Ķēniņš sēdēja savas valsts tronī ķēniņa pilī pretī pils ieejai. Kad ķēniņš redzēja ķēniņieni Esteri stāvam pils pagalmā, viņa atrada labvēlību viņa acīs, un ķēniņš izstiepa zelta scepteri, kas bija viņa rokā, pretī Esterei, un Estere tuvojās un pieskārās sceptera smailei." (Est. 5:1, 2)

*Ebrejiem tādā situācijā, kā aprakstīts iepriekš, gavēšanu noteikti pavada lūgšana. Tas ir, lai gan viņi rīkojās savā labā, lūgšana bija viņu rīcības centrā. Kādu acīmredzamu mācību mēs no tā varam gūt?*_____

_____

_____

Purima brīnums

Komentētāji jau tūkstošiem gadu ir ievērojuši, ka Esteres grāmatā neparādās Dieva vārds. Šī ir vienīgā Bībeles grāmata, kurā novērojama šāda parādība. Tomēr ebreji spēja atpazīt Dieva rīcību lielajā glābšanā, un Dieva tauta izvēlējās šo grāmatu iekļaut Bībeles kanonā.

Vai mēs spējam pamanīt Dieva klātbūtni ikdienas skrējienā? Dieva rīcība var izskatīties kā normāli, dabiski notikumi, un, ja mēs nepievēršam tiem rūpīgu uzmanību, mēs Dieva klātbūtni varam nepamanīt.

Izlasi Est. 9:1–12. Kāds bija Esteres pūļu rezultāts? _____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

Purima brīnums ieņem ļoti neparastu formu. Brīnums ir apslēpts, maskējies šķietami dabiskos notikumos. Likums iznīcināt jūdus netika atcelts, bet tika izdots jauns likums, kas ļāva jūdiem sevi aizstāvēt.

Ievērojiet, kas vēl notika un kā Dievs spēja strādāt ar šo notikumu starpniecību. Persieši saskatīja Dieva rīcību jūdu labā.

Un kāds bija rezultāts?

"Daudzi citu tautību cilvēki kļuva par jūdiem." (Est. 8:17) Tas ir lielisks piemērs tam, kā Kungs spēj strādāt, lai vestu pazudušās dvēseles pie Viņa atziņas.

Jūdu tautas vadītāji atzina Dieva darbu. Kad jūdi guva uzvaru, sevi aizstāvot, viņi izsludināja gadskārtēju uzvaras piemiņas un svinēšanas laiku (sauktu "Purims"). Šīs svētku dienas vēl joprojām tradicionāli tiek pavadītas pateicībā Dievam, pieminot Viņa atbrīvošanu.

IZAICINĀJUMS: Lūdz Dievu, lai Viņš dod tev drosmi kādam cilvēkam, kas ir tavā šīs nedēļas lūgšanu sarakstā, līdzdalīt, ko Viņš ir darījis tavā labā.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Sāc dienasgrāmatu vai pierakstu kladi, kurā atzīmēt mazās lietas (un lielās lietas), ko Dievs dara tavā labā. Pārskati to un lūdz, lai Dievs ieliek šīs lietas tavā prātā īstajā laikā, lai tu tās varētu kādam līdzdalīt.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Katrai mājsaimniecībai un katrai skolai, katram vecākam, skolotājam un bērnam, kuru apspīdējusi evaņģēlija gaisma, šajā krīzē tiek uzdots jautājums, kas tika uzdots karalienei Esterei nozīmīgās krīzes Israēla vēsturē laikā: "Kas zina, vai tu tieši šā laika dēļ neesi kļuvusi ķēnišķīgā godā?" (Est. 4:14)" (Elena Vaita "Audzināšana" 263. lpp.)

"Estere bija skaista ebreju jauniete, māsīca Mordohajam, kas bija viņu pieņēmis savās mājās pēc viņas vecāku nāves un mīlēja viņu kā savu meitu. Dievs izmantoja viņu, lai glābtu jūdu tautu Persijā." (Piezīme: šī otrā rindkopa ir ievads, kas iekļauts grāmatā "Daughters of God" ("Dieva meitas") par Esteri 45. lpp., ko nav rakstījusi Elena Vaita. Tomēr tālākie citāti ir viņas rakstīti.)

"Senajos laikos Kungs brīnišķīgā veidā darbojās ar sevi ziedojušu sieviešu starpniecību, kas apvienojās Viņa darbā kopā ar vīriešiem, ko Viņš bija uzraudzījis kā Savus pārstāvjus. Viņš izmantoja sievietes, lai gūtu lielas un izšķirošas uzvaras. Vairāk nekā vienu reizi, ārkārtas situācijās, Viņš izveda sievietes priekšgalā un darbojās caur viņām, lai glābtu daudzas dzīvības. Ar ķēniņienes Esteres starpniecību Kungs paveica varenu atbrīvošanas darbu Savas tautas labā. Laikā, kad likās, ka nekāda vara nevarēs viņus glābt, Estere un sievietes, kas bija kopā ar viņu, ar gavēšanu un lūgšanu, kā arī konkrētu darbību stājās pretī problēmai un sagādāja glābšanu savai tautai.

Sievietes darba izpēte saistībā ar Dieva darbu Vecās Derības laikos dos mums mācības, kas darīs mūs spējīgus sastapties ar ārkārtas situācijām darbā mūsdienās. Mēs varbūt netiksim ievesti tik kritiskās un augstās vietās kā Dieva tauta Esteres laikā. Taču bieži atgriezušās sievietes var izdarīt nozīmīgu darba daļu no daudz pazemīgākām pozīcijām. Daudzas to ir darījušas un joprojām ir gatavas darīt." (Elena Vaita "Daughters of God", 45., 46. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Esteres grāmata atstāj mums dažus neatbildētus jautājumus, īpaši attiecībā uz Esteres lomu ķēniņa galmā, pat ja viņa bija paaugstināta līdz ķēniņienes statusam. Kā mēs varam to savienot ar viņas ticību? Vai varam?

2. Slavenie Esteres vārdi "Un ja es aiziešu bojā, tad aiziešu!" (Est. 4:16) tūkstošiem gadu laikā ir atbalsojušies kā uzticības paraugs, pat nāves draudu priekšā. Kā viņas vārdi atspoguļo to, ko Dieva ļaudis piedzīvos pēdējās dienās, kad Atkl. 13. nodaļā aprakstītie notikumi kļūs par realitāti?

3. Grupā pārskatiet pirmdienas tēmas noslēguma jautājumus par to, ka reizēm nevajag atklāt savu ticību. Vai tā tam vajadzētu būt arī mums?

13. TĒMA 23. – 29. DECEMBRIS

DIEVA MISIJAS NOSLĒGUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 1:1–7; 1. Pēt. 2:9, Atkl. 14:6–12, Lk. 11:23, 1. Tim. 2:4, Atkl. 21:1–4.

ATMIŅAS PANTS:

"Kad nu viss tas tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā, gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu, kuras dēļ debesis ugunī sadegs un pasaules pamati karstumā izkusīs." (2. Pēt. 3:11, 12)

Atklāsmes grāmata pilda prātu ar gala laika ainām. Grāmatas epicentrs runā par kosmisko konfliktu starp Kristu un sātanu. Sātans ir zaudējis savu likumīgo varu pār zemi, un tagad viņš vajā tos, kas paliek uzticīgi Dievam. Grāmata noslēdzas ar Jēzus atgriešanos, lai atbrīvotu Savus bērnus, gan dzīvos taisnos, gan uzticīgos, kas miruši kopš Ādama un Ievas krišanas. Grāmata mums parāda arī sātana un ļauno iznīcināšanu ugunī, kā arī Jēzus mūžīgās valstības nodibināšanu uz jaunizveidotās zemes.

Atklāsmes grāmatas pētnieki entuziastiski pēta un meklē paredzētās zīmes un notikumus, kas iezīmē draudzes vēsturi no pirmā gadsimta mūsu ērā līdz mūsu dienām gala laikā. Viņiem ir arī tiesības tā darīt.

Tomēr šī ceturkšņa pēdējā tēmā mēs redzēsim, ka Atklāsmes grāmata ir misionāru grāmata, kas pievērš uzmanību uz misiju vērstajam Dievam, kas aicina mūs būt misijas draudzei. Mūsu aicinājums pasludināt "tagadējo patiesību" pasaulei pastāvēs tik ilgi, līdz ikviens būs izdarījis izvēli par vai pret Dievu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. decembrī.

Atklāsmes grāmata – Dieva misija pēdējās dienās

Atklāsmes grāmatas ievadvārdi norāda lasītājam, ka šī grāmata pievērš uzmanību Dieva misijai.

Izlasi Atkl. 1:1–7. Kādus pierādījumus tu redzi tam, ka Atklāsmes grāmata pievēršas Dieva misijai pēdējās dienās? _____

_____

Jau pirmajos pantos atklājot, ka Jēzus ir Atklāsmes grāmatas avots un fokuss, Atklāsmes grāmata 1:4, 5 atsaucas uz visām trim Dievības personām, kas vienoti strādā, lai glābtu cilvēkus. Tēvs ir mūžīgais, kas bija, ir un būs. Tiek piesaukts Svētais Gars, kas spēcīgi strādāja pirmā gadsimta draudzēs. Tad Jānis atgādina par Jēzus Kristus statusu – "uzticīgais liecinieks", "mirušo pirmdzimtais" (Atkl. 1:5), kam likumīgi pieder šī planēta. Sātana mēģinājums izmantot šo zemi, lai nodibinātu savu valstību, ir cietis sakāvi. Mūsu Radītāja izlietās asinis ne tikai panāca uzvaru pār sātanu, bet arī nomazgā mūsu vainu un kaunu.

Izlasi Atkl. 1:6 un 1. Pēt. 2:9. Uz ko norāda izglābto tituli šajos pantos? _____

_____

_____

Dieva misijas fokuss nav vienkārši ievilkt bojā ejošus cilvēkus drošībā. Dieva glābšana piedāvā jaunu un godājamu statusu, jo mūsos tiek atjaunota Dieva līdzība. Atpestītie kļūst par ķēniņiem, jo mums ir asinsradniecība ar Visuma Ķēniņu, pateicoties Jēzus izlietajām asinīm. Tagad kā karaliski ģimenes locekļi mēs pievienojamies karaliskās ģimenes misijai, lai glābtu citus cilvēkus. Tas draudzes locekļus padara par priesteriem!

Kristus bija izveidojis Savu draudzi par "valstību" un tās locekļus par "priesteriem". Būt valstības loceklim nozīmē būt priesterim.

Atkl. 1:7 mēs lasām, ka misija ir steidzama – Jēzus nāk un tautas vaimanās, jo tās ir pazudušas. Dievs ilgojas pēc tiem, kas ir atsvešinājušies no Viņa. Atklāsmes grāmata tāpēc sākas ar Dieva misiju cilvēku labā.

Mēs ne tikai esam Dieva radīti, bet mēs esam arī Viņa atpestīti – un par tik pārsteidzošu samaksu. Kāpēc šai patiesībai vajadzētu sniegt mums stipru cerību, lai arī kāda būtu pašreizējā situācija? _____

_____

Triju eņģeļu vēstis un misija

Atklāsmes grāmata sniedz mums spēcīgu un grafisku ainojumu lielās cīņas tēmai. Iespējams, visdramatiskāk tā atainota Atkl. 12:12: "Tādēļ priecājieties, debesis un kas tur mājo! Vai zemei un jūrai! Jo velns nonācis pie jums lielās dusmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis." Grūti iedomāties, kā kāds varētu Svētajos Rakstos izlasīt kaut ko citu, ja ne lielās cīņas motīvu, kas kulmināciju sasniegs pēdējās dienās.

Izlasi Atkl. 14:6–12. Kas šeit ir attēlots, un kas šiem pantiem kopīgs ar mūsu misiju un vēsti? _____

_____

_____

_____

Misijas, tas ir, Dieva misijas, centrā ir vēsts – Dieva vēsts, evaņģēlijs. Vēsts patiesajā nozīmē ir misija. Pasaulei ir jātiek brīdinātai par to, kas notiks, un katrs cilvēks būs spiests izdarīt izvēli – vai nu uz dzīvību, vai uz nāvi.

"Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani; un, kas ar Mani nesakrāj, tas izkaisa." (Lk. 11:23) Ko Jēzus šeit pasaka, kas tiešā veidā runā par misiju? _____

_____

_____

_____

Triju eņģeļu vēstis Atkl. 14. nodaļā veido pamatu, centru tam, ko mēs kā septītās dienas adventisti esam aicināti pasludināt pasaulei. Vēsts centrā un pamatā ir divas tēmas – "mūžīgais evaņģēlijs" (Atkl. 14:6) un Radītāja pielūgsme. Abas tēmas parādās svēto aprakstā: "Šeit vajadzīga svēto izturība, kas tur Dieva baušļus un Jēzus liecību." (Atkl. 14:12) Lai arī ko vēl mēs darām – visu labo, lai palīdzētu cilvēkiem, – mēs nedrīkstam pazaudēt no redzesloka savu īpašo aicinājumu un misiju, kas ir – pasludināt bojā ejošajai pasaulei cerību, kas atrodama "mūžīgajā evaņģēlijā", kā arī brīdināt pasauli par to, kas pār to reiz nāks.

"Kas nav ar Mani, tas ir pret Mani." (Lk. 11:23) Kā tu saproti, ko Jēzus mums šeit pasaka? Kāpēc šiem vārdiem vajadzētu likt mums pārbaudīt, kur patiesībā atrodas mūsu katra sirds? _____

_____

_____

_____

Pēdējā krīze

Saviem mācekļiem un arī mums Jēzus teica: "Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara Vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam." (Mt. 28:19, 20) Šis ir Lielais uzdevums, un daudzējādā ziņā triju eņģeļu vēstis ar aicinājumu "visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām" (Atkl. 14:6) vienkārši ir Lielā uzdevuma "mūsu laika patiesības" (2. Pēt. 1:12, KJV) izpausme.

Izlasi 1. Jņ. 4:8, 2. Pēt. 3:9, 1. Tim. 2:4 un 1. Moz. 12:3. Kāpēc Dievam rūp visas cilvēku grupas? _____

_____

_____

_____

Kristus mīlestība tiek dāvāta visai cilvēcei, un neviena ļaužu grupa netiek izslēgta. Pretēji teoloģijai, kas māca, ka Kristus nomira tikai iepriekš izraudzītas elites dēļ, Bībele skaidri māca, ka Kristus nāve bija par visiem cilvēkiem, lai arī kāda būtu viņu izcelsme, etniskā piederība vai jebkāds cits faktors. Ja tu esi cilvēks, Kristus nomira par tevi. Punkts. Vienīgais jautājums, kas paliek, ir: Kā tu reaģēsi uz Viņa nāvi?

Kad Jēzus atgriezīsies, būs tikai divas pretējas nometnes: tie, kas būs padevušies sātana autoritātei ar reliģisku un politisku institūciju starpniecību, kā tas parādīts Atkl. 13. un 17. nodaļā, un tie, kas būs pilnībā nodevušies Jēzum Kristum, kura ticība ir atklājusies "Dieva baušļu" ievērošanā (Atkl. 14:12).

Kopš iesākuma cilvēkiem ir bijuši pierādījumi tam, kas ir Dievs, kā arī Viņa taisnības un mīlestības ceļam (Rom. 1:18–21). Tāpēc visi cilvēki kopš pagātnes laikiem tiks tiesāti, balstoties uz to, kā viņi sadarbojas ar Dievu un kā katrs dzīvo pēc savas sirdsapziņas – cik nu kurš ir sapratis vai pārpratis (Rom. 2:11–16).

Gala laikā pieaugs polarizācija, un sirdsapziņas brīvība vairs ilgāk netiks respektēta. Cilvēki tiks piespiesti pievienoties sātana pusei. Ir steidzami jāsludina evaņģēlijs un jāatklāj nopietnās ziņas par sātana stratēģijām. Un tieši par to ir trīs eņģeļu vēstījumi un mūsu misija.

Pakavējies pie fakta, ka Kristus nomira par tevi personīgi. Kas varēja likt tev domāt, ka kaut kas no tā, ko tu esi darījis, lai arī cik tas būtu slikti, nevarētu būt samaksāts ar Kristus krusta nāvi? _____

_____

_____

Panākumi misijā

Kas ir panākumi misijā? Mēs varam būt kārdināti domāt, ka tās ir daudzās kristības, lielas draudzes un strauja augšana. Mums varētu šķist, ka panākumi ir patiesības ienešana ikvienā ciltī un cilvēku grupā uz zemes un tas, ka mēs varam to paātrināt, izmantojot radio, internetu un TV. Lai gan tas viss var būt labi, mums jāatceras, ko Pāvils rakstīja ticīgo kopienai Korintā: "Es dēstīju, Apolls aplaistīja, bet Dievs deva spēku augšanai." (1. Kor. 3:6) Citiem vārdiem, mūsu fokusam vajadzētu būt uz procesu, bet Dieva fokuss būs uz augšanu.

Mēs jau redzējām, ka Dieva misijas mērķis ir glābt pazudušos katrā ļaužu grupā virs zemes, padarot viņus par uzticīgiem Jēzus mācekļiem, kas ir iesaistīti Viņa misijā.

Izlasi šos pantus. Ko tie stāsta mums par to ļaužu, kas kļūst par Jēzus sekotājiem, raksturu?

2. Kor. 11:2 _____

_____

*Jes. 30:21; Jņ. 10:27; Jņ. 16:12, 13*_____

_____

2. Tes. 2:9–11, Ebr. 3:13, 13; 1. Jņ. 1:8 _____

_____

1. Jņ. 1:9, Atkl. 7:14, Atkl. 19:8 _____

_____

_____

Jēzus mācekļi ir šķīsti un paliek uzticīgi Jēzum kā tīra līgava savam saderinātajam. Viņi seko Jēzum, kā Viņš tos vada ar kluso Svētā Gara balsi. Tas ietver mūsu vadīšanu misionāra darbā citu labā. Šajos mācekļos nav krāpšanas. Viņus nav novedušas no ceļa vārdzinošas šaubas, viltus mācības vai amorālums. Un viņi nejūtas morāli pārāki par citiem. Viņi atzīst, ka ir nepilnīgi, kam vajadzīga Dieva šķīstījošā žēlastība un labvēlība. To saprotot, viņi ir arī atvērti saņemt pamācības no citiem ticīgajiem. Panākumi misijā nozīmē to, ka tiek veidoti šāda veida mācekļi.

Ko nozīmē būt "šķīstai jaunavai" Kristum (2. Kor. 11:2)? Kā mēs kā grēcinieki varam būt tādi Dieva priekšā un norādīt citiem, lai arī viņi kļūst par šķīstām jaunavām Kristum?

_____

_____

_____

_____

Misija pabeigta

*Izlasi Atkl. 21:1–4 un Atkl. 21:22 – 22:5. Kāda aina šeit ir aprakstīta?*_____

_____

_____

_____

_____

_____

_____

Kāda paradīze būs jaunā zeme! Nāve un grēks būs beigušies, sātans un ļaunie būs iznīcināti. Mēs satiksim savu mīlošo Glābēju un no jauna satiksim savus mīļos. Un jauno zemi apdzīvos pārstāvji no visām etniskajām grupām un valodām.

Ģenerālkonferences misijas padome ir apstiprinājusi Globālās misijas skalu, pēc kuras var noteikt, vai cilvēku grupa ir vai nav aizsniegta. "Aizsniegtā grupa" ir tā, kurai ir pietiekams skaits un resursi, lai efektīvi liecinātu pārējai grupai bez ārējas palīdzības. Tai ir dievkalpojumi, Bībeles un cita literatūra viņu dzimtajā valodā, kā arī vietējie draudzes vadītāji, kas var liecināt pārējai ļaužu grupai bez tulka palīdzības.

"Neaizsniegtā grupa" ir tā, kurai nav vietējās ticīgo adventistu kopienas ar atbilstošu skaitu un resursiem, lai efektīvi liecinātu vietējai sabiedrībai bez palīdzības no ārpuses.

Katrai vietējai draudzei un savienībai jānosaka ļaužu grupa savā kopienā, kas ir jāaizsniedz. Tagad ir laiks ieguldīt Dieva misijā, lai rastos mācekļi visās ļaužu grupās, paātrinot Glābēja atgriešanos un beigās dzīvotu kopā ar viņiem Jaunajās Debesīs un uz Jaunās Zemes, kas mums šeit apsolīta.

IZAICINĀJUMS: Kā tu paātrini Kristus atgriešanos? Vai tu sēj cerības sēklas to sirdīs, kam ir nepieciešams dzirdēt labo vēsti? Vai tu "laisti" jaunos ticīgos, palīdzot viņiem apgūt, ko nozīmē dzīvot paklausībā Kristum? Lūdz pēc iespējām Jaunās Zemes apsolījumu līdzdalīt citiem cilvēkiem no sava ikdienas lūgšanu saraksta.

PAPILDU IZAICINĀJUMS: Daži no taviem "mācekļiem" var būt gatavi pieņemt Kristu. Tas ietver pievienošanos draudzei vai ticīgo grupai. Iztēlojies sevi viņu vietā, iedomājies, ka esi atnācis uz draudzi pirmo reizi. Kāda būtu viņu pieredze? Cik lielā mērā tava draudze ir gatava pieņemt un vadīt "cilvēkus no malas"? Vai esi atvērts sākt jaunas ticīgo grupas, nevis tikai vairot locekļu skaitu jau esošā draudzē? Izveido stratēģiju, lai tiktu galā ar vājākajām vietām. Līdzdali savas domas draudzes vadībai un strādā ar viņiem, lai ieviestu plānu kļūt par vēl mērķtiecīgāku mācekļus vairojošu draudzi.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

"Beidzot lielais atpestīšanas plāns pasauli iekļaus pilnīgā Dieva labvēlībā. Viss, kas ar grēku tika pazaudēts, būs atjaunots. Ne tikai cilvēks, atbrīvota tiks arī Zeme, lai tā paklausīgajiem kļūtu par mūžīgu Tēviju. Sešus gadu tūkstošus sātans cīnījās, lai iegūtu mūsu planētu par savu īpašumu. Tagad piepildīsies Dieva sākotnējais nodoms, kāds tas bija pie radīšanas. 'Bet Visaugstā svētie pārņems valdīšanu un to paturēs mūžīgi, pat mūžu mūžos.'" (E. Vaita "Sentēvi un pravieši" 342. lpp.)

Bet pirms tas var kļūt par realitāti, mūsu pienākums ir sadarboties ar Dievu Viņa misijā aizsniegt pasauli ar brīdinājuma vēsti, lai cilvēki var pieņemt un būt daļa no Dieva jaunradīšanas apsolījuma.

"Es ilgojos redzēt ļoti daudzus darbiniekus darbā to labā, kas nezina mūsu ticības pierādījumus. Daudzi ir saņēmuši lielu gaismu, dzirdot trīs eņģeļu vēstis, un tagad viņiem vajadzētu pasludināt šīs vēstis visās pasaules daļās. Es vēlos darīt savu daļu un pavērt citiem ceļu nest patiesības gaismu. Lai Tas Kungs mums palīdz uzvilkt bruņas. Ticīgajiem ir jāapvienojas svinīgajā darbā, sniedzot pasaulei pēdējo brīdinājuma vēsti." (Elena Vaita "Letter 390", 1907. g. (nepublicēta vēstule))

Šajā ceturksnī mēs esam pētījuši dažādus aspektus un jautājumus, kas saistīti ar Dieva misiju. Šonedēļ mēs noslēdzām savu pētījumu, izpētot Atklāsmes grāmatas galvenās tēmas, lai izprastu, kā izskatās atjaunotas attiecības ar Dievu. Tās kulminācija ir vīzija par izpildīto misiju – planētas jaunradīšanu un atjaunošanu. Lai gan ir taisnība, ka grēka un ciešanu iznīcināšana būs visbriesmīgākās dienas zemes vēsturē, Dievs vērš mūsu redzējumu uz vēlāku laiku. Solījums atjaunot zemi sniedz mierinājumu un iedrošinājumu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas ir "mūžīgais evaņģēlijs"? Kāpēc tas ir "mūžīgs"? Un kāpēc tam, ko tas māca, ir jābūt mūsu misijas pamatā?

2. Kāpēc mums ir tāds uzsvars uz triju eņģeļu vēstīm? Kā tu atbildi uz argumentu, ka mums ir jāpievēršas Jēzum un nevis kaut kam tik "negatīvam" kā šīs vēstis, kas ietver ļoti spēcīgus brīdinājumus?

3. Kā šī ceturkšņa tēma palīdzēja tev labāk saprast ne tikai misijas svarīgumu, bet arī to, kā tava draudze var labāk piedalīties šajā procesā?

SATURS

Dieva misija mūsu dzīvē: 1. daļa 5
Dieva misija mūsu dzīvē: 2. daļa 12
Dieva aicinājums uz misiju 19
Piedalīšanās Dieva misijā 26
Aizbildinājumi neiet misijā 33
Motivācija un sagatavošanās misijai 40
Misija manam tuvākajam 47
Misija grūtībās nonākušo labā 54
Misija ietekmīgo vidū 61
Misija neaizsniegto labā: 1. daļa 68
Misija neaizsniegto labā: 2. daļa 75
Estere un Mordohajs 82
Dieva misijas noslēgums 89